

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 371 • CENA 51,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
6. maj 2005.

PREPAD KOD LENGILIJA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

371

Frenk Larami

PREPAD KOD LENGLIJA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 371

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

THE RAWHIDERS

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAĆEŠA

Štampa: 28. IV 2005.

Tržište: 6. V 2005.

CIP - Каталогизacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o., Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – THE RAWHIDERS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Slučaj je hteo da se Dok Holidej iskrica baš u Svordejlu. Kratko vreme pre toga, kompanija „Vels Fargo“ produžila je za pedesetak milja redovnu liniju od Amarila prema jugu. Put je vodio kroz teško pristupačan, neravan i bezvodan predeo, najnepogodniji sa ove strane Rio Grande i zato je trebalo dosta vremena da se bilo kakva veza uopšte uspostavi. Ipak, sada je udaljeni gradić Svordejl bio povezan sa svetom.

Silazeći iz diližanse i preuzimajući od vozara svoju putnu torbu, Holidej nije ni slutio da će se u Svordejlu sresti sa Tejtom. Tako se niz međusobno nepovezanih događaja povezao u jedan lanac koji ga je, silom prilika, uvukao u jednu od najnepredvidljivijih avantura koje je ikada doživeo.

Tejt je bio nasilnik, lopov i ubica, jedan od onih čija je poternica visila na zidovima šerifskih stanica u nekoliko država. Kao i mnogi drugi njegovog kova, on se još kao dečak pridružio jednoj grupi goniča stoke sa kojom je proveo neko vreme učeći veštinu hvatanja i žigosanja goveda, naučio dobro da poteže revolver i privikao se na život u surovim uslovima. Posle jedne žustre svade oko pripremanja jela, hladnokrvno je ubio predvodnika grupe i tako vrlo rano skrenuo na put nasilja. Inače, bio je vrlo osetljiv što se tiče ophođenja prema njemu, mada sa dru-

gim ljudima nije bio predusretljiv, niti pak korektan.

Te iste noći, Bo Tejt je shvatio da je prirodno obdaren, to jest da revolverom barata brže od velikog broja ljudi. Naime, u sledećem gradu u kojem se našao, došao je u sukob zbog karata i u oružanom obračunu ubio krupijea. U to vreme kockari su bili brzi i vešti u rukovanju oružjem, jer u suprotnom nisu mogli računati da će dugo poživeti i baviti se ovim opasnim zanatom. Tom prilikom, jedan od posmatrača celog događaja zapazio je Tejta i kasnije mu prišao i ponudio mu posao. U stvari, nepoznati mu je kazao da postoji jedan čovek koga bi on najradije video mrtvog i upitao da li bi mogao da ga „sredi“ za svotu od sto dolara. Prijatno iznenađen, Tejt je prihvatio ponudu i izvršio zadatak bez problema. Posle toga mu je palo na pamet da bi mogao na taj način da živi i iznajmljuje svoje usluge. Tako je i bilo. Kako je vreme odmicalo, on se sve više „razmahao“, pa je u jednom trenutku harao teritorijom čak četiri države. Uglavnom je ubijao za novac, ali je to ponekad činio i iz zadovoljstva.

No, Tejt je imao brata propovednika koga je strašno bolelo njegov način života. Stoga je pošao za njim u nameri da ga potraži i pokuša da vrati na pravi put. Ali, našao je brata u nezgodnom

trenutku, baš kada je ovaj bio pijan i strašno razdražljiv. Došlo je do prepirke, a onda je pijani Tejt povukao oroz želeći da zaplaši brata i odvрати ga od namere da ga prevaspitava. No, kako je bio pod dejstvom alkohola, ruka mu je zadrhtala i... već sledećeg trenutka brat mu je bio mrtav.

Naravno, tako nešto se nije ticalo Holideja čiji je princip bio da brine svoju brigu i ne meša se u tuđe obračune. Ipak, nekada je bio prinuđen da odstupi od tog stava kao pre dve godine u Greniju, kada je prisustvovao salunskom obračunu u kome je jedan učesnik ubijen pod sumnjivim okolnostima. Tada je šerifov zamenik došao na lice mesta i tražio da mu Bo Tejt preda oružje. Ovaj je to odbio i potegao revolver na predstavnika zakona. Ni to za Holideja nije bio razlog da se umeša jer je, po njegovom mišljenju, svaki čovek koji je nosio zvezdu morao da zna kakav je rizik na sebe preuzeo. Ali, šerifov pomoćnik je bio tako mlad, pravi golobradi žutokljunac čija je glava sigurno bila puna snova o borbi protiv nepravde i zla. Imao je krupne, plave oči, svetle uvojke i lice nevinog dečaka koje je tako delovalo na Holideja, da je, iako zaklonjem iza stuba, spontano izvukao revolver i otkočio obarač. Jedno hladno i preteće „klik“ bilo je dovoljno da potencijalni ubica šerifa zastane, što je Holidej vešto iskoristio. Oduzeo mu je oružje i predao šerifu da bi bio optužen za ubistvo koje je već počinio. No, kako se tako nešto nije moglo dokazati, osuđen je samo na šest meseci i to zbog potezanja oružja na predstavnika zakona.

Naravno Bo Tejt je izdržao je kaznu, ali se u sebi zarekao da će se osvetiti kad-tad. I tako... slučaj je hteo da se nađe u Svordejlu baš u periodu kada je i Dok Holidej svratio tamo.

Naravno, Dok tako nešto nije ni slutio, dok je sećanje na Tejta i njegov slučaj već počelo da bleđi u njegovim mislima. Konačno, njegov život je bio toliko uzбудljiv da mu podsećanja na sitnog revolveraša i ubicu nisu ništa značila. I tako, dok je sa putnom torbom u ruci išao prema jedinom hotelu u gradu, Holidej nije ni pomišljao na njega. Kada se u knjigu gostiju upisao kao Donald Elias, učinio je to zbog nekog iznenadnog, instinktivnog podsticaja, a ne zbog straha ili nečega sličnog. Uzeo je ključ od sobe, naredio žgoljavom portiru da mu pripremi kupatilo i lagano se popeo na sprat.

Tek što je Dok zamakao u hodnik, portiru je prišao Po Setlet za koga bi se moglo reći da predstavlja „oči i uši“ Svordejla.

Pošto se pažljivo osvrnuo oko sebe, prišao je malo bliže pultu i upitao:

– Znaš li ko je to? Ovaj čovek što se sada upisao u knjigu?

Portir ga udostoji laganim podizanjem obrve. Onda je napola spuštenih kapaka ipak „bacio pogled“ na knjigu.

– Donald Elias. Zašto?

Po se lukavo osmehnu.

– Vraga, kakav Donald Elias. Ako nisi znao, dragi moj, onda ću ti reći da je to Dok Holidej. Da, da, čuveni Dok Holidej, dragi moj.

Portir je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda odlučno odmahnuo glavom.

– Mora biti da si pogrešio, Po. Upisao se kao Donald Elias.

– Ne znam kako se upisao, ali znam da je taj čovek Dok Holidej. Dobro ga poznajem, pošto sam ga često viđao kada sam radio na Dikonovoj farmi u Dalasu.

Mršavko nezainteresovano slegnu ramenima.

– Možda si i u pravu, ali... šta se to mene tiče? Važno mi je da je gost pristojan i da uredno izmiri svoj račun. Nego... hej, Klinte! – obratio se hotelskom momku koji je tog trenutka naišao. – Pripremi kupatilo za sobu broj pet. I požuri! – dodao je mršteći se.

Hotelski momak je samo klimnuo glavom, dok je Po iskoristio povoljan trenutak i nekako šmugnuo na ulicu. U predvorju je nastala gluva popodnevna tišina, remećena zujanjem uporne zunzare koja je želela da proleti kroz zatvoreno prozorsko okno iznad ulaznih vrata. Udarci lakog muvinog tela o staklo ponavljali su se u skoro ujednačenim razmacima i portir je nekako tupo buljio u insekta čudeći se njegovoj upornoj gluposti koja se protivila svakoj logici. Posle toliko uzaludnih pokušaja morala bi da shvati da tuda stvarno ne može izaći, razmišljao je on, kao o hipnotisan zureći u prozor.

Onda se začulo škripanje stepenica, pa je mršavko digao glavu i ugledao „Donalda Elijasa“ koji se u međuvremenu okupao i obukao čistu odeću.

– Gde se ovde može dobro ručati? – upitao je gost.

– U restoranu „Kod Patrika“ – odvratio je mršavko ljubazno.

U znak zahvalnosti, Holidej dotače šešir rukom i brzo izađe napolje.

U predvorju je ponovo zavladala tišina. Portir zevnu, jer mu je vreme odmicalo lagano, kao i uvek u to doba dana. Odjednom je nečija silueta zamračila otvor ulaznih vrata i on se iznenađeno trže. Kada je podigao glavu, video je da na ulazu stoji visok i snažan čovek, sitnih očiju i širokog lica. Na glavi je imao šešir širokog oboda ispod kojeg je provirivala čupava crne kosa. Desna ruka stalno je bila blizu drške revolvera. Mršavko jedva čujno uzdahnu, jer nije želeo nevolje. Naime, znao je da se čovek zove zove Bo Tejt, da je strahovito nezgodan ...

Zato mu je srce sišlo u pete kada se grmalj približio pultu sa namrštenim izrazom lica.

– Gde je? – prosiktao je besno, piljeći zakrvavljenim očima u njegovo lice. Mršavko uzdrhta.

– Šta... ko? – promucao je praveći se da ne razume pitanje, mada je tačno znao na koga se ono odnosi. – O kome se radi, mister?

– Znaš ti! – grmnu on ljutito. – O Holideju!

Portir proguta pljuvačku i poigravajući se olovkom, pogleda u stranu.

– Holidej? – ponovi on glumeći čuđenje. – Mislite li možda na nekoga od naših gostiju, mister? – rekao je i počeo da odmahuje glavom. No, odjednom se začuo njegov krik pošto mu je Tejt munjevitim pokretom prislonio cev revolvera na grudi i odgurnuo ga na policu sa ključevima. Uplašeno je jauknuo i izbezumljeno zakolutao očima.

– Reci gde je Holidej, glupane? – grmnu Tejt streljajući ga pogledom.

Mršavko je još jednom progutao pljuvačku osećajući kako mu se brada trese. Usne su mu se bezuspešno pomerale, ali glasa nije bilo. Najzad je uspeo da promuca:

– U restoranu.

– U kom restoranu?

– „Kod Patrika“.

– Da li je sam? Je li sa njim još neko? Hajde, čoveče, govori, ili ću ti iz ovih stopa prosuti mozak!

– U redu, u redu, mister, ne ljutite se. Reći ću vam sve što znam... – promucio je portir lica orošenog znojem.

– Dakle?

– Pa... bio je sam kada je otišao odavde. Da li je kasnije našao nekoga ili se pak sa nekim sastao, to ne bih znao. Ali, ne verujem... On je došljak i pretpostavljam da ovde nikoga ne poznaje.

Tejt jedva primetno klimnu glavom.

– U redu, u redu... No, pazi se ako mi nisi rekao istinu. Čim te ugledam, oprosti se sa životom.

Rekavši to, Bo Tejt vrati revolver u futrolu, okrete se i bez reči izađe na polje. Mršavi portir glasno odahnu, uze maramicu i počeo da briše čelo. Neka ide dodavola taj Donald Elijas ili Holidej, mislio je. Zbog njega zamalo nisam izgubio glavu. Zato mi neće biti krivo ako ga ovaj grmalj udesi...

Za to vreme Tejt je iz glavne već skrenuo u bočnu ulicu u kojoj se nalazio Patrikov restoran. Bio je gnevan, željan osвете, ali i nešto više od toga. Najviše od svega želeo je da stane „oči u oči“ sa čuvenim Holidejem, sredi ga i tako se osveti za zatvor koji mu je

namestio, ali i stekne slavu o kojoj je sanjao. Ako pobedi Doka Holideja, još dugo godina neće morati da razmišlja o egzistenciji. Slava će biti tu i oni koji ubuduće budu tražili njegove usluge, morali bi dobro da otvore novčanike.

Dok je žurio niz ulicu, ljudi su zurili u njega, a plašljiviji bojažljivo okretali glave i žurno odlazili za svojim poslom. Stigavši do ulaza u salun, video je nekolicinu ljudi sa pivom u ruci na tremu i prezrivo ih odmerio. Videvši tu tmurnu priliku, oni se uozbiljiše. Jer, kao iskusni „ljudi od saluna“ odmah su predosetili opasnost. Oni stariji mogli su da namirišu smrt u vazduhu.

Tejt izvuče revolver i gurnu pokretna leptir vrata. Kada je ušao unutra, za trenutak je zastao kako bi mu se oči navikle na promenu svetlosti. Poslepodnevni rumeni zraci obasjavali su jedan deo prostorije, dok je drugi bio u nekoj vrsti polutame. U tom delu, za stolom u uglu prostorije, Tejt ugleda Holideja.

Naravno, poznao ga je istoga trenutka kada ga je ugledao. Izgledao je podjednako elegantan i uredno odevan, isto onako smiren i ćutljiv kao pre dve godine. I podjednako opasan. Revolver mu se nije video, ali je Tejt znao da se ispod dugačkog sakoa kriju koltovi sa drškama od slonove kosti. Pred njim je stajala čaša piva, što je značilo da je završio ručak i da je miran i odmoran. Pušio je i pogledom pratio snopove dima koji su se dizali u vazduh, a onda se cepali i desetine delova i gubili u visinama.

Kada je Tejt ušao, Holidej ga čak nije ni primetio, što je ovoga još više raz-

gnevilo. Taj prokleti kockar opet je ispoljavao onaj nezainteresovan i prezriv stav prema ljudima oko sebe. Pri pomisli da čuveni pustolov i njega ubraja u ljude koji nisu vredni pažnje, Tejta obuze jarost. Gosti u salunu su ga sada primetili i shvatili da se sprema neka oluja. Žagor je iznenada zamro i sve oči su bile uperene prema njemu.

Uobraženi kicoš, gnevno je pomislio, prišao šanku i snažno lupio rukom o pult.

– Pivo! – zapovedio je, tako da je taj glas u tihoj prostoriji odjeknuo kao grmljavina. Ispivši više od polovine velike čaše, okrenuo se prema prostoriji i, oslonjen laktovima na šank, još glasnije povikao:

– Tako, dakle, Holideje, opet smo se sreli! Nisi se nadao, zar ne?

Dok trepnu kao da se tog trenutka vratio u stvarnost. Pažljivo je osmotrio čoveka kod šanka, ali nije mogao da ga prepozna. No, instinktivno je shvatio da su se njih dvojica negde sreli i da taj susret nije bio nimalo prijatan. S obzirom na njegove „srednje“ godine, nije mu ličio na nekog vetropirastog lovca željnog slave. No, to je sa druge strane moglo biti i opasnije, jer je svakako imao neki razlog za ovakvo ponašanje koje mu je ličilo na uvod za obračun. Ipak, ćutao je u iščekivanju želeći da vidi šta će galamdžija preduzeti i razmišljajući ko bi mogao da bude.

– Rekao sam da smo se ponovo sreli! – ponovio je čovek žučnije, besan zbog Holidejevog ćutanja koje je smatrao vrstom nipodaštavanja. – Samo, sada

je drugačije nego pre dve godine u Greniju! Ne stojiš mi iza leđa, druškane!

Holideju u istom času puče pred očima: Greni, mladi plavooki šerifov zamenik i Bo Tejt sa revolverom u ruci... Film celog događaja ponovo mu se odigravao pred očima... Naravno, sada je znao da je čovek naslonjen na šank Bo Tejt, revolveraš koji je posle izlaska iz zatvora još više unapredio svoju zločinačku reputaciju. Zatim, pošto je bio dobro obavešten o svemu, Dok je u poslednjih nekoliko meseci čuo za ubistva koja je Tejt počinio, sve pod formom „fer obračuna“. No, bez obzira na priče o njegovoj brzini baratanja revolverom, Bo Tejt je ostao običan, sitan plaćeni ubica.

– Da, da... sreli smo se – složio se Dok. – I ne stojim ti iza leđa, već licem u lice. I onda?

Tejt se isceri.

– Onda? Ti kao da ne znaš, Holideje! Sada ćemo raščistiti račune – dobacio je i ispravio se spuštajući laktove sa šanka.

Holidej je još uvek mirno sedeo na svom mestu. Netremice je posmatrao Tejta, a izraz njegovog lica nije se nimalo promenio.

– Pogrešnu pesmu pevaš, Tejte. Ako baš hoćeš, mislim da bi mogao da mi budeš zahvalan što sam ti spasao život. Za ubistvo šerifa ide se na vešala, a zahvaljujući meni, ti si živ.

– Šta? – povika Tejt ljutito. – Da ti se zahvalim za šest meseci robijanja? Da se ti nisi umešao, onaj mali bi poslušno podvio rep i sve bi bilo u redu. Ne, mister Holideje, za tucanje kamena

pod užarenim suncem nema druge zahvalnosti sem metka iz kolta!

Gosti u restoranu počeli su lagano da ustaju i izlaze, znajući da će u veoma kratkom vremenu doći do obračuna na život i smrt. Oni što su ostali i rizikovali da ih pogodi neko zalutalo zrno bili su dovoljno radoznali, ali i spremni da se bace u zaklon istog momenta kada ova dvojica izvuku revolvere.

I Holidej je shvatio da je obračun neminovan i da ga nikako ne može izbeći. Ustao je i pokretom ruke otkrio futrolu sa oružjem u kojoj se belasala drška kolta od slonovače.

– Kako god hoćeš, Tejte – rekao je mirno. – Ali, znaj da grešiš.

– Đavola grešim! – povikao je ovaj besno i odjednom hitnuo prema zidu čašu sa ostatkom piva, nadajući se da će ovaj tresak iznenaditi Holideja, a njemu dati onaj delić sekunde prednosti koji je u takvim slučajevima bio velik kao kuća.

Međutim, Holidej je savršeno dobro video kako je Tejtova ruka poput munje krenula ka dršci kolta i u istom sekundu se i sam mašio revolvera. U stvari, njegov pokret se nije ni video: onima koji su ga posmatrali učinio se samo kao trzaj ramena. No, u tom kratkom trzaju, cev kolta već se našla van futrole i uperena u napadača. Hitro je koraknuo u stranu, a onda je njegov kolt planuo i metak je pogodio iznenađenog Tejta pre nego što je uspeo da povuče oroz. No, on je samo muklo zastenjao i ostao na nogama, a kolt mu je planuo u istom trenutku u kojem se Holidejevo oružje začulo još jednom. Ovoga puta, Tejt se zaneo i udario leđi-

ma o šank. Nekoliko sekundi se borio da ne padne i ne ispusti revolver. Usta iskrivljenih od bola, poslednjim naporom je pokušavao da podigne revolver još malo, ali tada ga je Holidejev treći hitac pogodio u vrat. Mlaz krvi zasuo ga je iz presečene arterije i odeća mu se odjednom obojila u crveno.

No, pre nego što je odjek poslednjeg pucnja zamro pod niskom tavanicom, Holidej krajičkom oka primeti neki neobičan pokret. Brzo se okrenuo i spustivši se na koleno nanišanio prema tom mestu iz još zadimljenog revolvera. U magnovenju je ugledao nekog čoveka sa keceljom salunskog čistača koji je ka njemu uperio kratku tešku dvocevku, sačmaru.

Holidej se trznuo i skočio u stranu. Istovremeno, njegov kolt je dva puta planuo. Čistač se savio i zateturao, a iz sačmare u grču okrenute uvis suknuo je plamen i izbacio u vazduh dvostruki snop olovnih kuglica teškog kalibra. Debeljko je zatim pao na kolena kecelje poprskane krvlju i ispustivši pušku, grčevito pritiskao ranjena mesta zureći staklastim očima u Holideja. Onda se njegovo telo sa treskom srušilo na zemlju.

Dok lagano ustade, još uvek držeći revolver u ruci. U magacinu je imao samo jedan metak, a nije znao koliko još protivnika ima oko sebe. U jednom skoku je bio pored zida i kratkim pogledom obuhvatio prostoriju. Ali, nije trebalo da brine. Oni koji su se nalazili u odaji, isto kao i oni napolju, izgledali su suviše zaprepašćeni da bi bilo šta preduzeli. Ipak, uvežbanim pokretom izbacio je čaure i ubacio nove metke

u magacin kolta, a zatim obazrivo prišao napadačima. Tejt je bio mrtav, kao i debeljko pored njega.

– Ko je ovaj? – upitao je konobara koji je izvirivao iza kuhinjskih vrata.

– Den Vilson, Tejtov šurak.

– Ah! – prokomentarisao je Dok kratko. – To je, dakle – dodao je i ponovo se okrenuo prema konobaru. – Žalim što se ovo desilo, ali kao što ste videli, nije se moglo izbeći. Evo, ovo će biti dosta za pristojnu sahranu – kazao je i pružio ih vlasniku koji se u međuvremenu pojavio. Nekoliko trenutaka je razmišljao, a onda dodao još jednu. – Evo, ovo je za ručak i nered koji je napravljen. Šteta što mi je ovako nešto pokvarilo izvanredan obrok, ali ... šta se tu može.

Vlasnik je uzeo novac i, osvrnuvši se oko sebe, progundao jedva čujno:

– Bojim se da vam nije pokvario samo ručak, mister. Znate, Den Vilson ima mnogo rođaka i svi... pa, prilično su nezgodne naravi. Zato... nisam siguran da vas neće potražiti ili pak... sačekati u pomrčini.

Holidej ga pogleda i zamisli se. Tejt ga je otvoreno izazvao na dvoboj jer je želeo da popravi reputaciju i pobedio je onaj brži. No, njegov šurak Vilson bio je mnogo manje častan. Potegao je krišom, bez upozorenja i to je mnogo govorilo o njemu kao o čoveku. Pretpostavljao je da su mu i rođaci bili lupeži i kriminalci i unapred znao da sa takvima ne može računati na častan obračun. I onda?

Jedino što mu je preostajalo bilo je bekstvo. Zar opet? Pa, tek što je došao u Svordej s namerom da tu provede

nekoliko mirnih dana! I opet da beži! Glasno je uzdahnio pomislivši da već godinama nigde nema mira i da stalno plaća strahovitu cenu za ono što drugi ljudi smatraju svojim prirodnim pravom: za veliki broj njih on je pravi izazov i onda ga, hteo-ne hteo, uvlače u obračune i ratove, ne dajući mu da živi mirno i spokojno. Kao da je uklet!

Zatim je stvar sagledao sa druge strane i odmah se osetio bolje. Ako ništa drugo, bio je živ, gledao je plavo nebo i udisao svež vazduh. Da je bio manje obazriv, sada bi ležao na podu izrešetan Vilsonovom sačmarom. Holideje, ne budi suviše ogorčen na svoju sudbinu, rekao je sam sebi. Ona ti ipak pruža nešto što je veoma važno: čistu savest i uzbudljiv život, što možda i nije loša kombinacija.

Pogledavši još jednom vlasnika restorana i ravnodušna lica ostalih, Holidej se okrete, žurno napusti prostoriju i krenu prema hotelu. Bez mnogo reči platio je račun i dobivši od portira obaveštenje gde je gradska štala, uzeo je svoju torbu i pošao. Posle nekih dve stotine metara, u sporednoj ulici sa leve strane ugledao je velika dvo-krilna štalska vrata. No, nije ušao na glavna, već na sporedna vrata i odmah ugledao konjušara koji je bio zauzet stavljanjem sedla na prsatog snažnog ždrepcu. Kada je Dok ušao, on je upravo zatezao kolan prebačen preko leđa životinje i tiho psovao.

Holidej je krenuo popločanom stazom između pregrada za konje, razgledajući okolo. Ali, najviše od svih mu se svideo vranac, pa je rešio da ubedi

čoveka da mu proda baš tu snažnu životinju.

Naime, konj mu je odmah zapao za oko ne samo zato što je bio dobre rase, već zbog svoje snage i izdržljivosti. Dok se približavao čoveku, ovaj je nekako preplašeno okrenuo glavu i počeo čudno da koluta očima, gledajući čas u njega, čas ka tavanu za seno. Naravno, nekome ko je bio iskusan kao Dok nije trebalo mnogo da shvati. Istoga časa on se gotovo instinktivno bacio udesno, na gomilu slame u jednom boksu. Još dok je „plivao“ kroz vazduh, sa tavana je grunuo pucanj i tane teškog kalibra probilo je drvenu pregradu izazvavši nemir i njisak uplašenih konja. Konjušar je ustuknuo, sa naporom se trudeći da savlada vranca koji ga je vukao napolje, u koral.

Dok je obrisao plevu sa usana i otkotrljao se na drugu stranu pregrade odakle je dobro mogao da vidi jedan deo tavana. Video je oblačić dima kako lebdi u vazduhu, dok su sitni parčići slame i prašine padali između rastavljenih dasaka. Holidej nije video napadača, ali je na osnovu pleve koja je padala kroz daske mogao da prati njegov trag. Pažljivo je uperio kolt i opalio dva hica.

Već u sledećem trenutku, iznenadeno je istegao vrat jer se sa tavana začuo glasan jauk. Video je čoveka koji se, teturajući se, kretao tavanskim daskama, lagano došavši do same ivice. Bio je pogođen u rame i vrat i glasno jaukao. Nasumice je podigao pušku i opalio jedan hitac prema krovu, neprestano vičući i psujući. Onda ga je pogodio još jedan Holidejev hitac i on

se uz krik stropošta dole u štalu. Pao je tačno na prolaz između boksova, samo nekoliko metara ispred Doka.

Videvši da je u pitanju mladić, on uzdahnu. Ali, šta je mogao da učini? Samo je branio svoj život koji su ljudi po ko zna koji put hteli da ugroze...

Onda je začuo šum i sa revolverom u rukama, munjevito se okrenuo prema vratima. No, odmah se opustio ugleđavši konjušara koji je sav uzdrhtao, još uvek vukao za sobom osedlanog vranca. Na licu belom kao kreč isticale su se ogromne oči pune straha:

– Bežite, mister! Što pre! – povikao je. – Na tavanu je bio sakriven samo jedan, ali Vilson ima rođaka kao kusih pasa! Na vašem mestu odmah bih odmaglio i ne bih prestao da se osvrćem sve dok ne pređem granicu tri države!

Još uvek držeći revolver u ruci, Holidej nabra čelo.

– Slažem se, čoveče, ali pešice ne bih daleko odmakao. Nego, hoćeš li da mi prodaš tog vranca? Hajde reci? Uzimam ga zajedno sa opremom!

Čovek se trže i, nanjušivši dobar posao, odmah se vrati u stvarnost. To se videlo po licu koje je dobilo sasvim drugačiji izraz, jer je trgovački duh ovoga puta nadvladao strah.

– Ovaj konj nije za prodaju, mister. Njega samo iznajmljujem i to za visoku cenu. Mogao...

– Koliko? – prekinuo ga je Dok nestrpljivo. – Bolje bi ti bilo da pristaneš i kažeš cenu, nego da dođe do nepotrebne gužve.

– Dobro, dobro... neka vam bude. Za sto dvadeset dolara može i sedlo, pa onda...

– Sedamdeset! – prekide ga Dok ponovo.

– Sedamdeset! – ponovi on zaprepašćeno. – Pa... vi kao da hoćete da me oterate u prosjake, mister! Sami vidite da je ovo odličan konj, a devedeset dolara nije mnogo, ako...

– Dobro, dobro... devedeset sa sedlom i bisagama – dobacio je Dok nestrpljivo.

– Pa, dobro.. kada sam tako prokleta mekog srca. Izgleda da uvek radim na svoju štetu. Ali, kada ste vi u pitanju, uopšte mi nije žao, mister. Pravi ste džentlmen i uvek...

– Daj mi one bisage što vise na zidu! – ponovo ga je prekinuo Dok, uzeo torbu i istresao njen sadržaj u bisage koje mu je čovek pružio. Hitro ih je privezao za sedlo, a onda radoznalo podigao pušku poginulog mladića i dobro je osmotrio. Zadovoljno je klimnuo glavom, repetirao je nekoliko puta, i brže bolje je stavio u futrolu iza sedla.

– Sada mi daj još dve kutije metaka – dobacio je konjušaru dajući mu novčanicu od dvadeset dolara. – Ostatk zadrži za piće. I ako ti nekada zatreba usluga od Doka Holideja, samo mi se javi.

Čovek zinu.

– Vi... vi... ste Dok Holidej? – promućao je zaprepašćeno.

– Tačno, stari, taj sam. A sada požuri sa tom municijom.

Čovek zgrabi novac i otrča do sobička na kraju štale, odakle se dosta brzo vratio noseći u ruci dve kartonske kutijice. Holidej ih hitro prihvati, stavi u bisage i vinu se u sedlo.

– Hvala, stari i adios!

Okrenuo je vranca i poterao ga ka velikim dvokrilnim vratima. U susret su mu već trčali radoznalci, jedva čekajući da vide šta se krije iza malopredašnje pucnjave.

– Odlično ste ciljali! – povika konjušar za njim, ali Holidej ga nije čuo. Jahao je punom brzinom ka južnom izlazu iz grada, jedva čekajući da iza sebe ostavi i poslednju kuću.

Trenutno nije ni znao kuda bi krenuo, mada mu to nije ni bilo važno. Sada je bilo najvažnije izvući se iz opasnosti, a kasnije videti šta mu odgovara.

Ipak, pomislio je u sebi, moglo je biti i mnogo gore. Vrlo lako se moglo desiti da je ostao u Svordejlu... šest stopa pod zemljom.

*

Bila je to prava propast i Dora i Tim su to dobro znali. Mlađi brat i neku godinu starija sestra sedeli su pored žičane ograde na ivici pašnjaka i gledali pocrnele lešine goveda koje su se još uvek dimile. Još pre nekoliko časova to su bila grla koja su obećavala i u koja su oni polagali mnogo nade. Sada su to bile ugljenisane lešine privlačne jedino za lešinare koji su već kružili visoko u vazduhu na ovom toplom vremenu bez vetra. Svuda okolo osećao se težak, opor zadah oprljene dlake, kože i mesa, nadjačavajući oštar miris spržene i sasušene trave.

Tim je bio mlađi od svoje sestre, jedan mršav i koščat mladić koji je izgledao mnogo starije od svojih dvadesetak godina. Odelo i vidljivi delovi tela bili su mu crni od čađi, a na nekoliko mesta videle su se opekotine. Iako se svojski

trudio, mladić nije uspeo da spase goveda, njihovu jedinu nadu da će otplatiti dug banci, jer je poslednji rok istekao još pre nedelju dana. Sa Sepom Blaterom za predsedničkim stolom, banka Lengli neće biti zadovoljna ovakvim ishodom. Njegova starija sestra je to dobro znala i u jednom trenutku glasno i teško uzdahnula.

Ona je bila dvadeset petogodišnja devojka tamne kose, očiju zelenih kao trava u proleće i tamnih, dugih trepavica. Bila je lepuškasta i jedra, a kontrast boja njene kose i očiju svakoga bi u prvom trenutku ostavio bez daha. Pored lepote, krasila ju je određena duhovna snaga i energija koja je na svakog čoveka delovala očaravajuće. Taj utisak nije varao, jer je Dora zaista bila energična mlada žena koja je posle očeve smrti bila glavna pokretačka snaga ranča. Majke se nije mnogo sećala, pošto je umrla neposredno posle Timovog rođenja, tako da je, čim je stasala, Dora počela da obavlja sve „ženske“ poslove. Život je nikada nije mazio i navikla je na napore i odricanja. Bila je večiti optimista i sa osmehom prošla kroz mnoge teške situacije. No, i ona je smatrala da je ovo sada ono najgore što su doživeli.

Iako je verovala u boga i u dugim večerima mu se prilježno molila, Dora nije mogla da veruje kako je bilo moguće da se toliko slučajnosti podudaraju i u jednom jedinom trenutku sudbina bude tako surova prema njima. Pogotovo što su i ona i Tim o svom malom krdu zaista brinuli, dobro znajući da tridesetak prvoklasnih goveda mogu doneti dovoljno prihoda da otplate

dospelu ratu zajma. Naravno, kasnije bi još više unapredili ranč koji im je bio sve u životu.

No, sve je nekako krenulo naopako. Prvo je petoro goveda odlutalo u brda, a kada su ih vartili, videli su da su grla sa sobom donela neku kožnu bolest sličnu šugi. U to vreme, svaki stočar je znao da je za šugu najbolji lek čista neprerađena nafta kojom je trebalo namazati ili poprskati kožu životinja.

Držeći se tog recepta, Tim je napunio posudu naftom i krenuo da maže grla. Neka su bila mirna i dozvolila da im krpom pređe preko tela, dok je nekolicinu morao dobro da isprska, jer se nisu dala. Kada je završio, sjahao je za trenutak želeći čistom krpom da obriše ruke umrljane od nafte. Čeznuo je da zapali cigaretu i povuče makar nekoliko dimova. Naime, nije pušio još od jutros, pa je računao da će ga jedna cigareta „držati“ do ručka. Ali, u svojoj preteranoj želji za duvanom, mladić nije video da je držeći ga, on umrljao cigaret papir naftom, niti je pomislio da tako nešto može da se desi. Kada je kresnuo palidrvce i zapalio cigaretu, papir je buknuo i oprljio mu brkove, usne i nos. Reagovao je instinktivno, istrkao zapaljeni papir iz usta i bacio ga daleko od sebe.

No, nezgodnim slučajnostima tu nije bio kraj.

Pošto je prethodno mazao i prskao goveda naftom, trava na pašnjaku bila je masna i mestimično tamna od prosutog „crnog zlata“. Posle nekoliko sekundi od momenta kada je bačena cigareta pala na zemlju, pašnjak su

počele da presecaju prave „vatrene zmije“ koje su se neverovatnom brzinom probijale kroz travu. Plameni potoci prvo su zahvatili jedno goveče, a pucketanje vatre mešalo se sa strašnom rikom životinje koja se za tren oka pretvorila u živu buktinju. Bolno mučući, grlo je obuzeto strahom potrčalo ka glavnici krda koje je uplašeno neobičnim šumovima, mirno stajalo na drugom kraju pašnjaka. Možda bi cela grupa izbegla nesrećnu sudbinu da uplašeno goveče nije utrčalo pravo među njih...

Dori i Timu je trebalo više od sat vremena da ugase požar i spreče da se vatra ne proširi na gustu živu ogradu i visoku travu iza nje. Ali, nije bilo načina da pomognu nesretnim životinjama i sada je celo krdo ležalo ugljenisano i ... potpuno zbrisano.

– Bio je to strašan sticaj okolnosti – rekao je Tim muklo kada je koliko toliko uspeo da se pribere. Osećao je mučninu zbog toga što se nagutao dima, dok su ga oči strahovito pekle. – Oh! – gotovo je zajecao. – To je niz kobnih slučajnosti iz kojih se izrodila ova paklena nesreća! Ne znam... Prokletstvo! Ko bi mogao da zamisli da će mi cigareta tako planuti i opeći me, da ću je baciti daleko od sebe i to baš na travu natopljenju naftom... Pa onda... da će plamen zahvatiti goveče koje će potrčati tačno među ostale i na njih bukvalno preneti vatru... Da ne znam da se sve ovo desilo, sa sigurnošću bih rekao da je nemoguće.

Dora je bila toliko premorena, da je samo kratko klimnula glavom.

– Čini mi se da smo izgubili ranč, Time – kazala je muklo. – Svršeno je. Zla sreća ili ne, mi smo izgubili sve što smo imali. Sada smo skoro beskućnici.

Tim je oštro odmeri. Nikada do sada nije u glasu svoje sestre prepoznao takvu nemoć pomešanu sa tugom. Osetio je fizički bol kada je ugledao izraz očajanja na njenom licu. Njene prelepe oči delovale su beživotno, a ramena bila čudno opuštena. To ga je potreslo mnogo više nego činjenica da je u vezi ranča govorila istinu. Ipak se potrudio da mu glas zvuči optimistički kada je rekao:

– Objasnićemo Blateru kako stvari stoje, Dora. Moraće da shvati da je u pitanju sklop nesrećnih okolnosti! Zaboga, pa tako nešto svako treba da razume!

Ona ga sažaljivo odmeri.

– On će nas saslušati i to je sve, dragi moj – odvratio je sa uzdahom. – Ali, primiće to kao sklop srećnih okolnosti kako za sebe, tako i za banku. Oh, pa njega neće ganuti naša nesreća! Jedva će čekati da se dočepa našeg ranča koji mu je bio kost u grlu! Znaš da smo na mestu kakvo se samo poželeći može! Da smo uspeali da se razdužimo, imanje bi za pet godina moglo procvetati. Ovako... mi smo ga izgubili.

– Grom i pakao, sestrice! Nemoj tako govoriti, molim te! Učila si me da nikada ne klonem, niti dozvolim da izgubim veru u bolje! Dodavola, ako se ti predaš, šta onda meni preostaje? Uvek si bila jača od nas dvoje i držala sve na okupu...

Dora odmeri brata, a onda rukom skloni pramen kose koji joj je pao na

oči crvene od dima. Na obrazu je imala malu opekotinu zasenčenu garom, dok se druga nalazila na vratu. Odeća joj je bila nagorena na nekoliko mesta, ruke garave, a nokti polomljeni...

Pa, ipak, kada je ustala i ispravila se, izgledalo je kao da su sve tegobe odjednom nestale, a ona stajala tu, visoka, lepa i nepobediva.

Pomilovala je brata po kosi, pa čak uspela i da se osmehne.

– U pravu si, Time. Za trenutak sam osetila da sam na ivici snage, sasvim blizu toga da klonem. To mi se do sada nikada nije desilo, ali pretpostavljam da u svemu što se događa, uvek postoji onaj prvi put. Kako sada stvari stoje, nemamo ništa da izgubimo, zar ne? Zato ćemo pokušati sve što je u našoj moći da se izvučemo iz ovoga.

– Misliš? – reče on kratko, odmećujući je sa nadom u očima.

– Naravno. Pre svega, okupaćemo se i srediti, obući naša najlepša odela, uzeti novac koji imamo i poći u Lengli. Razgovaraćemo sa Sepom Blaterom i ako, kao što mislim, taj uobraženko odbije da nam produži rok, otići ćemo kod njegovog pretpostavljenog!

Tim je upitno pogleda. Neko vreme je ćutala, a onda ipak odvratila:

– Da, da, otići ćemo čak u Alamo i razgovarati sa predsednikom Upravnog odbora banke. Njegova reč je starija od svega što Sep Blater kaže, nije li tako? On je možda „velika zverka“ u varošici kakva je Lengli, ali ovaj čovek je mnogo moćniji i sigurno ne haje za Blaterovo mišljenje.

Sada se i Tim osmehnu.

– Dora, draga, zar stvarno misliš da možemo nagovoriti „velikog šefa“ da promeni mišljenje?

Ona slegnu ramenima.

– Ni sama ne znam šta bih ti odgovorila, dragi moj. Uostalom, šta možemo izgubiti ako pokušamo?

Tim je ćutke uze pod ruku i oni zajedno krenuše prema kući koja se nalazila na uzvišenju, u senci ogromnog oraha.

U stvari, tu jaku, prostranu brvnaru sa terasom i solidnim prostorijama izgradio je još njihov otac, neprestano je doterujući i ulepšavajući. Kada se majka razbolela, uzeo je zajam i založio ranč želeći da kupi lekove i pomogne joj da ozdravi. No, to nije uspeo, jer se mlada žena nije ni probudila iz tromesečne kome. Dora je pretpostavila da je otac još jednom uzeo zajam i to posle jedne od najvećih suša koje su harale ovim krajevima. Tako se kredit „vukao“ dosta dugo, a kada je otac umro, njima je ostavio još jedan deo koji Doru nije previše brinuo. Ona i Tim su sve lepo isplanirali i nadali su se da će za pet godina njihov ranč postati uspešno gazdinstvo oslobođeno duga koje neprestano napreduje.

Ali, život je hteo drugačije. Nesreća ih je omela u planovima i sada im je preostala grčevita borba sa bankarima, borba za spas ranča.

Put je prošao u tišini, a kada su stigli u Lengli, takođe bez reči su se uputili pravo u banku. Sep Blater je sedeo u svom kabinetu obloženom mahagonijem i slušao ono što mu je Dora pričala. No, još pre nego što je devojka

uspela da zatraži odlaganje plaćanja, on je odlučno odmahnuo glavom.

Bio je to debeo čovek sitnih očiju, sa ogromnim podvaljkom, odeven u elegantno odelo sive boje.

– Ne dolazi u obzir, draga moja Dora – čuo se Blaterov hrapav glas. – Iako mi je žao što vam se to desilo, tako nešto ne bi trebalo da me se tiče. Već jednom sam vam dao produžetak roka, a sada i požar... I sami znate da je praktično nemoguće da u kratkom roku dođete do kvalitetnog krda čiji bi deo mogli da prodate i na taj način platite dug. Ne, ne, uzalud traćite vreme, draga: mene zadržavate, a sebe hranite lažnom nadom! Dakle, znajte da ću iz ovih stopa preduzeti sve potrebne radnje za oglašavanje javne prodaje i preuzimanje vašeg ranča,

– Neka te vrag nosi! – progundao je Tim besno, ne obraćajući pažnju što ga je Dora krišom stezala za podlakticu.

– Prokleti... – besneo je dalje Tim. – Vi ste dobili vaš deo koji ste nekada pozajmili i to vam je dobro poznato... Ucenjujete ljude zelenaškim kamatama i od toga se bogatite! Hoćete ranč koji vredi stotruko više od vašeg bednog kredita! Ne možete ga tek tako prodati, a nas ostaviti kao slepce!

Blater je sedeo zavaljen u udobnu fotelju i mirno posmatrao razgoropađenog mladića.

– Savetovao bih ti da u razgovoru sa mnom budeš učtiv, mladi čoveče – rekao je hladno.

To je još više razljutilo Tima.

– Dodavola sa učtivošću! – odvratio je besno. – Ja nemam nikakvu potrebu da vam se ulagujem, mister! Ovo je

poslovni razgovor i vi se ne ponašate korektno. Mislim da dobro znate o čemu govorim.

– Sve što radim, radim u granicama zakona, mladiću – odvrati Blater hladno. – Ugovor sa bankom potpisao je vaš otac i niko ga na to nije prisiljavao. Pošto njega nema, obaveze su prešle na vas i sada morate da ih ispunjavate. Nije bančina greška što vi ne umete da poslužete i niste svesni obaveza koje imate.

Dora ustade, sada već fizički zadržavajući Tima da ne nasrne na direktora banke. Njen pogled je na neki način presekao mladića, tako da se iznenađeno umirio i opustio.

– Neka vam bude, gospodine Blatere – obratila mu se Dora muklim, nekako tuđim glasom. – Mi smo vas molili i odbili ste nas bez imalo razmišljanja. Neka vam bude. Sada odlazimo, pošto moramo da potražimo neke nove puteve i načine.

Bankar nabra obrve.

– Ne vidim koji su to drugi putevi i načini koji vam stoje na raspolaganju. No, to je isključivo vaša stvar. Ja ću odmah da pokrenem zakonsku proceduru za preuzimanje ranča. Dakle... zbogom!

Tim ga ošinu besnim pogledom, ali Dora ga ponovo povuče za ruku, te on ćutke krenu za njom. I ona je poželeva da udari tog prokletnika posred tog debelog lica, ali...

Duboko je uzdahnula znajući da tako ne bi rešila nijedan svoj problem. Naprosto vukući Tima za sobom, ona je izašla iz Blaterove kancelarije, sišla niz stepenice i našla se na glavnoj ulici

varošice. Nekoliko trenutaka je grčevito razmišljala kuda da krene, a onda okrenula prema železničkoj stanici.

Sada joj je jedina nada bio nepoznati predsednik Upravnog odbora banke. Alamo, pomislila je i okrenula se prema Timu.

– Nije još sve izgubljeno – kazala je kratko.

*

Još uvek su bili tamo. Holidej spusti šaku kojom je zaklonio oči od sunca i izusti strašnu kletvu. I sa neznatnim naprezanjem mogao je na putu iza sebe dobro da vidi oblak prašine, što je jasno govorilo da su mu Vilsonovi rođaci još za petama.

U stvari, bežao je pred njima već gotovo tri dana, stalno se nadajući da će odustati. Međutim, oni to nisu učinili. Naprotiv, išli su za njim i danju i noću, izlažući ga tako velikim naporima i prisiljavajući ga da sve dublje zalazi u pustaru. Za to vreme dva puta su prišli bliže, dovoljno blizu da razabere kako ih ima trojica: dvojica viših rastom i jedan dežmekast. U jednom trenutku uspeo je da pogodi debeljkovog konja, ali sada je morao da zaključa da su se negde snašli za konja, pošto je u oblaku prašine jasno mogao da razabere tri crne pokretne tačke.

Trenutno se nalazio na vrhu jednog prevoja, iznad širokog peščanog kanjona. Mesto je bilo gotovo idealno za zasedu, mada on baš nije želeo da se zadržava i ulazi u neželjeni okršaj. S druge strane, znao je da tako nešto mora da učini, jer će goniodi sve više

smanjivati rastojanje i možda ga čak stići u toku noći. Snažni vranac koga je kupio u Svordejlu stao je nesrećnim slučajem u otvor jazbine prerijskog zeca i prilično povredio nogu. To mu je značajno usporilo brzinu, tako da nije uspeo da umakne goniodima. Zato je morao da promeni taktiku i pokuša na neki drugi način. Još jednom je pogledao životinju i uzdahnio: zglavak kod kopita bio mu je jako naduven i već je počeo da hramlje. Na ovakvom terenu nije imalo smisla goniti ga dalje, jer je bilo suviše zgodnih zaklona koje su goniodi mogli iskoristiti i privući mu se preko noći, ma gde se bude ulogorio.

Prema tome, morao je da se upusti u okršaj sa tim ljudima, bez obzira sviđalo mu se to ili ne. Odatle, sa ivice kanjona, mogao je da prati njihovo kretanje i da ih vidi kada uđu u usek. Znao je da tamo dalje u ravnici neće imati tako dobar pregled terena. Zato je lagano sišao sa konja, rekao mu nekoliko umirujućih reči i uzeo pušku kao i dve kutije municije iz bisaga. Onda se vratio na ravnu stenu na rubu kanjona i počeo da se priprema za zasedu.

Sve se činilo tako jednostavnim: morao je zauvek da se reši gonilaca koji nisu odustajali. Neko je morao prvi da prekine tu trku i pokuša da razreši situaciju: on ili oni, trećeg rešenja nije bilo. Kada je već bio stavljen pred takav izbor, rešio je da sve učini ne bi li pobedio.

Uzeo je jednu krpu i pažljivo očistio oružje. Metke je izvadio iz kutije i poređao ih na ravnu ploču stene sa obe strane, kako bi mu bili nadohvat ruke.

Oblak prašine sada je bio mnogo bliži i da nije bilo velike stene naspram ulaza u kanjon, već bi mogao da vidi kako se približavaju. Namestio se onoliko udobno koliko je to bilo moguće, prislonio kundak puške na rame i zabacio šešir na potiljak.

Jedva primetno je uzdahnio i uperio pušku prema steni koja se nalazila naspram ulaza u kanjon, pitajući se koji će od trojice gonilaca naići prvi.

Onda je, negde iza njega grmnuo pucanj i tane je pogodilo stenu samo santimetar-dva daleko od prstiju na ruci. Poređani meci su se raspršili, a nekoliko njih se lagano skotrljalo niz stenu.

Zaprepašćen iznenadnim obrtom događaja, Dok se instinktivno obrnuo na leđa, okrećući i pušku koju je uperio u drugom pravcu. No, bez obzira koliko bio brz, trebalo mu je određeno vreme da učini taj pokret i kundak prinese ramenu. Dogle je strelac „iz visina“ ponovo opalio i Dok je morao da klizne sa svog mesta i što pre potraži zaklon.

No, u toj nameri nije sasvim uspeo. U stvari, već mu je pošlo za rukom da se spusti niz dva velika kamena, kada ga je jedan odbijen metak zakačio po leđima i probivši pod uglom mišića na levom ramenom, „dobro“ zaparao tkivo i otvorio ranu u dužini od nekoliko santimetara. Osetio je nešto toplo i odmah shvatio da je u pitanju krv. Šok i udar kuršuma gurnuli su ga još malo niz padinu, pa je nastavio da se kotrlja sve do dna kanjona, gde se, sklupčan na pesku, zadržao pored jedne stene. Tu je uzalud pokušavao da ustane. Od udarca koji je zadobio pri padu u glavi

mu se još uvek vrtelo, a slike predmeta poigravale su mu pred očima.

Ostao je nepomičan nekoliko trenutaka, a onda duboko uzdahnio, skupio kolena i dohvatio pušku. Samo što je to uradio, ugledao je napadača iznad sebe. Naime, ubica je bio ubeđen da je malopredašnji pogodak bio smrtonosan, jer je ustao iz zaklona i ne pokušavajući da se sakrije. Njegova figura jasno se ocrtavala na ivici stene „okružena“ samo nebom. Onda je, ne žureći se, visoko podigao pušku i tako dao znak onoj trojici da slobodno mogu da uđu u kanjon.

Holidej je bio ljut na samog sebe, jer mu je umor otupio čula. Trebalo je ranije da shvati da ga ona trojica nisu bez razloga gonila ka pustari. Sada mu je bilo jasno da je upravo taj razlog bio četvrti gonilac, čovek koji ga je čekao na vrhu prevoja. Naravno, sada je znao da je taj četvrti jahao ispred ostalih i jednostavno sačekao da njegovi drugovi nateraju begunca u kanjon, tačno njemu na nišan.

Još dok je razmišljao o svemu tome, Dok je prinio vinčesterku ramenu, nanišanio na jasno otkrivenog neprijatelja i opalio. Video je kako se metak zaneo ulevo i izustio kletvu zbog toga što je morao da se služi puškom čije tajne nije znao. No, ipak je uspeo da pogodi svog progonitelja u rame. Video je kako je čovek od siline udarca jednostavno kleknuo, preplašen i unezveren zbog pucnja koji nije očekivao. U tom trenutku, Holidej je opalio i po drugi put i čovekovo telo se samo prevrnulo preko ivice. Odmah posle toga

začuo se očajnički krik osobe koja pada u provaliju, a onda se sve utišalo.

Naravno, Dok nije mogao da vidi kako je čovek koga je pogodio pao na dno kanjona, nepunih desetak metara od trojice konjanika koji su zaprepasćeno zastali. Stajali su tako nekoliko trenutaka što mu je omogućilo da se pridigne, na rukama izvuče do ravne stene i razbacanih metaka i pripuca. Odmah zatim konj jednog od jahača se sapleo i pao, što je uplašilo životinju koju je jahao debeljko, pa se životinja propela i zbacila svoga jahača. Pošto mu je bio najbliži, Dok je ispalio jedan hitac u dežmekastog, a onda nanišanio u trećeg koga je dobro „zakačio“ po ramenu. Video je kako čovek podiže ruku pokušavajući da ostane u sedlu, ali to mu nije uspelo. Konj ga je besno zbacio, tako da se otkotrljao u levu stranu i zaustavio u gustom oblaku prašine. Za to vreme je debeljko čučnuo iza svog ubijenog konja i zapucao u pravcu napadača.

Holidej je žurno pritisnuo oroz, ali čulo se samo „prazno“ škljocanje. Odbacio je pušku i hitro se mašio revolvera. No, tada je treći konjanik ustao sa zemlje i trčeći pripucao preme njemu, odnosno steni na rubu prevoja iza koje se nalazio. Komadić kamena otkinut kušrumom zagrebao je Doka po licu, ali to ga nije sprečilo da nanišani sa obe ruke i opali. Pogođen u trku, begunac je zastao zadržan udarom taneta, a onda se prevrnuo kao da je povučen nekom nevidljivom rukom. Učinio je još jedan napor da ustane, ali telo ga nije slušalo: jednostavno je klonulo na zemlju i ostalo da leži bez pokreta.

Onda je debeljko načinio grešku i izašao iz zaklona, želeći da se dočepa slobodnog konja. Naravno, Dok je podigao kolt i brzo ispalio dva hica. Video je kako je debeljkova noga klecnula i kada se prevrnuo preko glave. No, uspeo je da se dokotrlja do konjskih nogu i instinktivno dohvatio sedlo i uzengiju.

Uplašeni konj je jurnuo, ali se dežmekasti čvrsto držao vukući se po tlu sasvim blizu konjskih nogu. Holidej je opalio još dva puta, ali je begunac bio zaklonjen konjskim telom. Pošto je ispraznio revolver, Dok je požurio da pokupi razbacane metke. Tu je izgubio dragoceno vreme, jer je debeli nekako uspeo da se popne konju na leđa i trkom odjuri u pustaru.

Holidej izusti glasnu kletvu i lagano ustade grčeći lice od bola. Povređeno rame ga je bolelo više nego što je to i hteo da prizna. Što se begunca tiče, sada je bio van domašaja metka i znao je da se verovatno neće zaustavljati sve do Svordejla. Ovu dvojicu je likvidirao i to mu je bila neka vrsta utehe. Sada je trebalo da razmišlja o sebi. -

Lagano se okrenuo prema mestu gde mu se nalazio konj. Životinja je nekako čudno klečala na kolenima, dok joj se iz rane na vratu slivala krv. Verovatno ga je pogodio neki od hitaca koje je ispalio onaj sa vrha brda... Polako mu je prišao znajući da će morati da ga ustreli. To nije bilo nimalo utešno, jer će morati da ide peške kroz pustaru i pređe ko zna koliko milja do prvih rančeva, odnosno tragova civilizacije.

Uzdahnuo je duboko, a na licu mu se pojavio ironičan osmeh. Možda su ovi Vilsonovi rođaci ipak uspeli da se

osvete, pomislio je. Možda će sama pustara završiti to što su oni započeli.

*

Alamo je bio vrlo živ grad, sa tri glavne ulice načičkane trgovinama i raznim kancelarijama, ali i desetak sporrednih koje su bile nekako zvezdasto raspoređene. Tu su se nalazile četiri banke, tri crkve, pola tuceta raznoraznih saluna i kuća za zabavu kao i velika železnička stanica u kojoj su se spajale pruge iz više različitih pravaca. U industrijskom kraju upravo se završavala prva pivara u tom delu Tek-sasa u čijoj je izgradnji učestvovalo zaista mnogo ljudi. Jednom rečju, bilo je to napredno mesto sa lepim kućama sveže okrečenih fasada i dobrostojećim građanima čiji je vredan rad uticao na bolji život svih koji su tu živeli. Neposredno iza grada, u preriji, nalazila se tvrđava u kojoj je bio smešten vojni garnizon.

Malo dalje u brdima koja su okruživala Alamo, nalazilo se nekoliko rudnika srebra i zlata. Osim toga, desetine pridošlica dolazilo je svaki dan u ove krajeve privučeni nadom da će baš oni negde nabasati na zlatnu ili srebrnu žicu.

Kada su izašli kroz masivna hrastova vrata Federalne banke u Alamu, Dora i Tim Džordan nisu izgledali zadovoljni.

– Lepo sam ti rekao da je dolazak ovamo samo gubljenje vremena – kazao je Tim utučeno. – Trebalo je da mi dopustiš da izudaram onog prokletnika Blatera i pokažem mu da sa nama ne može tako. Staviću ruku u vatru

ako taj podlac nije poslao telegram i upozorio Šina da je posao sa nama rizičan. Oh, samo kada bih se ponovo dočepao tog gada!

Dora duboko i glasno uzdahnu.

– Šta je učinjeno, učinjeno je – kazala je bezvoljno. – Pokušali smo i nismo uspeli. Sada moramo da pronađemo neki drugi način, Time.

Mladić se okrete i iznenađeno je odmeri.

– Drugi način? Ne shvatam o čemu govoriš, Dora? Pa, zar uopšte postoji neki drugi način? Možeš li da mi kažeš šta je to?

– Ne, u ovom trenutku zaista ne mogu. Ali, uvek sam se molila i... Čekaj, znam da ćeš mi se smeјati, ali ja ipak verujem da će se nešto desiti. A kada se to dogodi, moramo biti spremni, znaš li, brate? Sve je bolje od padaanja u očaj i mirenja sa sudbinom. Ne znam ni sama zašto, ali ubeđena sam u to da ćemo pronaći rešenje pre nego što Sep Blater pripremi dokumente za naplatu hipoteke. Videćeš!

Tim lagano zavrte glavom.

– Neka me vrag nosi ako znam odakle crpiš taj optimizam, sestro. Međutim, mislim da ovaj put nema izlaza. I ti to znaš, samo ne želiš glasno da kažeš. Izgleda da hoćeš da utešiš i sebe i mene, hrabrice. Ali... ipak sam ubeđen da je sve uzalud.

Dora odlučno podiže glavu i prkosno isturi bradu.

– Ranč nismo izgubili i sve dok je naš postoji nada, dragi moj Time. A sada, hajdemo! Ako požurimo, uhvatićemo voz za Lengli, tako da ćemo uz

malo sreće, stići kući odmah posle zalaska sunca.

Uхватила ga je pod ruku i energičnim korakom krenula prema železničkoj stanici. Tim je poslušno išao za njom i s vremena na vreme ćutke klimnuo glavom.

Bio je uveren da samo čudo može spasiti već izgubljeni ranč.

Možda se Dora baš uzdala u to.

U čudo.

*

Čovek sa izgužvanim vojničkim šeširrom na kome se jasno primećivala rupa od metka, stajao je uspravan i dostojanstven, glave malo nakrivljene u stranu, tako da mu je široki obod štiti oči od sunca. Velike šake držao je na kukovima, odnosno na širokom, od sunca zagrejanom vojničkom opasaču koji mu je oko struka pritezao izbleđeli vojnički kaput sa jednom epoletom na levom ramenu.

On se zvao Majk Dreksler i nekada je bio major Sedmog konjičkog puka, cenjen i poštovan. Onda se desilo zagonetno ubistvo jednog mladog oficira, a na Drekslerovoj sablji nađeni su ostaci krvi sa vidljivim tragovima da je neko pokušavao da ih obriše i očisti. Vojni sud mu nije izrekao presudu samo zbog nedostatka čvrstih dokaza da je izvršio ubistvo ili pak dozvolio da se ono izvrši. Rezultat svega bio je otpust iz vojske bez uobičajenih vojnih počasti.

Što se samog Majka Drekslera tiče, on nikada nije oprostio vojsci tu uvredu, mada je od pomenutog događaja prošlo već više od dvanaest godina.

Ipak, i posle otpusta iz konjice zadržao je vojnu uniformu umesto civilnog odelja. Naravno, uvek je nalazio načine da nabavi kaput i pantalone, dok je šešir bio „onaj stari“, zajedno sa rupom od metka na koju je bio veoma ponosan jer je predstavljala uspomenu na bitku kod Ketvira, krvavu borbu u kojoj su od cele čete preživeli samo on i vojnik po imenu Igi.

Taj vojnik, Bil Igi, stajao je sada pored Drekslera, debeljuškast i zarastao u bradu, sa pocepanim i iznošenim odelom koje se videlo ispod zakrpljenog ogrtača za kišu. Mada je sada bilo sunčano i vedro, pre nekoliko sati padala je jaka kiša.

Pored Drekslerovih nogu, malo dalje među stenama, sedela su još dvojica: prvi je bio melez po imenu Huan, a drugi neprirodno mršav i visok čovek izduženog lica u iskrzanom redengotu koga su svi zvali Advokat. Njegovo pravo ime bilo je Net Bejli i nekada davno počeo je da se bavi proučavanjem zakona. No, mladić je vrlo brzo shvatio da će mnogo veću korist imati ako se bude bavio manipulacijama i kršenjem zakona, pa je još odavno krenuo stranputicom. Odmah je opljačkao kasu svog poslodavca, ubio čuvara i odmetnuo se u brda. Od tada je neprekidno bio u sukobu sa zakonom, uglavnom boraveći u društvu sa majorom Majkom Drekslerom i njegovom bandom. Melez Huan Martinez nabasao je na njih jedne noći sa metkom u rame, pa je Dreksler, ni sam ne znajući zašto, dopustio Advokatu da mu pomogne i izvadi kuršum. Kada se oporavio, Huan nije hteo da ih napusti, a svoju

vernost dokazao je napadom na diližansu kompanije „Vels Fargo“, pri čemu se pokazao toliko surov i okrutan, da ga je Major odmah primio u bandu.

Sada su tu sedeli i čekali.

– Jesi li siguran da si saznao tačan dan, Huane? – dobacio je Dreksler nestrpljivo, zureći pogledom preko ravnice. Posle nedavne kiše vazduh je bio kristalno jasan i bez prašine, a tamo daleko zemlja se spajala sa nebom u oštroj, jasnoj liniji.

– Bićemo srećni ako je saznao tačnu nedelju – zabrundao je Igi.

Huan se samo nasmeja, otkrivajući krupne žute zube. Na njegovom licu nije se mogao primetiti bilo kakav trag ljutnje.

– Mislim da sam doznao tačan dan, majore. Uostalom, da li je to toliko važno? Ako sam slučajno pogrešio, pa kola, recimo, prođu sutra, ništa se neće promeniti, zar ne? Osim toga, ovo je izvanredno mesto za logor. Imamo dosta hrane, sveže vode u čuturicama i čak reku u blizini.

– I tebi je to svejedno? – odvrati Igi nervozno. – Ako hoćemo da obavimo neki posao, valjda treba dobro da se pripremimo!

Meksikanac se još uvek smešio.

– Naravno, naravno – promrmljao je klimajući glavom. – A kuda se tebi toliko žuri? Imaj poverenja u mene, amigo i veruj da će kola proći ovuda. Danas ili sutra, ko za to mari? Ili možda imaš neki hitan slučaj za koji ti je zlato potrebno već danas?

Igi se namršti. Hteo je nešto da odreže, ali ga Advokat prekide.

– Mislim da je on u pravu, drugar. Bilo kako bilo, plena ćemo se dočepati, zar ne? Koliko je važno da li je to danas ili sutra? Uostalom, ovo mesto je baš idealno za logorovanje.

Ispružio je svoje dugo, mršavo telo, podmetnuo ruke pod glavu, namestivši prethodno svoj cevasti šešir preko očiju. Promeškoltio se još nekoliko puta, a onda sasvim umirio.

No, Bil Igi nije mogao da se smiri. Rezignirano je nastavio da zuri u pririju, pogledajući Drekslera ispod oka.

– Kako ćeš uspeti da zaustaviš kola na gazu a da ne ubiješ zapregu? – promrmljao je tiho.

Iako mu ništa nije odvratio, Major mu uputi prezriv pogled, dok mu se na licu ogledalo nezadovoljstvo. Videlo se da je bio uvređen što neko dovodi u pitanje realnost plana koji je on sam smislio.

No, odmah zatim, začu se šuštanje grančica obližnjeg žbunja i njih dvojica se munjevito okrenuše na tu stranu. Već sledećeg trenutka apsolutno su se opustili, jer se među šibljem pojavilo dobroćudno lice suvonjavog dečak koji je vodio sa sobom njihove konje. Momčić je imao najviše šesnaest godina, pegavo lice i onaj pomalo dobroćudnobleskast izraz koji imaju blago retardirane osobe. Bio je siroče i slučajno se pridružio bandi koja ga je prihvatila isključivo zato što je bio koristan u obavljanju raznoraznih sitnih poslova. Svi su ga zvali Semi i on je to ime prihvatio, mada, u stvari, ni sam nije znao kako ga je dobio.

Sada se, lagano prilazeći, široko osmehivao na četvoricu bandita, oči-

gledno priželjkujući pohvalu kada je rukom pokazao na konje.

– Završio sam, Majore, baš kao što ste rekli – kazao je i pogledao u bivšeg vojnika. – Očistio sam konje, napojio ih i istimario. Sada... da li bih mogao da pođem i pokušam da upecam onog soma koga sam video u viru nedaleko od gaza? Šta kažete?

Major klimnu glavom.

– Samo priveži konje ovde, a onda slobodno uzmi svoj pečački štap, dečko. Ne zaboravi da želim jedan komad za večeru i zato se ne vraćaj dok ne upecaš tu ribu, jasno?

Semi razvuče usne od uva do uva.

– Dobićete vaš komad, majore! Som je dovoljno veliki da nas sve nahrani. Upecaću ga... videćete da ću ga upecati.

Brzo je svezao konje, uzeo svoj štap i žurno zgrabio komadić slanine koji je trebalo da mu posluži kao mamac. Samo je podigao ruku u znak pozdrava i potrčao kroz šiprag, ka reci.

Major ga isprati pogledom i dobaci Igiju.

– Semi će zaustaviti kola za nas, Bile.

Ovaj se toliko iznenadio da je nekoliko trenutaka bez reči zurio u Drekslera.

– Ovo nedonošče? On će nam pomoći? Kaži mi da se šališ, zar ne?

No, po izrazu lica Majka Drekslera, Igi shvati da je njegov gazda sasvim ozbiljan. Sa izrazom čuđenja okrenuo se prema drugarima koji su takođe sa nevericom i čuđenjem primili pomenu-to obaveštenje. Nikome nije bilo jasno kako je moguće da se njihova nepo-

sredna budućnost i šansa da postanu bogati može da zasniva na sposobnostima jednog umno zaostalog dečaka...

No, niko se nije usudio da protivreči Dreksleru, niti ga upita za detalje plana koji je sam pomenuo.

*

Prošla su tri dana, a Holidej se još uvek pešice probijao kroz pustaru. Iako gonilaca više nije bilo, imao je sasvim dovoljno neprijatelja: vrućina, žarko sunce i nezgodan, bezvodan i pust teren. Na svu sreću, toga dana je palo malo kiše, pa se Dok osvežio i uspeo nešto vode da prikupi u šešir. Ono što nije popio uspeo je da naspe u čaturicu koju je nosio o boku. Bio je umoran i iscrpljen, ali je, saplićući se, išao napred, tamo prema brdima na horizontu.

Rana na ramenu tištala ga je i pekla, a pri svakom pokretu ruke osećao je oštar bol koji se preko vrata širio sve do potiljka. Povremeno je imao nesno-sne glavobolje koje su pri suncu i dnevnoj žegi postajale neizdržive. Najveći deo puta prelazio je tokom noći, ali i u ranim jutarnjim i večernjim časovima, izbegavajući tako vrućinu koja ga je iznurivala.

Bio je zadovoljan pređenim putem, znajući da u određenim slučajevima to ne bi uspelo ni jahaču sa konjem. Ali, stanje mu se neprestano pogoršavalo: nozdrve, oči i grlo bili su nadraženi prašinom, a usne suve, naduvane i ispucale. Naravno, prašina se uvlačila u sve: prsti u čizmama takođe su ga pekli, a pokreti vrata ispod okovratnika naprosto su ga vredali.

Pa ipak, bio je živ. Iako gladan, ranjen i izmožden suncem, još uvek je imao dovoljno snage da teturajući nastavi da hoda praćen srebrnastom mesečinom. Tamo, u daljini, videla se tamna silueta brda i Dok je znao da ih se mora dočepati.

Stalno je gledao prema njima, pratio ih kako uveče i ujutru trepere u izmaglici, gotovo siguran da ga tamo čeka spas. Bez obzira na sve nevolje, bio je zadovoljan što im se približavao, jer je osećao da ga snaga polako napušta. U jednom trenutku je shvatio da ih se mora dočepati do izlaska sunca, inače je gotov; nije imao dovoljno hrane ni vode, a slutio je da organizam neće izdržati još jedan dan pod ubistvenim suncem.

Seo je da se odmori na jednom kame-nu ponavljajući da nema nikakvog izbora: po svaku cenu je morao stići do šumovitih padina koje je jasno video i to je, ustajući, neprestano ponavljao. Nije mogao podneti još jedan užaren i vreo dan, zaista nije...

Misli su mu se gubile i vraćale, a to je bio prvi nagoveštaj bunila u koje je padao. Išao je potpuno mehanički, vu-kući noge sve teže i teže, podsvesno prisiljavajući sam sebe na još jedan korak...

Šuma je bila sve bliže i bliže, a on je neprestano sklanjao koprenu koja mu se navlačila na oči. Ili je to bio zamišljeni zid koji je nastojao da ga odvoji od cilja. Zažmurio je i napravio još jedan korak...

*

Kola su bila sasvim obična i izgledala kao i desetine ostalih zaprega koje su se kretale prerijskim putem između Lenglija i mnogo većeg Alama. Bila su to prostrana masivna kola tipa „kone-stoga“ odnosno „prerijska lađa“, kako su ih obično nazivali, sa izbledelim i mestimično poderanim platnom prebačenim preko arnjeva i vezanim komadima kanapa različitih vrsta. Na prednjem, gornjem sedištu, sedela su dva čoveka: jedan krupan, grubog lica, izgledom nalik na rudara, ali koji je veoma vešto upravljao četvoroprežnom zapregom. Lice mu je bilo mirno, a nezapaljena lula kao prilepljena visila je na donjoj usni. Pored njega je dremao krupan i crn čovek, sasvim običan i bez ničega karakterističnog na sebi.

Uz njih su laganim kasom išla i dvojica konjanika: jedan mršavi sa širokim kaubojskim pantalonama i uzanom jaknom od stare kože i drugi, malo krupniji, ogrubelih ruku i lica opaljenog suncem. Videlo se da obojica imaju revolvere u futrolama, ali nijedan nije nosio pušku. To je bilo pomalo neuobičajeno, jer su vremena bila takva, a kraj oko Alama pun raznoraznih lutilica i probisveta.

Velika kola sa gvoždem okovanim točkovima glasno su škripala kotrljajući se preko prerije. Najзад su izbila na malo uzvišenje i počela da se spuštaju ka reci, gde su se konji mogli odmoriti i napojiti. Videvši da je mesto senovito i prijatno, jahači su se pokretima ruku dogovorili da će tu stati, skuvati kafu i nešto prezalogajiti u hladu. Kola su se lagano spuštala niz

strminu, a stari nameštaj kojim su bila natovarena lupkao je u jednoličnom ritmu.

U jednom trenutku vozar je odjednom zategao vođice uz glasan uzvik. Iznenadno zaustavljanje vozila trglo je njegovog saputnika iz dremeža, a ruka mu instinktivno zgrabila „vinčesterku“ koja je ležala ispod sedišta. Zbog toga je oružje bilo zapeto i spremno za paljbu mnogo pre nego što su kola, uz škripu, sasvim stala.

Konjanici koji su pratili kola, dojurili su do njih, svaki sa „svoje“ strane, ali sada sa zapetim revolverima u rukama. Snažno su zategli vođice i zaustavili konje paralelno sa kolima i zajedno sa dvojicom ljudi sa sedišta uprli pogled prema rečnom gazu.

Tamo, u plićaku, stajala je neka mlada žena koja nije mogla imati više od devetnaest-dvadeset godina. Malo ispred nje, sa desne strane, ležao je konj koga je devojkica iz sve snage pokušavala da podigne; snažno je vukla vođice, stojeći u vodi, mokrih čizama i suknje do ispod kolena. Vučen napred, konj je u jednom trenutku digao glavu iznad vode, divlje zakolutao očima i kratko njisnuo, ali je opet pljusnuo glavom nazad i još više poprskao već ionako poplašenu devojkicu.

S druge strane, ona je bila toliko obuzeta svojom nevoljom da očigledno nije čula da neko dolazi, niti primetila kola koja su se zaustavila u blizini.

Vozar je bacio kratak pogled na svog saputnika koji je žmireći posmatrao prizor u plićaku, a onda odmerio dvojicu konjanika.

– Šta mislite? – zapitao je tiho.

– Devojkica konj je sigurno povredio nogu – dobaci onaj u kaubojskim pantalonama.

– Ili se previše zagrejao od žestokog trčanja – dobacio je drugi. – Kada je znojav i dođe do vode, konj zna da legne u nju da bi se rashladio. Da, da, uradiće to, bez obzira koliko ga sprečavaš. Naravno, ne znaju da posle toga mogu da nastradaju od zapaljenja pluća. Meni se jednom desilo nešto slično i onda...

– Šta jedna tako mlada devojkica radi ovde sama? – upita čovek s puškom, još uvek netremice zureći ka reci.

Vozar se kratko zamisli i dodade:

– Tamo u brdima ima rančeva. Može biti da je krenula za Lengli ili Alamo. Mi smo ovde na otprilike pola puta.

Čovek sa puškom nije odgovarao, iako su ga konjanici posmatrali, čekajući da im kaže šta da preduzmu. Do tada, devojkica je digla glavu i ugledala kola. Držeći vođice u jednoj ruci, drugom rukom im je mahnula pridržavajući kapu koju je nosila kao odbranu od sunca.

– Hej, vi! – doviknula je tankim, piskavim glasom. – Konj mi je pao i ne ustaje. Možete li mi pomoći, molim vas?

Vozar i konjanici upreše pogled u čoveka sa puškom koji je i dalje sedeo na sedištu.

– Molim vas, mister! – čuo se ponovo devojkica glas. – Pošla sam u Lengli da potražim lekara i... Oh, kakav baksuz! Majka mi je u groznici i... jako se bojim. Molim vas, pomozite mi da dignem ovog prokletog konja!

– Oh, hajde Mete – dobaci vozar onome sa puškom. – Mislim da je devojka sasvim u redu. Moja žena je umrla od groznice. Stvarno ne bismo smeli da joj dopustimo da zakasni.

Rekavši to, podigao je vođice iznad leđa zaprege i poterao kola niz padinu. Konjanici su se kratko vreme dvoumili, a onda su, najpre jedan, a zatim i drugi, okrenuli konje ka rečici. Čovek sa puškom je nabrao obrve i šarajući pogledom unaokolo, napravio pokret kao da želi da ustane.

Pucanj se nije odmah čuo. Glava čoveka sa puškom nekako čudno se zatresla, a onda se njegovo telo bez glas stropoštalo, tačno između dva poslednja konja u vuči. Vozar je nešto viknuo i ošinuo zapregu, ali i bez toga, konji su jurnuli napred.

Tek tada se odjek razlegao ravnicom i konjanici su se brže-bolje okrenuli prema stenama i šumarku sa druge strane. Istovremeno je iz niskog žbunja pored obale zagrmeo plotun i krupni jahač se samo prevrnuo na zemlju. Međutim, uspeo je nekako da se pridigne posmatrajući kola koja su jurila prema vodi. Za to vreme, devojka, odnosno maskirani dečak Semi potrčao je iz vode, ne osvrćući se na svoju „povređenu“ životinju. No, nekoliko trenutaka kasnije, „hromi“ konj se lako podigao i otkasao u pravcu gustiša, odnosno, isprepletanog šiblja i raznih mladica.

Što se oborenog konjanika tiče, njegov pokušaj da ustane presekle su puške koje su zapraštale iz svih pravaca. Ne mogavši ništa da uradi, samo je rukama zamlatarao kroz vazduh da bi

se već sledećeg momenta srušio na zemlju kao klada. Njegov kolega, onaj u kaubojskom odelu, jahao je niz padinu neprestano pucajući iz revolvera, vodeći računa da sve vreme kola budu između njega i napadača. Za to vreme vozar je imao pune ruke posla da uspostave kontrolu nad zahuktalom „konestogom“.

Kaubojev konj se slučajno sapleo i jahač zamalo što nije ispao iz sedla. No, tek što je uspeo da ispravi životinju, grunuo je plotun i, pogođen mnogobrojnim kuršumima, on se stresao i kao vetrom ponet, izleteo iz sedla. Svom težinom je tresnuo na zemlju i otkotrljao se prevrćući se preko glave i dižući pod sobom oblak prašine. Kada se zaustavio, njegovo beživotno telo ostalo je da leži poput nekog paketa.

Za to vreme vozar je uspeo da obuzda zapregu pre nego što je stigla do plicaka. Onda su odjeknula tri brza, uzastopna hica i prednji konji su pali na kolena podužući uvis mlazeve sitnih kapljica i pene. Naletевši na prednje, zadnji konji su se uplašeno zaustavili, bolje reći ukopali. Kola su nastavila da se kotrljaju još nekoliko metara, a onda naletela na gužvu popadalih konja. Izbačen inercijom iz sedišta, vozar je glavačke pljusnuo u vodu i glavom udario u jedan podvodni kamen. Ošamućen i krvav, teškom mukom se uspravio i podigao ruke ugledavši četiri naoružana konjanika koji su iznenada iskrslili iza žbunja.

Od devojke i njenog konja nije bilo ni traga ni glasa.

Major Majk Dreksler lagano se približavao kolima, pošto je izašao iz

šumarka u kome je sa ostalima čekao u zasedi. Iznenada je počela da pada kiša i on podiže okovratnik starog vojničkog šinjela. Pored njega je jahao Igi, dok su Huan i Advokat „izronili“ sa druge strane noseći u rukama puške koje su se još dimile... Ne obazirući se na ljude koji su ustreljeni ležali na padini, svu svoju pažnju su koncentrisali na preplašenog vozara.

Drhteći celim telom, Semi je, sakriven u žbunju, posmatrao prizor koji se odvijao tu, samo malo ispred njega. Žurno je skidao mokre haljine koje ga je Dreksler naterao da obuče. Konj koji je sa njim „dobro odigrao ulogu“, lagano mu je prišao i gubicom ga gurnuo u leđa. Oblačeći svoje staro izgužvano odelo i odsutan mislima, on mahinalno pogladi životinju po gubici mašivši se rukom prema džepu pantalona u kome je uvek bilo pomalo šećera. Dok je to radio, dečkić nije skidao pogled sa rečnog gaza, gde su se banditi okupili oko kola i vozara.

Duboko je uzdahnuo, jer mu je srce udaralo kao ludo, a u želucu je osećao strašnu mučninu. Naime, on nije ni slutio da će neko biti ubijen i sada nije mogao da se povрати od šoka. Kada su se dogovarali o svemu, Major mu je kazao kako žele da zaustave neka kola. Nije rekao zbog čega, a još manje je pomenuo bilo kakvo ubijanje.

Zato je, još uvek čudno zgrčen, stajao sakriven u žbunju i posmatrao ono što se dešavalo na obali.

– Gde je? – urlao je Dreksler na vozača, besno mu se unoseći u lice. Nije uopšte obraćao pažnju na kišu koja se

slivala niz obod šešira, već je „gutao“ preplašenog vozara besnim pogledom.

– Gde je... šta? – mucao je čovek, sav moker i krvav.

Iscerivši se, on iznenada izvuče nogu iz uzengija i udari vozara u bradu. Od jačine udarca, ali i zbog iznenađenja čovek posrnu i pade u plicak. Nije ni pokušao da se pomeri, već je prestravljen gledao u cevi koje su mu bile uperene pravo u glavu.

– Čujte... ne znam... zaista ne znam šta tražite – odvratio je gubeći dah. – Moji ortaci i ja pošli smo u Lengli da preuzmemeo zemljište koje smo dobili za naseljavanje. Nemamo mnogo čega od vrednosti. Zato... niste imali razloga bilo koga da ubijete. Zaista nikakvog razloga!

Izraz Drekslerovog lica bio je potpuno nepromenjen. Odjednom, bez ikakvog upozorenja, puška u njegovoj ruci je planula i udar taneta odbacio je vozara koji se trgao i ponovo pljusnuo u vodu. Ostao je da leži oslonjen leđima na dno plicaka, sada stenjući i grčeći lice, dok je krv iz rane na desnom ramenu crvenilom bojila vodu oko njega.

– To je samo početak – dobacio je Dreksler ravnodušno. – Imaš još jedno rame, dve ruke, dva lakta, a o kolima i drugim delovima da ne pričamo... Da li ti je jasno šta će se desiti ako ne budeš hteo da sarađuješ, čoveče?

Dreksler je ponovo podigao pušku i nanišanio. Za to vreme, vozar je preleteo pogledom preko lica ostale trojice koja su bila potpuno hladna i bezizražajna. Tek tada je shvatio da je pretnja koju je čuo više nego ozbiljna, pa je brzo digao levu ruku iz vode.

– Čekajte! Čekajte!...– zastenjaio je i pokušao da se uspravi u sedeći položaj. No, nije uspeo u tome i ponovo je bućnuo u vodu.

U jednom trenutku zavladaia je tišina koju je remetilo samo bubnjanje kiše po zategnutom platnu kolskih arnjeva.

– Ispod poda... – procedio je vozar tiho. – Moraćete pre toga da sklonite nameštaj.

Dreksler ga hladno odmeri, a onda se okrete prema Huanu i Igiju.

– Izbacite sav nameštaj iz kola – rekao je, a onda se nervozno osvrnuo oko sebe, – Gde je, dođavola, taj Semi? Mogao bi sada da nam pomogne! Semi! – povikao je ljutito. – Izadi ovamo, vrag te odneo! Dođi da nam pomogneš, prokleti, glupi lenjivče!

Ali, Semi se nije odazvao. Još uvek je, preplašen i zatečen događajem, nepomično čučao u žbunju. Naime, iako je već dugo jahao sa banditima, ovo je bio prvi prepad u kome je i on sam aktivno učestvovao. Osećao je kako mu se kiša sliva niz leđa i počeo da cvokoće.

Za to vreme Dreksler promrmlja ljutitu kletvu.

– Šašavi dečak je sigurno pobegao – prokomentarisao je gledajući kako melez i Igi izbacuju nameštaj iz kola. – Hajde, požurite tamo!

Za nekoliko minuta, banditi su ispraznili kola, a onda počeli da traže mesto gde treba dići pod.

– Ne možemo da nađemo skrovište, Majore! – povikao je Igi.

Bivši vojnik je samo klimnuo glavom i poterao konja sasvim blizu ranjenom

vozaru koji je još uvek ležao u plicaku. Ali, još pre nego što je zamahnuo puškom kako bi ga udario po licu, čovek zastenja:

– Treća daska u podu... sa leve strane... odmah na sastavu. Izvadi se glava eksera i time se oslobodi jedna opruga.

– Jesi li čuo? – upita Major Igija koji je prišao malo bliže.

– Jesam, ništa ne brinite – odvrati ovaj i uputi se prema kolima.

Za to vreme, Advokat se tamo-amo njihao u sedlu, svaki čas nameštajući svoj cilindar na kome je bilo bezbroj rupica. Nekoliko puta se pomalo nervozno osvrnuo oko sebe.

– Prilično dugo smo se zadržali, Dreksleru – kazao je mirno.

Ovaj samo klimnu glavom. Znao je da je Advokat u pravu i želeo je da se što pre udalje. Iako put nije bio naročito prometan, nije bilo isključeno da se ne može pojaviti neka zaprega ili pak grupa konjanika koja bi celu akciju dovela u pitanje.

– Mislim da ćemo skoro – progundao je.

– Voleo bih da je tako.

I pre nego što je uspeo da odgovori, iz unutrašnjosti kola se začuo glasan povik:

– Ovde je, Majore! Imamo ga!

Dreksler se jedva primetno osmehnuo, kratko klimnuo glavom Advokatu, a onda poterao konja do kola. U tom času pojavili su se Huan i Igi noseći mali, plitak i gvoždem okovan kovčeg. Igi je izvadio kolt i sa tri hica otkinuo sa kovčega težak katanac. Huan je kleknuo, odbacio ostatke raz-

valjenog katanca, skinuo rezu sa alka-stog držača i žustro podigao poklopac.

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda je Major glasno zviznuo. Advokat je prišao sasvim blizu da baci pogled, dok je Huan čvrsto zagrizao donju usnu.

– Bueno! – rekao je tiho, ali se nije pomerio.

Stajali su tako neko vreme i zurili u grumenje gotovo čiste zlatne rude. Bilo je nekoliko komada pomešanih sa kvarcom, ali krupno grumenje veličine jabuke bilo je potpuno čisto.

– Ta tvoja senjorita bila je pravu, Huane – dobacio je Dreksler glasom u kome se moglo pročitati zadovoljstvo. – Prokleti vlasnici rudnika hteli su da prošvercuju ovo do železnice u Lengliju! Kola sa posebnom stražom poslali su kao mamac, a ovo bogatstvo poverili su četvorici pouzdanih ljudi – nasmejao se grubim, podmuklim smehom. – No, ispalo je da ni njegovi najbolji ljudi nisu za nas dovoljno dobri.

Rekavši to, brzo se okrenuo u pojasu i puška mu je planula. Vozar koji je dotle sedeo u plicaku nekako čudno se iskrivio, a onda kao vreće peska pljusnuo u vodu. Njegovo masivno telo više nije moglo da načini ni jedan pokret, jer ga je metak pogodio tačno u srce.

Sakriven u žbunju, Semi je pokrio lice drhtavom rukom, a onda se srušio na kolena i počeo da jeca. Bio je suviše preplašen da bi pobegao, a nije više želeo da ostane na tom mestu i posmatra kako se na samo nekoliko desetina metara od njega događa nešto užasno.

No, odjednom je digao glavu, jer je levo od sebe primetio neko kretanje. Sa mesta gde se nalazio, mogao je da vidi deo obalskog prevoja bolje nego četvorica bandita u rečnom koritu. No i da su mogli, oni to kretanje ne bi primetili. Svi su takoreći klečali oko kovčega, ne mogavši da odvoje pogled od zlata.

Dva konjanika umotana u kišne ogrtače tiho su prešla preko ruba rečnog korita i pošla niz blagu padinu pokrivenu mekanim vlažnim peskom. Njihovi konji nisu pravili nikakav šum, a žubor kišnih kapi prigušio je bilo kakvo približavanje.

Semi uzdahnu i lagano ustade želeći da upozori Drekslera i ostale. No, grlo mu je bilo još uvek stisnuto, pa jednostavno nije mogao da pusti ni glasa. S druge strane, bio je suviše preplašen da otvoreno izađe iz skrovišta. Do momenta kada je najzad mogao bilo šta da vikne, već je sve bilo kasno.

Sa rastojanja od nekoliko metara, dva konjanika u kišnim ogrtačima upe-rili su puške na četvoricu ljudi okupljenih oko kovčežića sa zlatom.

– Ustanite i pomerite se korak dalje! – naredio je viši od dvojice konjanika, sedeći na prašinom pokrivenom mrkovu kome su se, usled kiše, niz telo sivali potočići retkog blata.

Iznenadeni, banditi su se naglo okrenuli i instinktivno mašili revolvera. No, drugi jahač je podigao kratku dvocevku i opalio jedan hitac u vazduh, a zatim opet nanišanio prema njima. Pri tom nije rekao ništa, ali... sve je bilo jasno.

Mršteći se, Dreksler i njegovi ljudi spustili su revolvere i nevoljno podigli ruke.

Pošto se malo bolje zagledao u tajanstvene napadače, Semi je tek sada primetio da dvojica konjanika u kišnim ogrtačima nose svojevrstne maske, odnosno vratne marame koje su im pokrivala lica sve do očiju. To ga je još više uplašilo, jer je u prvi mah pomislio da su tajanstveni konjanici zaostala pratnja koja je sustigla kola i sada se obračunavala sa napadačima. Ali, sada... sada mu je bilo jasno da su i oni isti takvi razbojnici čiji je glavni cilj da se dočepaju zlatne rude.

– Udaljite se od tog kovčega! – naredio je jahač na mrkovu, nestrpljivo pomerajući cev puške tamo-amo.

Dreksler je stajao mirno, čvrsto stisnutih usana. Kroz rupu na šeširu prodirala je voda koja mu se slivala niz lice, sve do brade, a onda lagano kapala na odelo. Ubilačkim pogledom je proždirao onoga ko je izgovorio naredbu i nije pokazivao nameru da se bar malo odmakne od kovčega. Povedeni njegovim primerom i drugi su ostali na svojim mestima.

– Mičite se! – prasnuo je konjanik na mrkovu, dok mu se u glasu osećao prizvuk napetosti, možda čak i nervoze.

Drugi konjanik sa dvocevkom u ruci kratko je odmerio prvog, a zatim zažmirio i jedva primetno klimnuo glavom. Već u sledećem trenutku, ovaj je zapucao, velikom brzinom napunio pušku i pucnji su ponovo zapraštali. Prvi hitac prsnuo je u baru odmah pored Drekslerove čizme tako da je on i nehotice odskočio unazad: drugi je

odneo Huanov sombrero, dok je treći otkrio Advokatovu glavu pri čemu se on nezgodno zateturio unazad i pritom stao na svoj sopstveni šešir. Nekoliko časaka je besno zurio u uništeni cilindar, a zatim gnevno odmerio strelca.

– Prijatelju moj, za ovo ćemo se obračunati. To ti obećavam...

– A ja ti obećavam kuršum među oči ukoliko ne uradite ono što vam kažem! – presekao ga je konjanik, još čvršće stežući cev puške.

Svi su pogledali u Drekslera govoreći mu očima da će slediti njegov primer. Vođa bande je to sasvim dobro shvatio. Nije se pomerio ni pedalj, već je prkosno stajao i gledao u strelca. Iskusni bandit je shvatio da je mladić nesiguran, pa je želeo još više da ga isprovocira. Ali, on pritom nije računao na odlučnost jahača na mrkovu. Jer, pre nego što je shvatio šta se dešava, „ćutljivi“ jahač je spustio cev puške za santimetar-dva, a onda je odjeknuo pucanj. I gle – Drekslera je odjednom „izdala“ leva noga kao da ju je neko trgao zategnutom žicom. Visoki bandit je svom težinom pao na tlo i stenjući pritisnuo ranu na butini iz koje je potekao mlaz krvi.

Dok mu se lice grčilo od bolova, Dreksler je užasnuto gledao oko sebe, kao da se pita da li se to stvarno dešava. Iako mu je slao otrovne poglede, ćutljivi konjanik se uopšte nije oglasio. Umesto njega, progovorio je onaj drugi.

– Sledeći metak dobićeš pravo u stomak! – pripretio je. – To važi za sve vas, gospodo. A sada... nazad! Udaljite se od kovčega!

Banditi se više nisu kolebali. Sa rukama dignutim uvis, bez reči su se udaljili od kovčega. Niko nije ni pokušao da pomogne Dreksleru koji se nekako pridigao i šepajući uzmakao nekoliko koraka.

„Ćutljivi“ konjanik je samo klimnuo glavom onom drugom koji je sjahao sa puškom u jednoj i bisagama u drugoj ruci. Zatim je kleknuo u blato i rukama pokrivenim rukavicama počeo da kupi zlatno grumenje i trpa ga u bisage. Pošto ih je napunio, pažljivo ih je dao pratiocu, nijednog trenutka ne skidajući bandite sa nišana. Zatim je hitrim pokretom prihvatio još jedne prazne bisage i brzo ih napunio ostatkom zlata.

Svuda okolo vladala je tišina. Banditi su posmatrali prizor jedva se uzdržavajući da ne planu. Naravno, zadržavalo ih je saznanje da bi odmah dobili metak. Dok im se kiša slivala niz lice, posmatrali su kako nestaju njihovi snovi o bogatstvu.

– Računajte da ste mrtvi! – povikao je Dreksler kada je maskirani uzjahao sa punim bisagama. – Jeste li čuli? Mrtvi!

Konjanik na mrkovu kratko mahnu puškom, dok ovaj drugi naredi:

– Dignite ga i krenite!

Igi koji je bio najbliži, neko vreme se dvoumio.

– Hoćeš li metak u stomak? – upitao ga je maskirani. – Diži ga i svi krenite uzvodno! Svi, čujete li šta sam rekao?

Dreksler se s mukom podigao, snažno se naslanjajući na Igija.

– Idite u pakao! – zaurlao je sav crven, dok mu se lice grčilo od bola.

– Napred! – povikao je maskirani, a onda je ispalio još jedan hitac koji se odbio od okova na otvorenom kovčegu. – I bez okretanja!

Videvši da im nema druge, banditi lagano krenuše. „Ćutljivi“ je dao znak svome pratiocu i on odmah pohvata sve konje za vodice i povede ih sa sobom kroz plićak, iza bandita, koji su nevoljno hodali ispred njih.

Zgrčen od straha i hladnoće, Semi je sve to posmatrao ne primećujući da je poslednji hitac i njegovog konja naterao u bekstvo. Životinja je gotovo neprimetno otkasala preko mekog peska i zamakla u gustiš drveća.

Semi se nije usudio da izađe iz svog skrovišta čak i kada su svi odavno nestali sa vidika. Kada se ipak odvažio na tako nešto, bio je veoma iznenađen videvši da mu nema konja. Zabrinut, potrčao je kroz šikaru, dozivajući životinju tihim glasom, plašeći se da ga maskirani konjanici ne čuju. A onda je zastao kao ukopan, jer je iz pravca u kome su svi odjahali začuo prasak dvocevke za kojim su sledila dva jasna pucnja iz vinčesterke.

Ovo je za njega bilo suviše. Mladić se uplašeno skljkao na kolena i žurno odbauljao u jedan žbun, gde je ostao veoma dugo, glave priljubljene uz tlo i drhteći celim telom.

*

Celo jutro Dok Holidej je zapažao znake civilizacije i čovekovog prisustva. Iako na kraju snaga, uspeo je da dobije trku sa suncem i stigne do podnožja brežuljka pre njegovog izlaska. Domogavši se padine, otpuzao je do

drveća i skljkao se na leđa iskoristi-vši jedan busen kao jastuk. Nije predu-zimao nikakve mere bezbednosti, iako je postojala mogućnost da ipak neki gonilac bane iz pravca pustare.

No, bio je toliko iscrpljen da uopšte nije mario za to. Prepustio je stvar sud-bini, kao i uvek se nadajući da će mu biti naklonjena. Spavao je do pred pod-ne kada ga je probudio cvrkut ptica koje su mu pevušile baš pored uveta. Kada se trgao, odmah se podigao i pro-trljao oči. Trebalo mu je neko vreme da se seti gde se nalazi i kako je tu dospeo. Onda je popio ostatak kišnice iz čaturice i pošao napred lagano se teturajući. Sa uzdahom je krenuo uz blagu padinu pitajući se nije li u daljini čuo rikanje goveda. No, nije ih video nigde oko sebe i tek posle dva sata, primetio ih je kao sitne tačkice na udaljenoj padini. Nešto kasnije, naišao je na sasušenu govedu balegu, što je bila potvrda da je tuda prošlo neko manje krdo: možda se radilo o istim grlima koja je sada video još razgo-vetnije.

Jedan čas kasnije naišao je na žiča-nu ogradu sa čupercima govede dlake na vrhovima i još više sasušenog gove-deg izmeta. Provukao se kroz žicu i pritom malo zakačio jaknu. Bio je ljut zbog toga, ali je nastavio dalje. Prošao je kroz gustu šumu, a kada je izašao iz tamne senke zastao je kao ukopan, zapahnut teškim, otužnim zadahom. Instinktivno je spustio ruku na dršku revolvera kada je bar pedesetak vrana i lešinara, lupajući krilima, uzletelo sa dvadesetak upola oglodanih i nagore-

lih govedih lešina razbacanih na pocr-nelom, požarom spaljenom pašnjaku.

Dok tiho zviznu i zabacivši šešir na potiljak, obuhvati pogledom pustoš ispred sebe. Sudeći po zadahu truleži, lešine mora da su ležale tu već tri do četiri dana. Izgled njihovih ostataka potvrđivao je da je Holidej u pravu, kao i lenjo, zadovoljno kruženje lešinara – jasan znak da su ptice site i da su se do mile volje nagostile.

Umorni Holidej se popeo na jedan stenoviti kamen i pogledao oko sebe. U daljini se nalazila neka rančerska kuća. U trenu je uhvatio odsjaj sunca na prozorskom oknu, što je značilo da u njoj sigurno neko živi. Još jednom je smrknuto odmerio nagorelu travu i napola oglodane lešine: ovde se desila neka tragedija, pomisli. No, to ne znači da ne može posetiti domaćine i potraži-ti pomoć.

Jedva ustavši, pođe napred prepliću-ći nogama. Bol u ramenu bio je sve nesnošljiviji, tako da mu se povremeno činilo da će izgubiti svest.

Ipak je odlučio da mora stići do kuće.

Znao je da je to pitanje života i smrti. A on je bio rešen da živi.

*

Semi se plašio šta će naći kada izađe iz krivine. Išao je koritom rečice gazeći kroz plićak i razmičući žbunje koje se nadnosilo nad vodom. Odelo mu je bilo iscepano, a želudac stegnut u grč muč-nine. Taj strašan osećaj pritiskao ga je od trenutka kada je čuo gruvanje dvocevke i prasak pucnjeva; to mu je, morao je da prizna, bilo strašnije od

trenutka kada je ugledao kako Dreksler i ostali ubijaju čuvare kola.

U stvari, jednom je imao prilike da vidi šta dvocevka može napraviti od čoveka i strašno se plašio šta ga čeka kada izađe iza okuke. Gledao je u vodu, svaki čas očekujući da u njoj ugleda crvenu boju krvi, ili pak spazi nečije nepomično telo.

Ali, ništa od toga. Na njegovo čuđenje, svuda okolo je bilo tako tiho, da je čovek lepo mogao da osluškuje žubor vode.

Pred poslednjim žbunom zastao je i stavio drhtavu ruku na gusto granje, a onda, udahnuvši duboko i odgurnuvši sitne grančice u stranu, izašao na čistinu.

Za trenutak je zastao, a onda osetio kako mu kolena snažno klecaju. Naime, četvorica ljudi sa kojima je već duže vremena živeo, bila su pred njim, vezana za jednu uglastu stenu od koje su bezuspešno pokušavali da se oslobode. Videvši da su živi, na licu mu se pojavio osmeh. Jer, iako je znao da su na neki način drugačiji od ostalih, iako su često sa njim zbijali surove šale – oni su ga hranili, davali mu odeću i obuću i bili jedina porodica koju je imao.

Huan ga je prvi ugledao i odmah veselo zviznuo.

– Madre de dios! Pa to je dečak, momci! Hej, Semi! Hajde dođi, oslobodi nas!

I ostali su pogledali prema Semiju koji je još uvek nepomično stajao, otvorenih usta, slepljene kose i iscepanog odela.

– Gde si ti, do đavola? – povika Dreksler besno. – Hajde, šta buljiš? Dolazi ovamo i oslobodi nas! Zadnjica mi se smrsla u vodi, dok mi noga krvvari kao luda!

Grubi Majorov glas pokrenuo je Semija iz neke vrste obamrlosti. Žurno je obišao oko stene i izvadio stari perorez koji je uvek nosio sa sobom. Kada im je prišao, izustio je skoro plačnim glasom:

– Oh, pa... mislio sam da ste mrtvi. Čuo sam gruvanje pušaka i... bilo je strašno.

Dok je to govorio i zamuckivao, uporno je strugao konopac tupim perorezom trudeći se da preseče prilično čvrste veze.

– Advokat je pokušao da pobegne ... – procedio je Igi. – Ispalili su nekoliko hitaca da ga uplaše... ali i nas ostale. Požuri, dečko, dođavola!

– Ne vredi žuriti – dobaci Advokat rezignirano. – Uzeli su naše konje i sada su već daleko.

– Neće im pomoći ni ako su stigli do vrata pakla – procedi Dreksler glasom koji je podsećao na režanje divlje zveri. – Dočepaću ih se, tako mi svega! Goniću ta dva nitkova, uhvatiću ih i ubijaću ih malo po malo! Niko još nije učinio tako nešto Majku Dreksleru, niko! Zato će morati debelo da plate!

Uže je odjednom popustilo, što je iznenadilo Semija koji je pao naznak. Posle nekoliko sekundi, Dreksler se s mukom uspravi.

– Jedan od njih... – počeo Semi kada su svi došli na obalu – jedan je u stvari... bila je to devojka.

Svi ga iznenađeno pogledaše i on proguta knedlu. No, pošto je bio siguran u ono što je govorio, ponovio je sa mnogo više samopouzdanja.

– Tako je, Majk. Onaj napadač sa dvocevkom koji nije progovorio ni reč... to je bila žena.

*

Već je pao mrak kada su Dora i Tim stigli do ranča. Poput svojih gazda i konji su bili sasvim iscrpljeni. Čutke su ujahali u dvorište, a nekoliko životinja u koralu dočekalo ih je rzanjem. Lagano su sjahali, rasedlali konje i prebacili sedla preko prečke.

Čutke su izmenjali poglede, raspakovali zavežljaje sa ćebadima, skinuli futrole sa puškama i umornim koracima se uputili prema tamnoj, ćutljivoj kući. Bili su blatnjavi, znojavi, gladni i umorni i jedino što su želeli bilo je da se okupaju, nešto prezalogaje i legnu u postelju.

Pošto je najbliži ogradi korala bio stražnji ulaz, Tim je ušao tuda, prošao pored velikog ormara za posuđe, a onda napipao staklo lampe i kutiju palidrvaca. Pošto ga je podigao, krenuo je šibicu i pripalio fitilj, a onda pogledao oko sebe i istog trena izvukao kolt. Upravo u tom času, Dora je ušla i skinuvši šešir zastala u pola pokreta, jer je videla da je brat prineo prst ustima dajući joj do znanja da ćuti.

Iznenadeno ga je pogledala.

– Staklo lampe bilo je toplo – šapnuo joj je prilazeći. – Pogledaj ovamo. Neko je sedeo za stolom i jeo.

Videvši tanjire i ostatke jela na stolu, Dora samo klimnu glavom. U očima joj

je blesnula iskra straha, pa je čvrsto uhvatila brata za podlakticu.

– Ostani tu dok sve pregledam – dodao je jedva čujno.

No, devojka je odmahнула glavom i iz futrole pored vrata pažljivo izvukla pušku. Nečujno je ubacila metak u cev i dala Timu znak da pođe napred.

Mladić je zaustio da se usprotivi, ali su oboje zastali kao ukopani kada su iz susedne sobe začuli jasnu škripu krevetskih madraca. Tim je hitro prišao vratima, a devojka ga je sledila s puškom na gotovs. Zatim je pružio ruku i lagano dohvatio ručicu brave. Pogledao je sestru i ona mu je dala znak da je spremna.

Mladić je duboko udahnuo vazduh i naglo odgurnuo vrata koja su tresnula o ormarić sa druge strane zida. Svetlost iz kuhinje prodrila je u sobu i obasjala čoveka na ležaju koji je upravo pružao ruku kako bi dohvatio kolt sa stolice pored kreveta.

Za to vreme, Dok Holidej se skotrljao sa ležaja i uperio otkočen revolver na iznenađene Džordanove. Po njima se videlo da su iskreno zaprepašćeni neznančevom brzinom.

– Stanite! – povikao je Tim, ni sam ne znajući zašto.

Holidej ih je ispitivački odmerio, pokušavajući da ne misli na strašan bol koji je ošetio podižući ruku. Ipak, lagano je ustao i spustio kolt.

– Mogao sam vas ubiti – rekao je kratko. – Pretpostavljam da ste vi vlasnici ove kuće?

– Tačno – odvrati Tim koji se tek sada pribrao. – A ko ste vi, dodavola?

– Zovem se Holidej, Džon Holidej. Izvinjavam se što sam upao u vaš dom... Izgubio sam konja u pustari, došao sam ovamo pešice. Obradovao sam se kada sam video kuću, zvao nekoliko puta, ali se niko nije javljao. Zatim... eto... ušao sam unutra i poslužio se večerom.

– I mojim krevetom! – dobaci Tim nervozno.

Holidej se jedva primetno osmehnu.

– Bio sam u velikom škripcu, mister. Mislio sam samo da prespavam i skupim snagu za dalje. I da se niste pojavili, sutra ujutru bih vam ostavio novac za „usluge“. U stvari, video sam da imate nekoliko konja u koralu, pa sam nameravao da sebi izaberem jednoga.

– Leva ruka vam je čudno ukrućena – dobacila je Dora kratko.

– Tačno, gospođice.

– Šta nije u redu sa njom?

– Ništa. Sve je u redu.

– Oh, mister, zar mislite da sam slepa? – ljutnu se devojka. – Kako mi se čini, ta ruka vam je povređena.

– Ne ruka, gospođice, nego rame. Izgleda da se posekotina zagadila. Kada je konj pao, oborio je i mene, pa sam se udario na neki oštar kamen. On me je zasekao po ramenu i eto...

Tim sumnjičavo nabra obrve.

– Mora da je to bio đavolski gadan pad.

– Pa, prevrnuo sam se preko glave i pao na leđa. Nije bilo tako strašno – rekao je Dok trudeći se da mu glas zvuči mirno. – A s kim imam čast da razgovaram?

– Dora i Tim Džordan – odvrati devojka spremno. – Volela bih da vidim imate li novca, mister Holideje. I još nešto:

kada se budete mašili džepa, učinite to lagano, molim vas.

Dok se osmehnu i polako izvadi iz džepa svežanj novčanica od pet, deset, ali i od dvadeset dolara.

Devojka klimnu glavom.

– Izgleda da ćete moći da platite ono što vam treba. Kasnije ćemo izračunati koliko nam dugujete. Ali, tu postoji još nešto.

Dok i mladić se upitno pogledaše.

– U pitanju je način kako ste skočili iz kreveta, dograbili revolver i nanišani na nas. Kao što ste rekli, mogli ste nas oboje ubiti pre nego što nanišanim oružjem koje smo držali u rukama.

Holidej se jedva primetno osmehnu.

– Imam dobre reflekse.

Devojka odlučno odmahnu glavom.

– Mislim da se takva sposobnost stiče samo dugotrajnom praksom.

Dok nehajno odmahnu rukom i pritom oseti strašan bol. Dora je to spazila i zabrinuto ga odmerila. Spustila je pušku na sto i obratila mu se brižnim glasom:

– Bilo bi dobro da mi dopustite da vam pogledam rame.

– Sve je u redu, gospođice Džordan. Ne bih želeo da vas gnjavim.

– Ipak ću pogledati – odvratila je ona prilazeći. – Okrenite se, molim vas.

Holideju nije preostalo ništa drugo nego da poslušaa. Lagano se okrenuo i seo na ivicu postelje. Devojka je rukom pokazala Timu da se skloni sa svetlosti i počela da odmotava krvav zavoj sa rane koju je Dok po dolasku samo oprao i malo obrisao dezinfekcijskim sredstvom.

Kada je konačno skinula zavoj, devojci je zastao dah.

– Taj karbol koji ste upotreбили samo vam je izazvao upalu, mister. Na prvi pogled bih rekla da je napravio više štete nego koristi.

– I meni se čini da je tako, gospođice Džordan.

Kada je devojka trzajem skinula ostatak tupfera sa rane, Dok čvrsto stisnu zube uzdržavajući se da ne krikne. Naime, bol koji je osetio bio je tako intenzivan da mu se činilo da će za tren izgubiti svest. Za to vreme, devojka je sela na stolicu i uputila bratu značajan pogled.

– Nešto nije u redu? – upitao je Dok kada je došao do daha.

– Kako rekoste da ste zaradili ovu ranu? – upitala je ona tiho.

– Konj mi je pao i zbacio me, a ja sam se pritom posekao na oštar škrljac. Zašto? – dodao je Holidej računajući da će se izvući s tom pričom. Nije hteo da kaže istinu, pošto nije mogao da pretpostavi kako će ovi ljudi reagovati na tako nešto. Uostalom, i on sam je verovao da ga je zmo samo zaparalo i zarilo se negde u stenu.

– Ima nešto unutra – odvratila je Dora, naginjući se sve bliže kako bi pažljivije osmotrila ranu. – No, meni nikako ne liči na komad škrljca, već na pomalo spljošteno olovno tane!

– Šta? – povika Tim naginjući se.

Holidej se trgao, ali nije rekao ništa. Istina, dok je hodao, neprestano je imao osećaj da ga nešto razdire i trpeo je strašan bol. Ali, smatrao je da je to zato što je tane prošlo dosta duboko i verovatno oštetilo neki nerv. Ni sam

nije pretpostavljao da je metal ili bar njegov deo ostao u telu...

Dora je u međuvremenu donela svetiljku iz kuhinje i prinela je rani da što bolje vidi. Malo se izmakla kako bi i Tim mogao da osmotri situaciju. No, znala je da je oči ne varaju: duboko u posekotini između rasečenog tkiva, nešto je svetlucalo...

– Gospode bože, pa to je zaista kuršum! – uzviknuo je Tim i ponovo upeorio kolt u Holideja. – Možeš li nam reći otkuda ti to, mister? I zašto si nas lagao?

Holidej je ćutao, pokušavajući da ne pokaže bol koji ga je razdirao.

Ljut što mu stranac ne odgovara, Tim besno dodade:

– Zašto sada ćutite, mister? Zar ste zaboravili da se nalazite u mojoj kući, da ste mi pojeli večeru i spavali u mom krevetu? I to sve bez dozvole! Sada bih vas mogao ubiti i nijedan šerif me ne bi osudio za tako nešto. Znajte da u ovim krajevima takvi uljezi ne uživaju nikakve simpatije!

– Time! – povikala je Dora prekomno i ljutitim pogledom ošinula mladeg brata.

– Do vraga, sestro! Zar ne shvataš da ne znamo koga imamo u sopstvenoj kući?

– Dobro, dobro – dobaci Holidej pomirljivo, shvativši da će biti bolje da im ispriča neku koliko-toliko verovatu priču. – Bio sam u obližnjem gradu koji se zove Alamo i tamo se dogodio manji sukob...

– Polako, polako – prekinuo ga je Tim. – Mi upravo dolazimo odatle i lako ćemo utvrditi da li lažete.

– Ovo se dogodilo pre desetak dana. Tim pogleda sestru koja odlučno odmahnu glavom.

– Ova rana nije toliko stara – kazala je kratko.

– Mislim da je bolje da smislite nešto drugo! – dobaci mladić, još čvršće stežući cev kolta.

Sada i Holidej poče da gubi strpljenje.

– Polako, mladiću, polako... – odbrusio je ljutito. – Sačekaj da završim, hoćeš li? Što se rane tiče, nju sam zaradio pre tri dana. Ali da krenem redom: svađa je izbila zbog kocke i čovek koji je potegao revolver na mene nije bio dovoljno brz. Sredio sam ga, ali nisam znao da ima puno rođaka i prijatelja. Hteli su po svaku cenu da se osvete, poterali me iz grada i primorali da krenem kroz pustaru. Uхватili su me u klopku u jednom kanjonu: trojica gonilaca su me opkolila i naterala da prođem tuda, dok me je četvrti čekao u zasedi. E, ovaj kuršum je ispalio taj četvrti!

Tim ga je zabezeknuto posmatrao.

– I vi ste sredili svu četvorcu?

– Nisam imao izbora.

– I probili ste se iz zasede?

– Da, mada moram priznati da sam imao dosta sreće. Skinuo sam trojicu, dok je četvrti pobegao sa mojim kuršumom u telu. Ne znam da li će se on i njegovi ortaci opet pojaviti ili neće, ali bio bih vam zahvalan, ako biste mi noćas pružili utočište. Zaista mi je potreban odmor. Platiću vam sve što sam pojeo i kupiću jednog od vaših konja... Šta kažete na to?

Pre nego što je mladić uspeo bilo šta da kaže, Debora uzdahnu i reče.

– Vrlo ste lukavi, mister Holideje. I veoma vešti. Prvo ste nam ispričali jednu neverovatnu priču u koju očekujete da poverujemo, a odmah zatim nas zasuli nizom pitanja i zahteva. Hm... to se zove biti sposoban!

I protiv svoje volje, Holidej je morao da se osmehne.

– Mudar čovek zna da razlikuje istinu od lepe priče – kazao je mirno.

– To je tačno – složila se ona neočekivano. – I ja sam godinama smišljala ubedljive priče samo da bismo sačuvali ovaj ranč.

– Jeste li imali teškoća sa otplatom zajma? – nastavi Holidej, nastojeći da joj misli skrene na drugi tok i odvрати je od postavljanja pitanja o tobožnjem sukobu u Alamu.

– Da – odvрати Tim nekako nesigurno. – No, sada smo se izvukli iz te gužve – dodao je, iako mu je sestra dobacila opominjući pogled. – Ovaj... hoću da kažem na našu sreću. Išli smo u Alamo da razgovaramo sa glavnim direktorom Centralne banke i tražimo odlaganje.

– I jeste li ga dobili?

Holidej je primetio kako mladić okleva i ponovo gleda u sestru.

– Da, naravno – ubacila se Dora. – U stvari, ja sam iskoristila svoj... šarm, pa sam uspela da ga nagovorim. Pretpostavljam da se predsedniku lokalne filijale tako nešto neće dopasti, ali to nije naša briga.

– Drago mi je što to čujem. Nego, šta kažete na moj predlog? Mogu li ostati do sutra?

– Hajde da se dogovorimo – odvratio je Dora, uhvatila brata za mišicu i povelala ga prema vratima. – Vi skinite košulju – dobacila je okrećući se. – Bilo šta da odlučimo, prethodno ću vam izvaditi taj deo metka iz leđa. Mislim da će vam onda biti mnogo lakše.

– Biću vam zahvalan, gospođice.

Kada su Džordanovi zatvorili vrata za sobom, Holidej je sa olakšanjem odahnuo. Pitao se šta imaju na umu... Osim toga, nešto u vezi sa njihovom pričom i putovanjem u Alamo nije mu zvučalo istinito. Setio se mladićeve bojažljivosti i sestrinih strogih pogleda...

U međuvremenu, Tim i Dora su sedeli u kuhinji i tiho razgovarali.

– Šta to radiš? – pitao je mladić ljutito. – Ne možemo dopustiti da ostane ovde! Možeš mu izvaditi kuršum, to je u redu, ali posle toga mora otići! Odmah!

– Zašto? – upitala je ona mirno. – Reci mi bar jedan dobar razlog za tako nešto.

– Dodavola, znaš zašto!

Ona odmahnu glavom.

– Ne vidim zašto i ne znam zbog čega moramo da ga oteramo.

– Šta?

– U svakom slučaju, ne treba da najurimo čoveka koji tako brzo poteže revolver.

Tim se trepćući zagleda u sestru.

– Video si kako je skočio iz kreveta – nastavila je devojka. – Kao munja. Mogao nas je oboje ubiti, a da ne trepnemo. Ljudi sa takvim refleksima nisu obični, to da znaš... Osim toga, rekao nam je samo kako se zove, a ne čime

se bavi i odakle je. Odelo mu je prljavo i poderano, ali je fino krojeno i od najboljeg materijala. Hm... sigurna sam da taj čovek nije obična lutalica, neki trgovački putnik i tome slično... Možda je neki putujući kockar, jer pretpostavljam da takvi odlično barataju oružjem. Možda je begunac pred zakonom ili revolveraš, a možda prerušeni šerif ili rendžer.

– Gospode bože, šerif ili rendžer! To nam baš sada nije potrebno!

– Zašto? Nismo učinili ništa rđavo!

– Oh... jesi li luda? A šta je sa...

– Nismo učinili ništa rđavo! – ponovila je ona oštro, lagano naglašavajući svaku pojedinačnu reč. – Utuvi to u glavu, Time. Ničim nismo povredili zakon i niko ne može da nam kaže da nismo ispravni građani.

– Ali...

– Ne! Sve je isto kao što je bilo! Prema tome, mi smo ispravni.

– Svejedno, draga sestrice, ali... Šerif nam svakako nije potreban.

– Ne znamo tačno da li jeste ili nije.

– Ako je revolveraš, onda je još gore.

– Ja ne mislim tako. Izvadiću mu metak i posle toga bi trebalo da ostane bar nekoliko dana. Čoveka koji poteže revolver onako brzo kao on valja imati u blizini... za slučaj nezvanih gostiju.

Tim je oštro odmeri.

– To nije verovatno, zar ne?

Ona slegnu ramenima.

– Ne možemo biti sigurni i zato predlažem da tog Holideja iskoristimo kao osiguranje. Ako mu izvadim metak i onda mu pružimo utočište kako bi se što bolje oporavio, sigurno će biti na našoj strani ukoliko dođe do sukoba.

U stvari, biće nam obavezan, bez obzira da li se radi o šerifu ili revolverašu – dodala je i odmerila brata oštrim pogledom. – Dakle, mislim da je najbolje da ostane.

Tim duboko uzdahnu.

– Znam da si, što se tiče važnijih stvari, u prošlosti uvek bila u pravu. Zato bi bilo glupa da se sada ne složim sa tobom, sestro. Zato neka bude kako ti kažeš.

Dora se osmehnu. Stisnula je brata za ruku, a onda ušla u spavaću sobu i pogledala Holideja koji je sedeo na ivici kreveta, bledeg i izmučenog lica.

*

Bankar Sep Blater zurio je netremice u komad zlatne rude koja je ležala na njegovom pisaćem stolu, odnosno na komadu starog nepromočivog platna. Iako se kolebao, pružio je ruku koja je podrhtavala i dodirnuo bleštavi grumen. Zatim je podigao glavu i hladno upitao:

– Odakle vam to?

– Slučajno smo nabasali na zlatnu žicu... sasvim slučajno – kazala je Dora Džordan sedeći tačno preko puta njega. Iako joj je srce divlje lupalo, trudila se da ostane mirna. Odevena u jahaće pantalone, tamnocrvenu košulju i kožni prsluk, devojka je izgledala zaista prelepo. Mrki šešir zabacila je na leđa, a zelene oči mirno su odmeravale namrgođenog Sepsa Blatera.

– Na vašem imanju? – pokušao je da je isprovocira pitanjem.

No, devojka se nije upecala.

– Naravno, na našem imanju – odvrtila je, značajno naglašavajući to „na

našem“. – Rekla sam vam da smo pre neki dan Tim i ja išli u Alamo da pokušamo kod direktora Centralne banke. Nismo imali uspeha, jer...

– Mogao sam vam uštedeti to besmisleno putovanje – dobaci Blater zlobno. – Glavni direktor ni pod kakvim uslovima ne bi dopustio odlaganje već dospelih dugovanja. Uzalud ste trošili vreme, gospođice Džordan!

Dorino lice se u trenu zacrvenelo od ljutnje, ali je ipak uspela da se smiri. Sada je mogla dozvoliti sebi luksuz da ne reaguje na svaki nizak udarac koji je dolazio od lukavog Blatera. Zato se usiljeno osmehnula.

– Kao što naš propovednik često govori, mister Blater, neispitani su putevi gospodnji. Izgovorila sam tolike molbe i izgleda da me je neko čuo. Oh, kada smo se vratili iz grada, Tim i ja smo zaključili da će ipak biti najbolje da zakopamo lešine izgorelih goveda – dodala je sa osmehom. – I tako, dok smo kopali veliku jamu, sasvim nenadano smo naišli na zlatnu žicu. I eto... – osmehnula se zadovoljno pokazujući na zlatan grumen na stolu. – Nadam se da će to biti dovoljno da već jednom otplatimo naš večni dug.

Blater je ozbiljnog lica gledao u grumen pred sobom.

– Naravno, shvatićete da moram da dam ovu rudaču na pregled, kako bi se utvrdila njena prava vrednost.

Dora klimnu glavom i ustade.

– Učinite to svakako, Blateru – kazala je i krenula prema vratima. Bila je zadovoljna gledajući kako bankarevo lice dobija tamnocrvenu, gotovo purpurnu boju. Kada je stigla do teških

hrastovih vrata, uhvatila je rukom za kvaku i iznenada se okrenula.

– Izvestite me ako to ne bude dovoljno – dobacila je nehajno.

Sep Blater više nije mogao da prikriva radoznalost.

– A koliko ste ovoga našli? – dobacio je nestrpljivo.

Dora namerno napravi pokret pun omalovažavanja.

– Samo mi javite ako bude potrebno još nešto. Uveravam vas da neće biti nikakvih problema. A sada zbogom, mister!

Čim su se vrata zatvorila, bankar lupi rukom o sto tako snažno, da mu se učini da je slomio šaku. Dodavola, sada su mu propali svi planovi! Koliko će tek sada vredeti imanje Džordanovih, pomislio je.

A izgubio ga je za dlaku!

*

– Šta hoćeš, dečko? – progundao je bradonja stojeći na vratima usamljene brvnare iza koje se pružala gusta šuma. U rukama je držao tešku lovačku pušku tipa „Hokin“ sa već zapetim obaračem. Osmougaona cev teškog kalibra skoro da je dodirivala Semijeve grudi.

Bradonja je žvakao nekakvu slaninu i niz čupavu bradu slivale su mu se sitne kapljice masti. Semi je pogledao niz cev velike puške i uplašeno iskollačio oči.

– Ja... ovaj... gladan sam, mister – promućao je. – Stomak mi se zalepio za kičmu, da znate. Možete... da li biste mi dali malo hrane? Makar parče

kukuruznog hleba, mister. Radiću vam nešto za to.

Bradonja je nastavio da žvaće, ne skidajući pogled sa dečaka.

– A šta, do vraga, ti možeš da radiš? – upitao je nabusito. – Tako si mršav da ćeš teško dići i praznu lopatu.

– Mršav jesam, ali sam veoma snažan, mister – odvrati Semi. – Ja... ovaj... mogao bih vam naseći drva, eto... A vi mi dajte nešto za večeru i pustite me da prespavam u staji. Šta kažete na to? Sve ću uraditi, samo da dobijem nešto za jelo.

Bradonja se prigušeno nasmeja.

– Ti si baš neki odvažan mladić, je li? Inače, ja sam Far i nisam baš tako strašan kao što izgledam. Hajde, uđi unutra i reci mi šta radiš ovde tako sam, dovraga? Nemoj misliti da te nišam zapazio! Video sam te da iz pravca šume gledaš ovamo pre nekih pola sata. Je li tako?

– Da... ja sam...

– Eto, vidiš – prekide ga debeljko. – Gde ti je konj, ako si ga uopšte imao? I gde ti je porodica?

Nastavljajući da priča, on pusti Semi-ja da uđe u kolibu koja se sastojala iz jedne velike odaje. Na stolu pored peći nalazilo se nekoliko prljavih tanjira, parče suvog mesa i dobar komad kukuruznog hleba. Ugledavši sve to, dečak mahinalno posegnu rukom prema hrani, ali ga zaustavi cev puške.

– U mojoj kući moraš da čekaš da ti tako nešto dozvolim, derište! – grmnu Far i uhvati dečaka za grudi. – Ovde si po mojoj volji i moraš da se vladaš po mojim pravilima! Ako to ne shvataš,

možeš odmah da ideš! Jesi li me razumeo?

Semi ćutke klimnu glavom tresući se od straha. Ljutiti debeljko je taman zaustio nešto da mu kaže, a onda je zastao i sav ukočen zaprepašćeno pogledao ispred sebe. Pre nego što je shvatio šta se dešava, Semi je začuo neki tup zvuk, a onda se Far nekako čudno iskrenuo i dečak u njegovim leđima ugleda Huanov nož koji je dobro pozna-
vao.

Iako je bio smrtno pogođen, šumski lovac je posrćući pošao napred i poslednjim snagama uspeo da podigne svoju pušku: odmah zatim začuo se strašan prasak od koga su zazvečali prozori i teško olovno tane pogodilo je Huana pravo u grudi, a zatim ga kroz otvorena vrata odbacilo u dvorište.

Odmah zatim, na vratima se pojavila Majorova prilika. On je pogledom okrznuo Huanovo nepokretno telo, a zatim je, koristeći grubo istesanu granu umesto štake, zakoračio u prostoriju i ispraznio metak u Fara.

Odjednom je svuda zavládala tišina. Semi je lagano otvorio oči i pogledao ispred sebe: bradati lovac je ležao na podu, dok su nedaleko od njegovog tela stajali Dreksler, Igi i Advokat koji su se osvrćali oko sebe gledajući šta se nalazi u brvnari.

– Niste morali da ga ubijete – rekao je dečak koji je još uvek drhtao. – Huan ga je ionako pogodio... Niste ... niste morali da pucate pošto...

Nije uspeo da završi rečenicu, jer ga je Dreksler tako snažno ošamario da je odleteo do zida i skljkao se na pod.

– Ti mi nećeš govoriti šta da radim, derle! – grmnuo je šef bande. – Ako hoćeš da ostaneš živ, radi ono što ti se kaže, jasno? Kažeš li još nešto, kuršum će te zauvek ućutkati!

Uplakanog lica i brišući krv iz nosa, Semi kratko klimnu glavom. Major ga okrznu pogledom i besno udari nogom u nepomično telo pred sobom.

– U redu – rekao je gledajući oko sebe. – Pokupite hranu, a onda potražite novac i oružje. – Samo, sudeći po ovoj puščetini, ne verujem da je imao nešto što bi mogli iskoristiti.

– Ništa njoj ne fali – dobaci Igi zadovoljno. – Vidiš li šta je uradila sa jadnim Huanom? Skoro ga je presekla na dvoje. Daj samo, ja ću je uzeti.

– Radi šta hoćeš – odvrati Dreksler nezainteresovano. – Ali, prvo uzmite hranu i odmorne konje iz korala.

– Nadam se da su životinje dovoljno ukroćene – dobaci Advokat sumnjičavo. – Ovaj čovek se bavio lovom na mustange i ukrotiteljstvom. Hm... nimalo mi se ne sviđa pomisao da jašem nekog upola pripitomljenog ždrepcu koji bi me svakog trenutka mogao zbaciti bez razloga.

Dreksler se spusti na stolicu i odahnu sa olakšanjem.

– Kakvi god da su, bolje je nego da idemo peške – odvrati masirajući ranjenu nogu. – Sa ovom nogom ne bi daleko stigao.

Igi ćutke klimnu glavom, halapljivo žvaćući kukuruzni hleb. Iza njega je stajao Advokat i preturao po ormaru, dok se ošamućeni Semi najzad podigao.

– Na koju stranu ćemo poći? – zapitao je Advokat. – Alamo ili Lengli? Oni

prokletnici su mogli otići i tamo i ova-
mo, zar ne? Nažalost, nisu ostavili
nikakav trag.

Zahvatajući kašikom hladan pasulj
iz tanjira, Dreksler progunda:

– Lengli.

– Zašto? – upita Igi. – Alamo je veći
i tamo se mogu lakše sakriti.

– Rekao sam Lengli – progunda Ma-
jor preko volje. – Imam takav predose-
ćaj... Dodajte tome činjenicu da je de-
čak zapazio kako je jedan od tih lupeža
u stvari devojka. Ispod kišnog ogrtača
nosila je pantalone od levis platna, a to
liči na neku ženu sa ranča. I sami znate
da su rančevi oko Lenglija, jer Alamo
okružuju samo rudnici.

Igi klimnu glavom.

– To izgleda prilično razumno. Sa-
mo... biće đavolski težak posao da ih
pronađemo, Dreksleru. Nemamo ništa
od čega bismo mogli početi, baš ništa.

– Ima jedna sitnica – odvrati vođa
bande brišući usta parčetom kukuru-
znog hleba. – Na onom mrkovu video
sam deo žiga i učinilo mi se da je u
pitanju slovo „DŽ“. Ne znam zašto, ali
ubeđen sam da ćemo ih naći. Ako
treba, prevrnućemo i nebo i zemlju, ali
ćemo se osvetiti tim prokletnicima.

Videvši zverski izraz Majorovog lica,
Semi ponovo oseti mučninu. Shvatio je
da će biti još žrtava i ponovo počeo da
drhti. Znao je da u svemu tome ima i
deo njegove krivice.

*

Holidej je sedeo na tremu i uživao na
toplom suncu. Iako mu je bilo znatno
bolje, obuzelo ga je neko čudno oseća-
nje da je mnogo stariji nego što stva-

rno jeste. Bio je nag do pojasa, zavo-
ja obmotanog oko grudi i prebačenog
preko ramena koji je držao podebeo
„jastučić“ od platna. Leva ruka miro-
vala mu je u pažljivo napravljenom
povezu na prsima.

Devojka je odlično obavila posao,
pomislio je. Kroz razgovor mu je ispri-
čala da je iskustvo u previjanju rana i
vađenju kuršuma stekla za vreme
stočarskih okršaja u toj oblasti. Kaza-
la je da je njihov otac bio umešan i pro-
tiv svoje volje u pravi rat koji je besneo
u ovom delu Teksasa. Bila je spretna
i nežna i Dok je osetio ogromno olakša-
nje kada je deo metka konačno izva-
đen. Od udara u stenu kuršum se ras-
pao u nekoliko komada i jedan od njih
zaustavio se u njegovom ramenu.

Devojka je zalila ranu rastvorom
joda, a zatim je ceo dan ostavila otvo-
renu, povremeno je ispirajući proku-
vanom vodom i sušeći čistim krpama.
Tek uveče je na ranu stavila neku
mešavinu koju je sama spravljala i
koja je Holideja pakleno pekla. Nije
spavao gotovo celu noć, ali se pred
zoru osećao mnogo bolje.

Sledećeg jutra rana je izgledala
sasvim dobro i pregledajući je, Dora je
zadovoljno klimnula glavom. Prome-
nila mu je zavoj i kazala kako je sve
čisto, odnosno, da je infekcija sigurno
prošla. Za nekoliko dana, dodala je,
moći će ponovo da se služi rukom kao
i pre, a rame ga više neće boleti. Do
tada bi trebao da ne pokreće ruku i da
se što više odmara.

– Zaista sam vam zahvalan za sve
što ste učinili za mene, gospođice
Džordan – kazao je Dok. – Kada ste me

ovde pronašli, imali ste potpuno pravo da me izbacite kao i svakog uljeza.

Dora se osmehnula i nastavila da skuplja prljave zavoje.

– Mi nismo naučili na takvo postupanje, gospodine Holideje – odvratila je, a onda nabrala čelo kao da se nečega setila. – Zna, vaše ime mi se čini nekako poznato... kao kroz maglu... Džon Holidej... Da nije za vama slučajno raspisana poternica?

Holidej se diskretno osmehnu.

– Ne, gospođice Džordan, ne treba da se plašite. Verujte mi da nisam uce-njen... Moja... popularnost, kada već nemam drugi izraz, ima sasvim drugo poreklo. Ali, to nije važno i ne bi trebalo da vas zanima.

Kratko je klimnula glavom.

– Poverovaću kada tako kažete. U redu... A sada bi bilo najbolje da se odmorite. Ja imam nekog posla u gradu, a Tim će biti u blizini ako vam nešto ustreba.

– Lepo od vas, gospođice Džordan. I još jednom vam hvala za sve.

Devojka mahnu rukom i udalji se, a Dok se još udobnije namesti u stolici za ljučenje. Malo kasnije čuo se topot kopita. Dora je upravo odlazila, tako da ju je pratio pogledom sve dok nije zamakla iza šumarka. Onda je ponovo sklopio oči i predao se toploti sunčevih zraka. U tišini koju je povremeno prekidao samo cvrkut ptica na granatom jasenu, počeo je da razmišlja. Naime, njegov položaj nije bio ni izdaleka tako jasan kao što je to u prvi mah izgledalo.

U stvari, trenutno je bio smešten, zbrinut i na putu ozdravljenja. I to mu

je odgovaralo. Rana na ramenu bila je sanirana, tako da je bez ikakve opasnosti mogao odjahati još koliko sutra. Ali, svidelo mu se da još neko vreme ostane i to zadržavanje teralo ga je da sam sa sobom ponešto raščisti.

Nije bilo sumnje da će mu odmor od dva-tri dana potpuno vratiti snagu i omogućiti da ostatak puta do civilizacije pređe bez teškoća. Uz to je postojao još jedan, prilično važan razlog, a to je bila sigurnost. Naime, sa ranča je kao iz skloništa mogao paziti na put koji je vodio iz pustare i na taj način videti svakog, pa čak i svoje eventualne gonioce. Ako bi se tako nešto i desilo, imao bi dovoljno vremena da preduzme potrebne korake predostrožnosti. Sa ranča je, u stvari, mogao utvrditi da li su Vilsonovi rođaci odu-stali od gonjenja ili nisu, što mu je bilo veoma važno. U neposrednoj budućnosti njegova sigurnost je zavisila od te činjenice.

Drugi razlog zbog koga je želeo da ostane umesto da odjaše dalje kada ozdravi, bila je nejasna slutnja da se na ranču Džordanovih događalo i događa nešto neobično. Imao je utisak da ni Dora ni njen brat nisu iskreni prema njemu i da u svemu ima nešto pove-zano sa brzinom kojom se dočepao kol-ta one večeri... Nije mogao da objasni otkuda mu taj zaključak, ali činilo mu se da su na neki način hteli da ga iskoriste. Možda su baš zbog toga odjed-nom postali tako gostoljubivi. To mu nije naročito smetalo, ali je mnogo puta do sada preživeo samao zahvaljujući svom instinktu koji ga je i ovoga puta upozoravao. Zbog toga je želeo da

zna šta se oko njega događa. Mada nije imao nameru da prisluškuje, u jednom trenutku čuo je kako sestra govori bratu da će sada moći da otplate dug banci i reše sve probleme. Sve to povezivao je sa njihovim odsustvom sa ranča i kasnim noćnim povratkom. Naravno, nije bio kukavica, ali je hteo čiste račune. Ako je trebalo da učestvuje u nečemu, onda je voleo da zna zbog čega.

Tim Džordan se pojavio iza ugla, obnažen do pojasa i tela svetlucavog od znoja. U ruci je držao sekiru sa dve oštrice, a oko pasa opasač sa revolverom. Osim toga, Holidej ga je video pri padu i primetio da mu je puška uvek u blizini.

Što se tiče Dore i ona je bila dobro naoružana kada je odjahala za Lengli. Za pojasom je nosila mali kolt tipa „šerif“, a pored sedla tešku, kratku dvocevku.

Zbog svih tih stvari, Holidej je pretpostavljao da su njih dvoje zbog nečega na oprezu. Ma šta da je bio razlog njihove nervoze, mislio je, to sigurno ima veze sa upotrebom oružja.

Pokretom glave pozdravio je Tima koji se uz dubok uzdah spustio na stepenicu trema i iz džepa izvadio kutiju sa duvanom i cigaret papirom. Ponudio je Holideja, ali je ovaj zahvalivši odbio i iz džepa košulje prebačene preko ograde izvadio jednu od svojih preostalih cigara. Odbivši prve dimove, Tim se zagleda u suncem sprženo dvorište.

– Izgleda da ste veoma spretni sa revolverom – kazao je tiho.

– Mislite?

– Naravno. Onda kada ste skočili iz kreveta... Nikada nisam video nešto tako brzo i savršeno.

Dok je pušio i ćutao, puštajući Tima da pređe na stvar ako je imao na umu nešto određeno.

– Zapazio sam da nigde ne idete bez revolvera – dodade Tim najzad.

– Ni vi – odvrati Dok kratko.

Mladić iznenađeno podiže obrve.

– Pa vidite... tamo na pašnjacima ima mnogo zmija, a u šumama divljih životinja – kazao je nekako žurno, duboko i brzo uvlačeći dimove. – A vi, vi spavate sa revolverom ispod jastuka – dodao je i pogledao Holideja kao da se pomalo plaši. – Da, da, znam da je tako. Nekoliko puta sam zavirio u vašu sobu i video da držite ruku ispod jastuka.

Holidej se jedva primetno osmehnu.

– Znam, primetio sam vas.

Tim iznenađeno opusti donju vilicu.

– Dovraga! Nijednom nisam primetio ni najmanji znak koji bi pokazivao da ste budni! Oh, čoveče, to znači imati nerve! Ležali ste sasvim mirno i nepomično.

– Pre nego što opalim iz revolvera, volim da znam na koga pucam.

Tim odlučno odmahnu glavom.

– E pa da znate, više mi ne pada na pamet da provirujem u vašu sobu. Ne želim da mi greškom prosvirate glavu, mister.

Neko vreme su sedeli u tišini, a onda Tim glasno huknu i reče:

– Ne znam ko ste vi u stvari, mister Holideje, ali mislim da ste nešto mnogo više od onoga za šta se izdajete. Meni je svejedno da li ste begunac pred

zakonom ili ne. U stvari, možda bi bilo bolje kada biste to bili...

Neko vreme je ćutao pretpostavljajući da će mu Dok odgovoriti. No, kada je video da njegov sagovornik nema nameru da priča, samo je slegnuo ramenima.

– U redu. Mislim da je glupo ovo što ću vas pitati, ali verovatno da biste... pa eto... dok ste ovde, vi biste verovatno želeli da... vežbate. Čuo sam da revolveraši ne smeju da propuste nijedan dan, a da bar malo ne vežbaju.

– Znači li to da me smatrate revolverašem?

Tim s osmehnuo i vragolasto namignuo.

Holidej se takođe osmehnu, odbacivši opušak daleko u dvorište. Lagano je ustao i mirno odvratio:

– Kada bolje razmislim, možda bi trebalo malo da vežbam. Imate li neko zgodno mesto?

Tim pokaza rukom oko sebe.

– Svako mesto dalje od kuće bilo bi zgodno... bar tako mislim. Uh... palo mi je na pamet... Mogli biste mi pokazati kako se poteže revolver?

Holidej ga pogleda u oči i mladić skrenu pogled.

– Mislite da treba da znate nešto više o potezanju oružja?

On slegnu ramenima.

– Možda. Ne znam ni sam. Ovde smo prilično udaljeni od sveta i... nisu isključene nepravilnosti. Sem toga, kada odem u grad, događa se da me uzne-miravaju kauboji sa drugih rančeva.

Holidej odmahnu glavom.

– Takva vrsta sukoba najbolje se razrešava pesnicama. Ne zaboravite da kod potezanje nema popravke, Time.

– Da, ali nisam mislio na prave obračune, već na slučajeve kada te gomila opkoli i moraš brzo da potegneš. Na taj način bih sprečio svaku prepirku i pokazao im da se ne šale.

– Neka vrsta predostrožnosti?

– Da, baš to. Tačno, mister Holideje! Predostrožnost! Mislim da biste mogli da mi pokažete nekoliko vaših trikova... Ja lično bih se osećao mnogo sigurnije i bolje bih pričuvao Doru, ako bude potrebno. Naravno, i sam umem da upotrebim revolver, ali ne tako brzo kao vi. Oh, bože, još nikada nisam video nekoga ko tako brzo poteže!! Eto... mi smo se brinuli o vama, negovali i ...

– Nije potrebno da mi tako nešto pominjete – prekinu ga Holidej hladno. – U redu, pokazaću vam kako se rukuje revolverom, ali prvenstveno zato što to želim. Smatram da je tako nešto potrebno mladom čoveku koji živi daleko od grada.

Timovo lice bilo je crveno od uzbuđenja.

– Mnogo vam hvala, mister Holideje!

Dok lagano side sa trema i uputi se kroz dvorište, dajući Timu znak da pođe sa njim. Brzo su našli mesto za vežbu: bio je to jedan mali proplanak nedaleko od kuće. Tim je sledio Dokuve savete i brzo na jednu klupu postavio nekoliko praznih boca i konzervi. Zatim je požurio do Holideja koji ga je čekao.

– Gledaj, momče, ovo je otprilike granica potpune preciznosti revolvera. Ali, to samo važi za čoveka koji je si-

guran strelac. U stvari, većina revolverskih obračuna odigrava se na većoj blizini. Za sve što je dalje od desetak metara, treba koristiti pušku, ako ne želite nekoga da uplašite, već da pogodite cilj.

– Vraga, revolver nosi mnogo dalje od stotinu metara!

– Jeste li ikada videli nekoga ko je revolverom pogodio nešto na udaljenosti od stotinu metara? – upita Dok pokazujući prema starom kolskom točku naslonjenom na osušenu osovinu.

– Do točka je oko sedamdesetak metara. Vidiš li kako meta izgleda mala? Misliš li da bi je odavde mogao pogoditi svojim koltom?

Tim pogleda prema „meti“ prilično pokoleban.

– Pa... možda ne bih... A šta je sa vama?

– Radije bih gađao puškom. No, pokušaću pištoljem.

Holidej je izvadio revolver, nanišanio prema starom točku i, ne previše brzo, ispalio četiri hica. Tim je u prvom trenutku spazio kako se oko točka pojavljuju gejziri prašine, a onda se jedan drveni krak raspao i komadići su se razleteli na sve strane. Četvrti je pogodio u golu osovinu.

Mladi kauboj je zapanjeno zurio u Holideja koji je u ruci držao još zadimljeni revolver.

– Prvi hitac bio je odmeravanje rastojanja – rekao je Dok. – Drugi i treći su pogodili u drvo, a četvrti si čuo. No, na tvom mestu bih se na ovim razdaljinama ipak držao puške.

– Gospoda bože! Meci su bili ispaljeni tako brzo! No, imao sam utisak da možete i brže... zar ne?

– Možda, momče, možda... Uostalom, sve je to praksa.

– Sto mu muka, uradili ste to kao da se igrate! Malim prstom! Nikada nisam video ništa slično! Vi biste pogodili sve što pogledate! Oh, kada biste me naučili da pucam bar za četvrtinu tako dobro kao vi!

Holidej se bezazleno osmehnuo, a već u sledećem trenutku, iznenađeni Tim je skočio korak unazad, jer je visoki pustolov munjevito spustio desnu ruku naniže i za tren oka mladićev kolt već mu je bio naslonjen na kuk i upečen u pravcu poređanih konzervi. Istoga trena, iz cevi je bljunula vatra i kolt je zagrmio razbijajući boce jednu za drugom. Tim je zatreptao u obliku barutnog dima koji se lagano razilazio.

– Gospode bože! – izustio je bez daha. Pet pogodaka od šest metaka! Zaista odličan rezultat!

– Pet od pet – ispravio ga je Holidej mirno. Videvši mladićev upitni pogled, on dodade:

– Nikada ne ispaljujem poslednji metak. Uvek imam jedan spreman za svaki slučaj. Drugim rečima, nikada ne smeš biti zatečen sa praznim revolverom.

Posmatrajući kako Dok izbacuje prazne čaure i ubacuje nove metke u magacin, Tim zbunjeno zatrepta. Bio je iskreno iznenađen i to nije krio...

– Vi mora da ste u bekstvu, zar ne?

Pre nego što je Dok uspeo bilo šta da odgovori, začuo se topot kopita konja u trku koji se približavao ulazu.

Dok se hitro okrenu i povuče obarač. Iza ugla kuće pojavio se konj koji je jurio bez zaustavljanja. No, čim je ugledao jahača, Holidej je odahnuo.

Bila je to Dora, sva zadihana i bleđa u licu. Držala je dvocevku u rukama, a oba obarača bila su zapeta. Pogled joj je preletao od brata do Holideja, pa... preko razbijenih boca polako natrag...

– Oh – rekla je spuštajući zapete obarače. – Čula sam pucnjavu i mislila sam da su možda... – Zaćutala je, jer ju je Tim upozorio pogledom, a onda ponovo odmerila Doka.

– Nisam znala šta se ovde događa – zaključila je umornim glasom.

Holidej jedva čujno uzdahnu. Slutnja da se na ranču događa nešto krajnje ozbiljno sada je bila jača nego ikada.

*

Predosećaj da se nešto čudno događa mučio je Doka u toku celog dana i stoga se osećao veoma neprijatno: sam sebi je ličio na čoveka koji hoda u mraku očekujući da svakog trenutka upadne u jamu sa oštrim kopljima. Neprijatna neizvesnost nije ga popuštala, a kako je dan odmicao, sve više ga je obuzimao osećaj da rasplet zagonetke više nije daleko. Dokaz za takvo predosećanje nalazio se u držanju brata i sestre Džordan: Tim je izgledao uplašen i na momente odsutan, a Dora se kretala upadljivo tiho, baš kao neko ko ima bolesnika u kući. S vremena na vreme upućivala je bratu zabrinute poglede, a Dok se pravio da ih ne primećuje. Kada je posle večere Tim uzeo pušku i bez reči izišao napolje, Dok je

shvatio da je kucnuo čas i da mora isterati stvari na čistac. Bar onoliko koliko je to moguće. Zapalio je cigaru i odbijajući guste dimove, posmatrao Doru koja je prala sudove.

– Kada završite posao, bilo bi dobro da sračunate koliko vam dugujem – kazao je mirno.

Iako je bio veoma tih, Dora se trgla kao da ju je udario bič. Zastala je i zbunjeno ponovila njegove reči:

– Koliko dugujete? Zašto?

– Pa... dogovorili smo se da ćete, pre nego što krenem, izračunati koliko ižnose svi troškovi mog boravka. Naravno, uračunajte i onog alata sa belom gubicom.

– Zar ste odlučili da otputujete? – upitala je razočarano.

– Da. Sutra ujutro. Konačno ćete se osloboditi nezvanog gosta.

Uozbiljila se, a na licu joj se pojavio izraz u kome je bilo strepnje, ali i nedoumice.

– Ne bih baš tako rekla – kazala je tiho, a onda požurila da doda. – Ne znam da li vam je to pametno? Zašto ne ostanete još koji dan?

– Ne znam zašto bih to radio – odvrati Dok namerno, krajičkom oka stalno prateći devojkicu. Pri žućkastoj svetlosti petrolejke oči su mu svetlucale kao oči pantera koji vrebaju plen. Razlika je bila u tome što je on ovoga puta vrebao istinu...

– U stvari... vi se... još uvek niste sasvim oporavljeni, – rekla je Dora, a Dok je po izrazu njenih očiju video da grozničavo razmišlja. Bilo je očigledno da ju je zatekao nespremnu i da se tome nije nadala. – Što se nas tiče –

dodala je što je mogla ljubaznije – sasvim je u redu da još ostanete. Sem toga, sada ne bismo mogli da vam damo konja.

– Platiću ga, gospođice.

– Ne radi se o tome... nego... konj nam je potreban – lagano je odvratila i začutala. Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda je dodala:

– Moramo da obnovimo stado i konji će nam biti potrebni...

Holidej ju je ćutke posmatrao. Bio je u pravu kada je pretpostavljao da devojka želi da ga zadrži na ranču. Ali zašto? To će morati da sazna. Zato je odlučio da povuče još jedan potez. Od bio je dim i prateći pogledom kolutove, rekao:

– Nemojmo se igrati žmurke, gospođice Džordan. Dovoljno sam iskusan da primetim kako su se od mog dolaska stvari izmenile. Prvo ste hteli da me se otarasite, a sada nastojite da me zadržite što duže.

– Da vas zadržimo? – ponovi Dora nervozno se vrpoljeći. Na licu joj je zai-grao kratak i zbunjen osmeh. – Oh... kako ste došli na tu ideju?

– Razmišljanjem i... na osnovu nekih pojedinosti. Imam utisak da se događa nešto što ne želite da znam i da sam vam zbog toga potreban. Posle vašeg današnjeg odlaska u grad, taj utisak je još jasniji.

Dora je prestala da trlja dlanove o kecelju i zagledala se u Holideja. Taj čovek je bio inteligentniji nego što je mislila, jer je naslutio baš ono što su od njega želeli da sakriju... Da li da mu nešto kaže? Kako je primetio da je uznemirena? Zar je to bilo tako oči-

gledno? A morala je takva da bude, jer je, došavši u grad, saznala da sve bruji od priča o pronalasku zlatne žice na njihovom zemljištu. Znala je da su te glasine lako mogle doći do ušiju bandita koji sigurno već tragaju za onima koji su ih lišili plena.

Oh, kako je bila naivna! Poneta željom da spase ranč, odnela je zlatnu rudu u banku ne misleći na moguće komplikacije koje mogu proizaći iz takvog postupka. Naime, sada je opasnost koje su u dubini duše samo pri-bojavala, postala mnogo ozbiljnija. Banditi su im se zakleli da će se osvetiti... Dok je gledala Holideja u ušima su joj odzvanjale njihove gnevne pretnje. Trebalo je da bude mnogo obazrivija sa tim zlatom...

No, bilo je kasno da se učinjena greška ispravi. Sada je trebalo da pronađe način kako da zadrži Holideja na ranču za slučaj da se nešto desi. Ali kako to da učini?

Naravno, o priznanju nije moglo biti ni govora, mada joj je Dok odavao utisak poštenog čoveka od koga je mogla očekivati zahvalnost. Ali, šta je ona znala o njemu? Bio je stranac i nije znala da li može da mu veruje.

Grčevito je prebiralala mogućnosti kako bi sve mogla da ga zadrži, a onda se jedva primetno osmehnula. Palo joj je na um da je mlada i lepa, bar tako su govorili mladići iz okoline... Zar ne bi mogla da upotrebi to oružje? Holidej, doduše, nikada nije pokazao da je zainteresovan za nju, mada je njoj bilo jasno da muškarcima treba dati ohrabrenje, podstrek da se trgnu i pogledaju jedno drugo. Gledajući njegovo odlu-

čno lice privlačnih crta i čelično-plavih očiju, priznala je sebi da je već od prvog trenutka pomislila da je čovek. I tako... prihvatajući ideju da je u ovim „sudbonosnim“ trenucima za dobijanje saveznika dozvoljeno sve, pa i korišćenje uobičajenih ženskih oružja, odjednom je pomislila da bi takav poduhvat mogao biti veoma zanimljiv.

Sve te misli u magnovenju su joj prostrujale kroz glavu. Kada su joj oči zasvetlucale, a usne razvukle u zagonetan osmeh, Dok nije bio iznenađen.

– Moram priznati da ste pronicljiviji nego većina muškaraca, mister Holidej – rekla je blagim glasom u kome se mogla prepoznati iskrenost. – Vama nije promaklo ono što drugi ne bi primetili. Pa... možda je zaista postojala neka želja da ostanete još malo – dodala je i zatreptala očima.

– Čija želja? I zašto? – upita Dok kome je instinkt govorio da bude oprezan.

– Zašto? Zar je tu potrebno neko posebno objašnjenje?

– Radoznao sam da čujem, gospođice Džordan – odvratio je i pogledao devojku ispod oka.

Ona je za trenutak začutala kao da se koleba, a onda sasvim tiho dodala:

– Ne verujem da vam do sada niko nije rekao da ste zgodan muškarac. Pa... mislim da bi sami trebali da pogođite razlog.

– Ah.... – izustio je Holidej i osmehnuo se. – Hoćete da kažete kako ste podlegli mojoj „donžuanskoj pojavi“ i odjednom se zainteresovali za mene! Nemojte, to su samo priče...

– Zar bi to bilo nemoguće?

– Ne, ali tek tako... odjednom...

– A ko vam kaže da je odjednom? – nastavila je devojka, ohrabrena rezultatima svoje drskosti. – Uostalom, neke stvari je ponekad teško uočiti...

– Hajdete, gospođice Džordan, nisam tako mlad da ne umem da razlikujem nijanse u ophođenju. Nekoliko umilnih reči neće me zavarati da...

– Nekoliko umilnih reči... – prekinula ga je skidajući kecelju i lagano prilazeći Holideju koji je mirno sedeo na stolici. – A šta bi za vas bilo dovoljno uverljivo, mister? Hteli biste neki opipljiv dokaz da ste poželjan muškarac? – dodala je, žurno prešla poslednja dva koraka i kao da je to radila stotinu puta, sela mu u krilo i čvrsto ga zagrlila. – Da li bi za vašu sujetu ovo bilo dovoljno?

Izgovorivši poslednju reč, pritisnula je usne na njegove, usledio je dug i prilično „žestok“ poljubac.

Holidej ju je instinktivno obgrlio oko struka i prihvatio te tople, sočne usne. Ali, pre nego što se osvestio, ona se otrgla i otrčala u sobu.

Dok ju je ispratio zamišljenim pogledom, a onda podigao cigaru koja mu je ispala iz ruke. Gaseći je nekoliko trenutaka kasnije, zaključio je da na ranču Džordanovih događaji poprimaju krajnje zanimljiv tok. Ipak, još mu nije bilo jasno šta se u stvari događa. Uprkos odličnoj glumi, lepa zelenooka Dora nije uspela da ga sasvim odvede na pogrešan put. Ali, on je bio rešen da sazna istinu, makar iskoristio sva, pa i ona nedopuštena sredstva.

*

Ležeći u postelji sa rukama ispod glave, Dora je razmišljala o onome što se te večeri desilo. Posle „prepada“ izvršenog na Holideja, pobegla je u sobu i nije se vratila da završi poslove, sve dok on nije izašao na trem i seo u stolicu za ljuljanje. Iskoristila je to da se odšunja u kuhinju, završi uobičajene poslove i povuče se u sobu ne rekavši mu ni „laku noć“. Iako je želela, na-prosto nije znala kako to da učini, jer su joj misli još uvek bile suviše zbrkane. Još neko vreme Dok i njen brat su razgovarali, a onda se sve utišalo. No, tišina joj nije vratila mir. I dalje je bila rastrzana protivrečnim osećanjima, a san joj nije dolazio na oči.

Naime, sada ni sama nije znala šta u stvari želi u odnosu na čoveka koji se pre nekoliko večeri pojavio na njihovom ranču. Iako je bio stranac i slučajan gost, posle svega što se desilo u kuhinji imala je osećaj da joj je nekako blizak. Dok je sveća polako dogorevala, a soba tonula u mrak, postajala je svesna činjenice da ono što je uradila nije bilo samo zbog proste računice da dobije saveznika za odbranu ranča. Počela je da se pita nije li se situacija da su ona i Tim u opasnosti i da im je potrebna pomoć poklopila sa njenim potajnim priželjkivanjima? Nije li njeno tobožnje žrtvovanje na koje je spremna da bi odbranila ranč samo izgovor za ostvarenje želje koja se u njoj rodila onog momenta kada je ugledala Holideja? Ma koliko se trudila da bude iskrena prema samoj sebi i da stvari osvetli pravom

svetlošću, to joj nikako nije polazilo za rukom...

Pošto se osećala umorno i pomalo iscrpljeno, rešila je da stvari prepusti vremenu koje će pokazati koja je prava istina. Naime, sledeći dani će reći da li je taj neobičan čovek za nju nešto više od oruđa koje će jednostavno odbaciti kada se njime posluži. Zapitala se da li je i on u dilemi i da li razmišlja o ovome što se desilo? Sigurno da razmišlja, zaključila je sa osmehom, jer je sasvim jasno čula kako se šeta po sobi. I nehotice se osmehnula, zadovoljna što je i u njegovu dušu unela bar malo nemira.

No, osmeh na njenim usnama odjednom je zamro: koraci su bili sve bliži, a onda su se zaustavili pred vratima sobe. Šta ako, ohrabren njenim rečima, Holidej pokuša da uđe? Šta će se dogoditi? Osetila je kako joj je krv jur-nula u obraze... Srce joj je snažno lupalo i činilo joj se da će svaki čas iskočiti iz grudi. Bila je uplašena, jer je o muškarcima znala malo, a iskustva su joj se svodila na sporadične poljupce posle nedeljnih igranki i poneki stisak ruke. Ali, ovo je bilo nešto drugo: nika-da nije bila u sobi sa nekim muškarcem, pogotovo ne obučena u košulju za spavanje... Palo joj je na pamet da bi mogla viknuti i pozvati Tima, ali ko zna šta bi se iz toga moglo izroditi... Posledica bi, to je sigurno, bio Holidejev odlazak iz kuće, a to u ovom trenutku nije mogla da dozvoli.

Njenu razdiruću nedoumicu prekinulo je tiho škljocanje brave i nečujno otvaranje vrata. Dori se učini da joj se srce popelo u grlo i da od uzbuđenja skoro gubi svest. Pri drhtavoj svetlosti

sveće, na vratima je ugledala Holideja nagog do pojasa, sa belim zavojem utegnutim oko grudi i ramena. Kada je ušao i zatvorio vrata za sobom, zatao je i nekoliko sekundi je posmatrao bez pokreta. Sva drhteći, ona se oslonila na laktove i lagano podigla glavu sa jastuka. Ne skidajući pogled sa tog lepog, pomalo uplašenog lica, Holidej joj je nežno prišao i bez reči seo na ivicu postelje tražeći ono „nešto“ u dubinama očiju u kojima su treperile zlatne iskrice. I pre nego što je devojka mogla bilo šta da kaže, on je ustima dodirnuo njene pune, upola otvorene usne, a njegove ruke zaplivala su kroz laku noćnu odeću, tražeći nagost tog uzdrhtalog devojačkog tela. Ona se trgla na njegov prvi dodir, vrelo, kako joj se činilo, kao dodir vrelog gvožđa. No, ta vrelina je svakog trena postajala sve blaža i prijatnija i ona oseti kako je zapljuskuje talas toplih, dotad nepoznatih osećanja. Nije zadržavala njegove usne koje su skliznula na njen vrat, niti ruke koje su sve drskije hrlile ka njenim oblinama i tajnim delovima njenog tela. Osetila je kako je prvobitna napetost popušta i ustupa mesto uživanju. Nesvesna svojih pokreta, digla je ruke i čvrsto ga zagrlila, iako joj je razum govorio da to ne čini. Za trenutak je otvorila oči i zagledala se u njegovo lice...

A onda je sveća zatreptala, jer je preostali komad fitilja sasvim izgoreo. U sobi je zavládala tama i to kao da je kod Dore uticalo da joj se zatamni i poslednji deo svesti. Prepustila se zagrljaju njegovih snažnih ruku, osećajući u toj snazi sve više uživanja. Ipak,

sve do kraja je na neki način ostala na granici između grča i slasti. Grčila ga je sve strasnije, mada joj je neki glas govorio da to ne treba da čini.

*

Holidej je bio sam u kući kada je začuo neki tanak glasić kako doziva iz dvorišta. Baš u tom trenutku se oblačio i lagano zakopčavao košulju. Glas ga je i nehotice trgao, pa je učinio nezgodan pokret, što je izazvalo lak bol u ramenu. Namrštio se i pogledao kroz prozor.

– Ima li nekoga? – ponovo se začuo isti glas.

Dok je dograbio kolt, vrhom cevi razmaknuo zavesu i provirio. Sa tog mesta nije mogao da vidi prostor ispred kućnih vrata, a tamo gde je dopirao njegov pogled, nije bilo nikoga.

– Hej, mogu li ući? Strašno sam gladan, gospodo!

Još uvek u čarapama posle neuobičajeno dugog spavanja, Holidej priđe srednjem delu kuće i, pogledavši kroz prozor, ugleda nedaleko od ulaza dečaka starog oko šesnaest godina: bio je stvarno mršav i izgladneo, odeven u pocepano odelo i bosonog. Na vidiku nije bilo ni traga neke druge osobe. Pre nego što mu je otvorio, Holidej je još jednom sve dobro osmotrio.

Semi je već zakoračio na trem, ali kada je pred sobom ugledao visokog čoveka sa koltom u ruci, iznenađeno je ustuknuo.

– Ne boj se dečko – kazao mu je Dok gledajući preko njegovih ramena do mesta gde se neko mogao sakriti: do staje, ograde, šupe za alat, kokošarni-

ka, žbunja. Iako je sve izgledalo čisto, on je i dalje zadržao revolver u ruci.

– Čujem da si jako gladan, amigo?

– Oh... umirem od gladi, mister... – odvratio je dečak nervozno. Onda se popeo na prste i pokušao da pogleda iza Holidejevih ramena. – Ovaj... – zamucio je – vi ste mister Džordan?

– Ne. Tražiš mister Džordana?

– Uh... pa moglo bi se tako reći... – odvratio je i zbunjeno se počeo po glavi. Nabrao je obrve kao da nešto pažljivo razmišlja i Holidej ga je tek tada malo pažljivije zagledao.

Njegovo iskusno oko otkrilo je u dečakovim očima onaj čudan izraz, onu prazninu i bezizražajnost crta karakterističnu za mentalno zaostale osobe. – Ja... ovaj... čuo sam da Džordanovi... daju besplatnu hranu.

– A gde si to čuo? U gradu?

Semi je klimnuo glavom.

– I došao si pešice čak ovamo?

– Da, mister. Usput sam svratio i na druge rančeve – odvratio je ponosno.

Holidej pogleda njegove bose izranjavljene noge koje su izgledale kao da su prešle desetine milja. Ni sam ne znajući zašto, ali izgleda da je to bio ključni „argument“ koji ga je naveo da poveruje dečaku. Zato je zadenuo kolt za pojas pantalona i sklonio se u stranu.

– Mister Džordan i njegova sestra su na radu u polju, momče, ali mislim da neće imati ništa protiv ako ti dam da nešto prezalogajiš. Kako se zoveš?

– Semi, mister. Ali, nemojte me pitati otkuda mi to ime, jer ni sam ne znam. Oduvek me tako zovu.

Prošli su kroz dnevnu sobu i zastor koji je razdvajao ulaz u kuhinju. Dečko se radoznalo okretao oko sebe, očigledno nenaviknut na sličan ambijent. Holidej mu stavi ruku na rame.

– Onda ću te i ja zvati Semi. Ne treba ništa da se bojiš, niko ti neće učiniti bilo kakvo zlo. Možda bi mogao...

Holidej je zakoračio u kuhinju i zastao u pola rečenice.

Tamo su se nalazila dva čoveka sa puškama „na gotovs“. Jedan je imao tešku „bizonku“ sa osmouganom cevi, dok je drugi, sa smešnim frakom i cilindrom na glavu imao zapetu „vinčesterku“.

Holidej se besno okrenuo prema dečaku koji je uplašeno odskočio i pribio se uza zid.

– Samo digni ruke gore, mister! – resko je pripremio Igi podižući cev za nekoliko santimetara. – Samo polako.

Dok nije imao izbora. Podigao je ruke, jedva uspevajući da savlada bes.

– Koltove, dečko – naredio je Advokat svojim prijatnim glasom.

Odmah zatim, Semi je priskočio i izvukao Doku koltove iza pojasa. Nije se usudio da ga pogleda, već je brže – bolje predao oružje Advokatu. On se namrštio i dobacio Igiju.

– Ovaj nije jedan od njih, drugar. Suviše je veliki.

Dvojica bandita nisu ni primetila Drekslera koji se baš u tom trenutku pojavio na vratima. Odmerio je prostoriju sevajući očima, a onda mu se pogled zadržao na Holideju. Iznenadeno se trgao i izustio gromku kletvu.

– Proklete budale! Naravno da nije jedan od njih! Gluposti! To je Dok Holidej, prijatelj onog psa Vajata Erpa!

Igi je glasno opsovao, a Advokat se trgao kao da ga je neko udario. Čak je i Semi uplašeno izbuljio oči.

– Prijatelj Vajata Erpa! Dok Holidej! – ponavljao je bleskasto zijajući.

Dok lagano odmeri vođu bande.

– Dugo se nismo videli, Dreksleru.

– Ne dovoljno dugo da te zaboravim – zaurao je ovaj besno i prihvativši se za sto, zamahnuo štapom i snažno udario Holideja. Ovaj je zastenjao, ali je ostao na nogama. No, drugi udarac po tek zarasloj rani bacio ga je na pod. Iz sve snage se suzdržavao da ne urla... Oslonivši se rukama na pod, lagano se pridigao i zatresao glavom pokušavajući da odagna izmaglicu nesvesti i svetlace pred očima.

Ugledavši krvavu mrlju na Holidejevoj košulji, Dreksler zamahnu još jednom, ali ga Semijev krik zadrža.

– Ne, stanite! – kriknuo je on tako snažno, da su svi u čudu pogledali u to malo sićušno biće koje se pobunilo protiv bespotrebnog nasilja. Izgleda da je i sam Dreksler bio zbunjen, pa je zastao, okrenuo se oko sebe i sa treskom se sručio u stolicu.

Semi je pomogao Holideju da se pridigne i sedne preko puta. Njegovo lice bilo je sasvim bezizražajno, mada je osećao strahovite bolove. Tek kada je seo, podigao je glavu i smrknuto odmerio bandita peko puta.

– Šta ti je učinio taj tip, Dreksleru? – zapitao je Igi radoznalo.

Ovaj ljutito opsova.

– To je kućkin sin sa kojim sam došao u sukob pre nekoliko godina. Tada, dok ste vi tucali kamen u Jumi, imao sam odličnu ekipu momaka, izvanrednih pljačkaša banaka. Jednom prilikom su nas ovaj lupež i Vajat Erp saterali u kanjon i izgledalo je tako... mogao bih se zakleti... kao da nas je čitava četa rendžera zasipala vatrom. A bila su samo njih dvojica! Prokletnici, zbrisali su mi bandu do poslednjeg čoveka! Ni sada ne znam kako sam uspeo da se izvučem, ali poneo sam dva kuršuma u telu. Bogami, trebalo mi je dosta vremena da se oporavim od svega... Ha, uvek sam se nadao da ću naleteti na tebe, Holideje! Na svu sreću, to se sada desilo, ha, ha, ha! Samo, mislim da se ovo tebi neće nimalo dopasti.

Dreksler je lupio pesnicom o sto, odmeravajući Holideja „ubistvenim“ pogledom.

– Majore, da te podsetim – dobacio je Advokat mirno. – Ovamo smo došli da se dočepamo našeg zlata.

Dreksler nabra obrve, još uvek buljeći u Holideja. Ipak, posle kraće pauze, kratko je klimnuo glavom i udobnije se namestio u stolicu.

– Da, da, u pravu si, drugar. Ali, Holidej je samo dodatak koga ne mislim da se odrekнем. Možete biti sigurni da neće umreti lakom smrću.

– Ali... šta on radi ovde? – zapitao se Advokat.

Igi vrhom cevi bocnu Holideja u prsa.

– Možda i on traži zlato. Ako je saznao da su ga se Džordanovi dočepali, možda je rešio da se okoristi. Ili radi za rudarsku kompaniju...

Iako nije pokazivao, Holidej je bio zbunjen onim što je čuo.

– Hej, odgovori! – prenu ga iz razmišljanja Drekslerov glas. – Pitao sam te da li je to tačno, pametnjakoviću? Jesi li i ti u poteri za zlatom?

– Ne znam ništa ni o kakvom zlatu – odvratio je Dok uzmičući pred štapom koji mu je Dreksler uperio u prsa. – Došao sam ovamo sa metkom jednog prokletnika iz zasede, a Džordanovi su me prihvatili i pomogli mi. Nameravao sam da odjašem za koji dan.

Dreksler se podsmešljivo isceri.

– Nikuda ti nećeš otići – odvratio je i uklonio vrh štapa sa Dokovog grla. – Neka me vrag nosi, ali verujem ti, Holideje. Malo je verovatno da si znao za pljačku, zaista... malo verovatno.

– Sem ako ne radi za kompaniju – dobacio je Advokat oprezno.

Dreksler se ponovo namršti.

– Da li su te unajmili, Holideje?

Dok umorno odmahnu glavom.

– Rekao sam ti istinu. Ovde sam sigurno već nedelju dana.

– Baš tada se ono desilo! – dobacio je Igi.

Major je odmahnuo rukom i počeo prstima da dobuje po stolu.

– Rekli su mi da ima dvoje Džordanovih, brat i sestra. Pre izvesnog vremena putovali su u Alamo, odnosno, išli su u banku da razgovaraju o otplati svoga duga. Da, da... Nema ni puna tri dana kako su isplatili sva dugovanja filijali banke u Lengliju. Zamisli, platili su zlatnom rudom! Pritom su tvrdili da su pronašli žicu ovde na imanju. Šta ti znaš o tome, Holideje?

Ovaj slegnu ramenima.

– Samo ono što sam sada čuo.

Drekslerov štap „dohvatio“ ga je po licu i skoro oborio sa stolice. S mukom se uspravio trljajući rukom dugačku crvenu brazgotinu na obrazu.

– Lažljivče! – vikao je bandit. – Kaži šta znaš o zlatu!

– Ništa mi nisu rekli – odvrati Dok trudeći se da ostane miran.

– Mislim da je to tačno, Majore – ubaci se Advokat. – Zašto bi nekom neznancu pričali tako nešto? Hm... pogotovo ako su znali da šuruje sa Erpom.

Dreksler polako spusti štap i zamišljeno promrmlja:

– Možda... možda si u pravu. No, dobro, ispričaću ti šta se desilo, Holideje. Sa svojim ljudima sam uložio ogroman trud da saznam kada će iz jednog rudnika biti transportovana zlatna ruda. Dobro, uspeli smo da dobijemo informacije o lažnim pošiljkama, kamuflažama i svemu drugom. Tačno smo utvrdili kada će prava pošiljka krenuti na put i zaustavili je bez problema. Oni koji su je pratili bili su tvrdoglavi, pa su izginuli. No, dobro... najvažnije je bilo da smo se dočepali zlata. I kada smo ga već imali u rukama, dva maskirana nevaljlca su se pojavila i otela nam plen.

Besno je škripnuo zubima i nastavio.

– I šta misliš da smo saznali? To, da su Dora i Tim Džordan neposredno po povratku iz grada isplatili dug zlatom koje su slučajno otkrili na svom imanju! Ha, čak i ti moraš priznati da je u celoj priči suviše slučajnosti da bi je neko mogao progutati! Sigurni

smo da su nas njih dvoje napali i uzeli nam zlato.

– Ali zlato nije bilo vaše. Sam si rekao da je vlasništvo rudarske kompanije.

Dreksler lupi štapom o sto.

– Bilo je naše! Smislili smo pljačku i odlično je izveli, sve dok se ti žuto-kljunci nisu umešali! Amateri su nas napravili budalama! Ali, to im neće proći! Moraće da vrate zlato, a onda će platiti za sve ono što su učinili.

Holidej je ćutao znajući da je Dreksler u pravu: sigurno su Džordanovi bili to dvoje koji su naleteli na bandite posle prepada. Izgleda da je bilo jednostavno, iskoristili su šansu koja im se odjednom ukazala i opljačkali pljačkaše.

Mora biti da se sve tako odigralo. Pretpostavio je da je Dora shvatila tako nešto kao odgovor neba na njene molbe i predložila Timu da iskoriste priliku. Kako su izašli na kraj sa savešću, to nije znao...

– Evo ih, dolaze, Majore!

Semijeva glava provirila je unutra, a njegov piskav glas trgao je sve prisutne. Igi je priskočio, dograbio dečaka za kosu i uvukao ga unutra, ne obazirući se na njegovo zapomaganje. Neko vreme je osmatrao, a onda uvukao glavu i pažljivo zatvorio vrata. Ozbiljnog lica odmerio je Majora, napetog od iščekivanja.

– Tačno, to su oni! Devojka jaše istog mrkog ždrepcu!

Dreksler zadovoljno pljesnu rukama i pokaza štapom na Holideja.

– Odvedite ovog psa i zaključajte ga negde gde će biti miran. Neka sa njim

pođe i ovaj cmizdravi balavac! Dosađan je, a više nam nije potreban. Taj glupak je odigrao svoju ulogu!

Advokat i Igi dograbiše Semija i Holideja i grubo ih odguraše u spavaću sobu. Dokov pogled odmerio je pušku i lovački nož u uglu, ali ga je drška revolvera odjednom pogodila u potiljak. Sve oko njega pretvorilo se u zaslepljujući blesak i on se bez svesti skljkao na pod.

*

Posmatrajući Džordanove koji su sedeli vezani za stolice u kuhinji, Dreksler je zaključio da je mladić taj koji će prvi pokleknuti.

Kada su ušli u kuću, bili su veoma iznenađeni onim što ih je snašlo. No, devojka je brzo došla k sebi, mnogo brže nego što je to Major očekivao. Držala se prkosno praveći se da ne zna šta se događa, odbijajući da u bilo kom trenutku prizna kako se nalazila i blizu mesta pljačke.

Tima je Igi „obradio“ pesnicama, tako da baš nije ni bio svestan onoga što se događa. Glava mu je bila opuštena i klonula, a krv iz nosa kapala mu je u krilo. Bilo je očigledno da je bez svesti i da ne pripada grupi izdržljivih.

S druge strane, iako bleđa u licu i vezana konopcima, Dora se svaki čas nervozno trzala i prkosno gledala bandite u oči.

– Hoćete li prestati? – vikala je dok je Igi udarao Tima. – Tućete ga ni zbog čega! Mi vam ništa nismo skrivili! Došli ste na pogrešno mesto!

– Naravno da nismo – odvratio je Dreksler samouvereno. – Proverili smo

i potpuno smo sigurni da ste baš vi oni koje tražimo.

– Grešite – nastavila je Dora suzdržavajući jecaje. – Kako da vas uverim u to?

– Ne možete nas uveriti, mlada damo i zato nemojte zalud trošiti reči – dodao je Advokat. – Moj vam je savet da priznate punu i čistu istinu. Kada bih vas branio pred sudom, to bi vam bila moja najmudrija preporuka. Ako vam nije jasno, mlada damo, vi ste i sada pred jednom vrstom suda.

– Sa unapred izrečenom presudom! – odvratila je Dora ljutito i pogledala Tima koji je stenjući podigao svoje krvavo naduveno lice.

– To uopšte nije tačno, draga moja – dodao je Advokat, pokazujući rukom Dreksleru da se ne meša. Zatim se nagnuo prema devojci i osmehujući se, otkrio svoje žute zube. – Morate shvatiti gnev mojih prijatelja, gospođice Džordan. Hoću da kažem, to su sve profesionalci, ljudi koji se ponose svojim poslom, smišljaju, planiraju...

– I bezobzirno ubijaju – prekinula ga je devojka.

Osmeh na Advokatovom licu se ukočio.

– Dragaa moja devojko, trebalo bi da ste malo pažljiviji – kazao je hladno. – Ovo bi se moglo shvatiti da ste bili svedok dok je naša mala grupa izvodi-la svoj poduhvat.

Dora se trgla, a Majk Dreksler je zlobno iskrivio usne. Zadovoljno je klimnuo glavom prema Advokatu, smatrajući da mršavko odlično obavlja svoj posao.

– Vi... bili ste strahovito surovi prema Timu i meni – kazala je devojka. – Logično je da pomislim kako ste za vreme prepada bili još suroviji.

Advokat izvi obrve i čudno se iskezi.

– Dovitljivi ste, gospođice. Brzo razmišljate. Pretpostavljam da ste vi doneli odluku da iskoristite šansu kada ste nabasali na nas?

Ona mu nije odgovorila.

– Vidim da se ne predajete lako, draga moja. Pa, dobro, moraćemo da primenimo i druge mere da bi vas uverili za šta smo sve sposobni. Naravno, odmah vas upozoravam da će u tom slučaju vaš brat pretrpeti još veće muke. Zar stoga ne bi bilo bolje da odmah priznate istinu?

– Nemam šta da priznam – povikala je Dora, gušeći notu očajanja u glasu. – Slušajte, jeste da smo išli u Alamo, ali smo vozom došli do Lenglija, uzeli konje iz štale i stigli ovamo kada je pao mrak. Uopšte nismo ni prošli pored tog rečnog gaza gde ste napadnuti.

– Koji je to dan bio? – upita Advokat mršteći obrve.

– Sreda, kako mi se čini – kazala je Dora, a onda se skamenila, ugledavši ledeni osmeh na mršavkovom licu. Nekoliko časaka ju je odmeravao, a onda lagano odmahnuo glavom.

– Dragaa moja, niste tako bistri kao što mi se u prvi mah učinilo. Sredom nema voza za Lengli, zar ne? Ali ima utorkom! To znači da je trebalo da stignete kući utorak uveče. Ako ste stigli ovamo tek u sredu, onda je interesantno znati šta vas je to zadržalo dvadeset i četiri časa.

Lica iskrivljenog od besa, Dreksler se naže prema devojci:

– Lažljiva kučko! Naleteli ste na pljačku, izvršili prepad na nas, a onda oteći zlato! Verovatno vas je zadržala rečna bujica koja bi i nas podavila tamo gde ste nas ostavili da nije bilo Semija. Voda vas je zadržala, zar ne?

Rekavši to, odjednom se pružio preko stola i snažno ošamario devojku. Odjeknuo je prasak sličan pucnju i Dora umalo nije pala sa stolice.

– Ostavite je na miru – progundao je Tim hrapavim glasom, iz sve snage se napinjući da raskine veze.

Igi se okrenuo i samo malo ga „dodirnuo“ kundakom. No, to je bilo dovoljno da se mladić ponovo onesvesti.

– Od nas nećete saznati ništa! – povikala je Dora očajnički. – Zar ne razumete da nemamo šta da vam kažemo?

Nervozan zbog bola u nozi, Dreksler se izbulji u devojku.

– Promenićeš pesmu, draga moja, to ti garantujem. Uostalom, nama se uopšte ne žuri. Pored toga, meni treba neko mesto gde ću odmoriti nogu, a ovaj ranč mi sasvim odgovara. S vremena na vreme, imaćete poseban tretman. U međuvremenu, ti ćeš kuvati, spremati i raditi sve ostale poslove, devojko. Uz to, imam i Holideja kao posebnu nagradu, kao nešto čime ću se zaista zabaviti. Ah, kada budeš videla šta radim sa njim, možda ćeš se predomisli i progovoriti. Samo... mislim da bi bilo bolje da se odmah predomisliš, gospođice Džordan! Jer, ti i tvoj brat ste ukrali moje zlato i negde ga sakrili! – dobacio je besno, sasvim joj se unoseći u lice. – Ja ću to zlato dobiti,

da znaš, dobiću ga! Možda misliš da je svejedno, jer ćeš ionako umreti, ali zapamti: ima umiranja i umiranja. Da li ti je to jasno?

Devojka je nepomično sedela, bela kao kreč. Dreksler je odmerio polusvesnog Tima i dobacio Igi:

– Baci ovoga kod Holideja i dečka, a onda oslobodi devojku. Treba da me previje.

Ovaj je oslobodio Tima, a onda mu vezao ruke na leđima. Kada je otvorio sobu, Dora je tamo ugledala Holideja opruženog na podu i bledeg dečaka na ivici kreveta.

Onda je Igi presekao veze koje su je sputavale.

*

Sa ivice kreveta, Semi je nervozno odmeravao čas Holideja, čas Tima. Video je da je mladićevo lice izubijano i podnadulo i odmah počeo da drhti.

– Žao mi je, mister Holideje – promucio je nekako.

– Sad je kasno – odvratio je Dok. – Bilo bi bolje da ste mi sve rekli – dodao je i ugledavši upitan Timov pogled, objasnio:

– Mali je u istom sosu kao i mi. Onom prokletniku Dreksleru ne treba, jer mu više nije ni od kakve koristi.

– Ali nije vezan! – dobacio je mladić.

– To je tačno, jer oni misle da im ne može naškoditi. Hm... pokušao sam da ga nagovorim da me odveže, ali dečko je suviše zbunjen i uplašen. Pretpostavljam da će se provući kroz prozor čim padne mrak – začutao je, a onda se osmehnuo videvši da se mladić trgao.

– Da, Semi, to ti jedino preostaje Ne, ne ljutim se na tebe. Po onome što si mi rekao, vidim da ti život nije bio lak. I zato beži čim budeš mogao. Voleo bih da me pre toga odvežeš, ali sve zavisi od tebe.

Semi nije rekao ništa, već je nastavio da zuri u Tima.

– Ja sam vas video... vas i damu. Bio sam u žbunju kada ste se pojavili ogrnuti i s maskama na licu. Onda je dami ispao pramen kose ispod šešira i ja sam to primetio. Inače... niko ne bi znao da nisu u pitanju dva muškarca.

Tim žestoko opsova.

– Znači, tebi treba da zahvalim, mala huljo! Kada bi mogao da oslobodim bar jednu ruku...

– Sada si priznao da ste bili tamo, Time – prekinuo ga je Holidej. – Eto, ako mali bude hteo da se umili vođi, samo treba da mu kaže da si priznao.

Tim s mržnjom odmeri dečaka.

– Ubiću te, da znaš!

Semi se ovoga puta nije uplašio.

– Ako samo viknem, upašće neko od ljudi. Zato bi ti bilo bolje da ćutiš.

Shvativši da je momak u pravu, Tim začuta. Neko vreme u prostoriji je vladala tišina. Semi je gledao kroz prozor: između kuće i koralu bio je brisan prostor, što je značilo da mora pričekati do mraka.

Kada je video da se Tim smirio, Holidej mu tiho dobaci:

– Sada bi mogao sve da nam ispričaš. Nemaš šta da izgubiš.

Videlo je da se mladić koleba.

– Neću ništa da vam kažem – odvratio je nesigurno. – U svakom slučaju, ništa dok je on ovde. Čuj, dečko, pogle-

daj kroz ključaonicu i vidi šta je sa mojom sestrom.

Semi uzdahnu i lagano čučnu pored vrata.

– Ne znam... izgleda da previja Majorovu nogu. Hej, izgleda strašno! Crvena je i naduvena. A ona je uzela brijač... Oh... ne mogu to da gledam – dodao je i odmakao se od vrata, potpuno bled u licu.

– Infekcija – kratko prokomentarisao Holidej. – Mogla ga je ubiti.

– Kamo sreće! – progundao je Tim.

– Sada verovatno neće, pošto mu je vaša sestra zasekla oteklinu.

– On... on je lud – rekao je odjednom Semi. – Za mene ljudi kažu da sam tupav ili... da, da sam ćaknut. Ipak... nisam kao Major. Taj čovek... on stvarno voli da ubija i muči ljude. Mene je iskoristio i naterao me da privučem pažnju šumskog lovca, baš kao što sam učinio i sa vama, mister Holideje. Ali, njega su ubili. Pre toga je likvidirao jednog od njih. Zato... mislim da će vas pobiti. I onu damu.

– Mi to znamo – odvrati Holidej mirno. – Pa, ne zovu ga uzalud „ludi major“. Nego, čim se smrači, ti kroz prozor i beži. Iako je taj gornji otvor mali, mislim da ćeš moći da se provučeš.

Dečak ga je uplašeno posmatrao.

– Ja... neću vas odvezati. Ako vas ne diram i pobegnem, taj... taj ludak neće mariti. Ali... ako vam pomognem, on će... on će me goniti.

– Ako bi bilo odvezani, mi bismo ga mogli sprečiti.

Dečak se trže.

– Ne! Bojim ga se! Pobeći ću, ali vam ne mogu pomoći! Ne mogu!

Tim ljutito pljunu.

– Mali, pokvareni gade! – prošišta on kroz zube.

Dok nije obraćao pažnju na njegove reči.

– U redu je, dečko – kazao je kratko, a onda se okrenuo prema Timu. – Šta misliš, koliko ti i sestra možete izdržati?

– Šta?

– Koliko možete izdržati, a da ne otkrijete Dreksleru gde je zlato?

Momak slegnu ramenima i namršti lice od bola.

– Ne znam ni sam... Ko zna šta taj manijak može da učini? Zašto?

Holidej odmahnu rukom i okrete se prema Semiju.

– Dečko, ne moraš da nam pomogneš ako se već toliko bojiš. Ali, ipak možeš nešto da učiniš. Čim pobegneš odavde, odmah idi do šerifa u Lengliju i kaži da se ovde skriva banda Majka Drekslera. On će znati šta da preduzme. Hoćeš li to da nam učiniš?

Semi se dvoumio.

– Ne znam. Hteo sam da odem na zapad i potražim neki ranč.

– Pa, nemoj sada tako, amigo – odvrati Holidej trudeći da mu glas zvuči mirno i prijateljski. – Ako me poslušаш, možeš slobodno uzeti pare koje se nalaze u mom džepu. Ima oko pedesetak dolara i to može prilično da ti traje. Osim toga, Tim će ti pokloniti konja. Zar nije tako, Time?

Mladić baš nije bio presrećan, ali je uspeo da klimne glavom.

– Naravno. Možeš uzeti onog alata sa belom zvezdom na prsima. Brz je kao vetar i najbrži od svih konja u koralu. Tvoj je samo ako nas oslobodiš veza!

– Ne! – odvrati Semi bez razmišljanja. – To neću da uradim!

Holidej besno odmeri Tima.

– Rekao sam da se okaniš toga – kazao je, a onda se „vratio“ Semiju. – Dečko, samo odnesi poruku i beži.

Semi se dvoumio. Nekoliko puta pogledao je u Tima koji je sebi u bradu mrmљao pogrde. Onda je odjednom poskočio, jer se iznenada iz kuhinje začuo glasan krik. Sav preplašen, dečko je pritrčao vratima i pogledao kroz ključaonicu.

– Dreksler se onesvestio. Iz velike posekotine na nozi mu šiklja krv.

– Mora biti da ga je Dora malo dublje zasekla – prokomentarisala Holidej jedva čujno. – Kladim se da pre jutra neće doći k sebi, momče. Dakle, noćas ćeš imati jedinstvenu šansu. Šta kažeš, hoćeš li preneti poruku šerifu u Lengli?

Dečak je ćutao.

– Ako to ne učiniš, sigurno smo mrtvi.

Semi je pogledao kroz prozor, a onda se okrenuo prema Holideju koji je još uvek ležao na podu. Lice mu je bilo potpuno bezizražajno.

*

Drekslerovo loše stanje odložilo je u određenoj meri izvršenje svih razbojničkih planova. Radilo se o ozbiljnoj infekciji, tako da je Dora morala da napravi dubok rez u tkivu, iscedi ranu, a onda je pažljivo previje. Do jutra je

Majorova noga bila znatno bolje, jer se onaj sjajni naduveni otok crvene boje potpuno izgubio. Naravno, crvenilo zapaljenja je još okruživalo ranu, ali on je izgledao mnogo bolje. Svojim ljudima je iskreno priznao da se tako i oseća.

Podigao je glavu i obrisavši usta nadlanicom, pokretom glave pokazao prema spavaćoj sobi,

– Igi, dovedi ih ovamo.

Ovaj klimnu glavom, proguta nekoliko poslednjih zalogaja i brzo ispi ostatke kafe. Uzeo je pušku, a zatim lagano otključao vrata i odgurnuo ih nogom.

– Izlazite otuda! – promumlao je. – I ti, dečko!

Holidej i Tim sa naporom ustadoše i ruku čvrsto vezanih na leđima, prodoše pored Igija. Bradati razbojnik glasno opsova i ušavši u sobu, vrhom cevi grubo gurnu telo pokriveno ćebadima.

– Sto mu gromova, dečko... rekao sam da ustanete... šta!? – povukao je podigavši ćebe sa kreveta. Ispod se nalazio zgužvan čaršav smotan nekoliko puta i jastuk namešten tako da izgleda kao da neko leži.

– Dečko je pobegao, Dreksleru – dobacio je ljutito. – Đavo mali, provukao se kroz gornji otvor!

Dreksler je sedeo na stolici i držao nogu na malom drvenom tronošcu. Iznad njega, pored šporeta, stajala je Dora sa rukom iznad limenog tanjira.

Voda bande ošinu pogledom Holideja i Tima.

– Kada je pobegao? – vikao je.

– Odmah pošto su sklonjene posude od večere – odvratio je Dok. – Sad je već daleko i ne treba da ga se bojiš – dodao je, okrenuvši se tako da Dreksler može da vidi njihove vezane ruke. – Nije hteo da nas oslobodi, jer je bio smrtno uplašen. Računao je da ćeš ga ostaviti na miru ako ne učini ništa što te ne bi naljutilo.

Pre neko što je Dreksler uspeo bilo šta da odvrati, u kuću je ušao Advokat i dobacio:

– Izgleda da je uzeo jednog konja. Sveži tragovi vode iz koralu na zapad. Po tome bih rekao da je pošao na jedan od obližnjih rančeva. Ako bude imao redovno da se hrani, ne treba da brinemo zbog njega, gazda. U stvari, nikada nismo ni brinuli, jer je blesavko radio samo ono što mu se kaže. Zar nije tako?

– Radio je ono što mu se kaže zbog toga što se bojao mene, kao što reče Holidej – odbrusio je Dreksler. – Ali... ipak... mislim da će sa momkom biti sve u redu. Hm... rekao bih da je dovoljna činjenica što nije hteo da oslobodi ovu dvojicu.

– Pitam se zašto ga nisu izdali kada je već odbio da im pomogne... – primetio je Advokat.

Major sumnjičavo odmeri zarobljenike.

– Da... to i mene čudi.

– Sudiš po tvojim merilima, Dreksleru – odvrati Holidej, trudeći se da savlada nesvesticu koja ga je obuzimala. – On je ipak samo dete, jedno veliko nesrećno dete. Kakvu bih korist imao da sam ti ga gurnuo u ruke?

– Tu se slažem sa tobom... – mrmljao je Dreksler razmišljajući. – Ali, čudi me ovaj balavac...

– Njemu sam zapretio da ću ga zgaziti i morao je da me posluša – ubaci se Holidej hitro.

Neko vreme vladala je tišina, a onda se vođa bande zadovoljno isceri i reče:

– Neka taj mali blesavko ode dodavola! Zbog čega bih se sada sekirao? Noga mi je mnogo bolje, a troje zarobljenika je još u mojim rukama.

Holidejevo lice bilo je potpuno bezizražajno, Nije želeo da pokaže da je razočaran informacijom koju je saopštio Advokat. Ako je bilo tako, dečak je pobeo glavom bez obzira i nije prihvatio da prvo krene na istok, ka Lengliju. Da je to učinio, pčtera bi mogla da stigne već do mraka. A ovako...

Igi ga je opet gurnuo puškom u leđa i on oseti strahovit bol. Znao je da rana ponovo krvori i pitao se koliko će moći da izdrži. Već sledećeg trenutka, pored njega je bila Dora koja je pogledala zavoj, a onda se obratila Dreksleru.

– Treba mu previti ranu – kazala je. – Udarci su je ponovo otvorili i počela je da krvori.

Ovaj se isceri.

– Nije to ništa prema onome šta čeka toga tipa, gospođice. Mi imamo dosta neraščišćenih računa, zar ne? Kada vidite šta će on i ovaj momak morati da pretrpe, možda ćete odbiti da mi se opirete i reći ono što želim da znam.

– Vi ste zver! – uzviknu devojka.

On se sarkastično nasmeja.

– Možda, draga moja, možda... Ja sam takav i živim onako kako hoću. I ne volim ako neko stane između mene

i onoga što želim. Nikada se nisam ustezao od ubistva da bih ostvario svoje ciljeve. Ako ljudi zbog toga pate, baš me briga.

– Ses... – zausti Tim nešto da kaže, no ona ga u momentu preseče pogledom.

Možda je on u pravu, mlada damo – reka je Advokat koji je sve shvatio u trenutku. – On je tražio da nam kaže ono što želimo da znamo, zar ne? Moram da vam kažem da bi nam tako nešto uštedelo mnogo muke.

– Umrećemo bez obzira šta se desilo – odvratila je devojka.

– Da, draga moja, ali kao što vam je Major sinoć predočio, postoje i vrlo... neprijatni načini umiranja. Kako dan bude odmicao, a Holidej sve više trpeo... pa, imaćete priliku da vidite.

Devojka pogleda u blede Dokovo lice, a onda uz uzdah sklopi oči. Bilo je očigledno da je muči teret krivice i da ne zna da se izbori sa novonastalom situacijom.

Sa druge strane, Holidej je bio savršeno svestan da ga ne čeka ništa dobro. Znao je da se Dreksler još u sukobima sa Indijancima proćuo po svojoj surovosti i pomislio je da će biti zadovoljan ako živ doćeka kraj dana. No, ni to neće biti neka naroćita sreća, jer nade u spasenje nije bilo.

Poslednja šansa za spas otišla je zajedno sa Semijem.

*

Holidej je preživio dan, ali ne zato što je Dreksler bio milostiv ili pokazao razumevanje za svoju žrtvu.

Spasao ga je Tim Džordan.

Naime, Dora je bila zadužena da svakih dva sata previje i očisti Drekslerovu nogu: videvši kakva je situacija, devojka je usporavala koliko je mogla i to su bili trenuci kada je Holidej mogao da odahne. No, na izmaku dana, on je bio jedva svestan tih prekida. Svoje telo osećao je kao bolnu, užarenu masu, likovi pred očima su mu poigravali, a u glavi mu se vrtelo. Povremeno ga je obuzimao osećaj otupelosti i oduzetosti, da je nekoliko puta pomislilo kako ga smrt hvata svojom ledenom šapom. Iz tog stanja trzao ga je oštar bol koji mu je Dreksler zadavao sa zlobnim uživanjem.

Nag do pojasa, sedeo je vezan za stolicu, a u želji da ga povredi još više, vođa bandita je naredio da donesu žarač kojim se žigoše stoka, kako bi svom mučenju dodao još suroviju notu.

I baš ta činjenica slomila je mladog Tima Džordana.

– Čekajte! – povikao je. – Oh, prokleti da ste! Reći ću vam gde je zlato! Reći ću!

Rekavši to, bolno je zajecao, dok su se banditi u čudu zgledali. Bledo, zaprepašćeno Dorino lice pojavilo se u tom trenutku na vratima. Jedva svestan, Holidej je lagano podigao glavu i kao kroz maglu posmatrao mladića koji je jecao u uglu.

Naravno, on je odmah shvatio šta je posredi. Gledajući muke na koje su ga banditi stavljali, Tim je znao da je to ono isto što i njemu predstoji. Ili je možda na Dokovom mestu video svoju voljenu sestru, što je za njega bilo još bolnije. I to jednostavno nije mogao da podnese.

Naslonjen na svoju primitivnu štaku, Džordan ga je zgrabio rukom za bradu i zabacio mu glavu unazad.

– Govori, štene! – grmnuo je.

– Za... zakopano je... – zacvilio je Tim jecajući. – Zakopano je... ne možete ga naći.

Svi su se lagano okrenuli, jer je Dora povikala bratu da ćuti. Major se lukavo osmehnuo, pošto je devojčina reakcija potvrđivala da je njen brat govorio istinu.

– Ti ćeš nam pokazati gde je – rekao je Dreksler umilnim glasom.

Mladić je žurno zaklimao glavom.

– Da, ali sada je već kasno! Mrak je! Po dnevnoj svetlosti je lakše i... sigurnije. Pa... to vam je samo nekoliko časova!

Dreksler ga je nekoliko trenutaka ćutke posmatrao.

– Da, da, mladom lupežu je teško da kopa po mraku i traži da pričekamo do jutra! – kazao je, a lice mu se odjednom izobličilo u zverski iskeženu masku. – Pseto lupeško! Nije ni trebalo da ga zakopavate! Niste smeli da ga taknete, znaš li to? Eh, sada ćete mi platiti tu drskost! Ustaj, pseto, ili ćeš i to dobiti isto što i ovaj nitkov Holidej! Smesta!

– Hoću, hoću – izustio je Tim klonulo.

Dišući ubrzano, Dreksler se zlobno osmehnuo i pogledao ostale.

– To ja nazivam prijateljskim ubeđivanjem, momci! Vidite, ni prstom ga nismo takli, a pukao je kao ljuska od jajeta! – nasmejao se promuklo i glavom dao znak Advokatu. – U redu, preseći mu veze, pa neka donese pijuk i

lopatu! Hoću što pre da vidim sjaj našeg zlata – dodao je i prezrivo odmerio Holideja. – On neka zasad ostane ovde, a ti mršavko budi pored njega... za svaki slučaj. Proveri da li je dobro vezan i otvori četvore oči, jer sa takvom huljom nikada nisi siguran. Biću zadovoljan tek kada bude mrtav, a to će biti uskoro – dodao je i glasno se nasmejao. – Vrlo skoro, ha, ha, ha!

– Šta ćemo sa devojkom? – upitao je Igi.

– Zaključaj je u sobu. Advokat će motriti na njih.

Bleda kao kreč, Dora je ćutala. Nije ni pogledala svoga brata kome je Igi presekao veze i poterao ga napolje. Zurila je u Holideja izmoždenog od muka, koji je sedeo oborene glave, čvrsto vezan za stolicu. Osetila je mučninu u želucu i blagu nesvesticu. Već sledećeg trenutka, Advokat je gurnuo u sobu i zaključao vrata.

Zviždeći tiho neku pesmicu, Dreksler je hramajući pošao preko dvorišta, iza Tima koji je nosio svetiljku i Igija koji ga je pratio sa puškom u ruci. Odaja je ostala u mraku, a na otvoru vrata jasno se ocrtavala Advokatova silueta.

Iz susedne sobe dopiralo je tiho devojčino jecanje.

*

Holidej se slabo sećao tih četvrt časa posle izlaska trojice ljudi u dvorište. Ti minuti bili su samo nastavak tupog, razdirućeg bola koji ga je tištao. Osećao je kako mu telo bridi od silnih udaraca, dok su mu ruke bile potpuno obamrle. Bili su to minuti kojih se sećao kao najdužih u svom životu.

Pošto je prošao dan, a ništa se nije desilo, shvatio je da više nema nade. Obuzela ga je malodušnost, neuobičajena za njegovu prirodu. Bio je siguran da Semi nije preneo poruku i da mu preostaje samo smrt.

Lagano je podigao glavu i na vratima ugledao Advokatovu siluetu. Razbojnik je pažljivo pratio šta se događa u dvorištu: na udaljenosti od oko pedesetak metara, baš pored jednog mladog drveta, Tim je zamahivao pijukom. I na ovoj udaljenosti jasno se čulo tupo zarivanje gvožđa u rastresitu zemlju.

No, u jednom trenutku Doku se učinilo da je čuo neki šum koji je dolazio iza njega, jedva čujan i nerazgovetan, nalik na šuškanje odeće na čoveku. Šum je bio vrlo slab i bandit na vratima nije mogao da ga registruje, tim pre što je bio zaokupljen galamom koja se odjednom začula iz pravca gde je Tim kopao.

Zatim je neko povikao:

– Našli smo ga! – i Holidej shvati da je to bio Igi. Advokat je učinio nestrpljiv pokret kao da bi i sam pošao tamo, ali je odmah zastao i tiho opsovao, osvrnuvši se po odaji iza sebe.

Upravo u tom času, Holidej je osetio hladan dodir na rukama i konopac kojim je bio vezan je popustio. Ali, bandit to nije video.

Istoga trenutka kada je osetio da je slobodan, Doku se vratila snaga: počeo je grozničavo da razmišlja.

Bio je slobodan, to je bilo sigurno. Ali, ko ga je oslobodio? Ko je neprimećen mogao ući u kuću i prerezati mu veze na rukama? Možda je ipak pote-

ra? Šta ako je dečak odjahao u Lengli i preneo njegovu poruku?

No, tu ideju je odmah odbacio. Kroz prozor u sobi mogao se provući neko sasvim sićušan, neko... Semi! Mora biti da se dečko pokajao i da se vratio da im pomogne. Tiho šuškanje odeće koje se udaljilo ka sobi sa prozorom potvrdilo je njegova nagađanja. Tačno, to je bio Semi!

Ali, šta sada? Bio je odvezan, nenaoružan i na domaku Advokatovog oka. U odaji je, istina, vladala tama, ali malo pažljiviji pogled otkrio bi banditu da su mu veze na nogama pale. U strahu da će privući banditovu pažnju, Holidej nije smeo ni da se pomeri. No, grozničavo je razmišljao tražeći izlaz. Kada bi mogao da se dočepa svojih koltova zadenutih za Advokatov pojas... Sa oružjem u ruci imao bi neku šansu...

Galama u dvorištu se pojačala, a svetiljka se zanjihala. Verovatno su se Dreksler, Igi i Tim vraćali. Holidej je izračunao da ima najviše minut vremena da nešto preduzme, a posle toga biće kasno.

Gde li je samo Semi?

Uzdahnuo je. Moglo se desiti da i dečak plati životom svoju ludu hrabrost.

Tada mu se ukazala šansa koju je mogao samo da priželjkuje. Advokat se prenuo i pogledavši prema uglu brvnare, iznenađeno upitao:

– Gle, Semi, otkud ti? Zar si se zaželeo...

Bandit nije uspeo da završi rečenicu, jer je Dok shvatio da dečak ponovo igra ulogu mamca, ali ovoga puta u

njegovu korist. Iako su mu noge bile utrnule od dugog sedenja, kod Advokata je bio u dva skoka. Sledio je udarac u potiljak, munjevito izvlačenje kolta iz opasača. Sada se već osećao bolje. Drškom revolvera je još dva puta lupio bandita, a onda ga žurno gurnuo u stranu.

Pošto se sve odigralo pod okriljem mraka, Dreksler i Igi nisu ništa primetili. Semi je ponovo šmugnuo iza ugla i sve se utišalo. Kada su banditi praćeni natovarenim Timom bili nadomak ulaza, Dreksler je povikao:

– Sada je na redu Holidej! Poslaću tog psa u pakao, a onda idemo!

– Kada je reč o odlasku, mislim da ćeš u pakao otići ti pre mene, Dreksleru – začuo se Dokov smireni glas. – Znaš i sam da ti je tamo mesto.

Već sledećeg trenutka, Holidej se pojavio na ulaznim vratima. Ruku je držao blizu futrole svog kolta, a pri slaboj svetlosti petrolejke u Igijevoj ruci, njegove čeličnoplave oči su preteći svetlucale.

Dreksler je ljutito opsovao i odmah se mašio revolvera. Igi je odbacio lampu i obema rukama prihvatio pušku: dižući cev i upravljajući je prema Holideju, on je istovremeno zapeo obarač.

Kasnije se Dok nije mogao najbolje prisetiti kako se sve odigralo. Možda zbog toga što mu svest još uvek nije bila kristalno jasna. Ali, ipak je bio dovoljno brz. Još pre nego što je bačena svetiljka pala na zemlju, njegov kolt je dva puta planuo i bacio Majora u vazduh: štap je odleteo na jednu, revolver na drugu stranu, a on pao na zemlju kao polomljena lutka.

Zatim je grmnula teška Igijeva puška i tane okrznu Holideja po obrazu. Bandit je brzo odbaci od sebe i maši se revolvera. Ali, nije stigao ni da ga izvuče, pošto mu je Dok „serijom“ od tri metka izrešetao grudi. Bandit se zaturao i pao unazad, kao džak pun teškog tereta.

U vazduhu je lebdeo miris baruta.

Iako su ga ruke još uvek bolele od usečenih konopaca, a u glavi mu se mutilo, Dok Holidej je znao da je sve prošlo. To je bilo jasno i Semiju koji se toga trenutka pojavio iza ugla brvnare.

– Bravo, dečko! – dobaci mu Dok prijateljski. – Moram priznati da si bio hrabar, hrabriji nego mnogi odrasli muškarci.

Dečko se jedva primetno nasmeši.

– Ne znam ni sam... – promucalo je zbunjeno. – Vi ste bili tako dobri prema meni, mister Holideje, da mi je bilo teško i da pomislim šta će vam Major uraditi... ili šta je već uradio. Zato sam se vratio da vam pomognem.

– Tvoj sam dužnik, amigo – odvratio je Dok nastojeći da se osmehne. – Ali, sada imamo drugi problem – dodao je gledajući Doru koja je prišla i zapalila sveću. – Zlato i... poštene nalazače. Deset procenata od vrednosti, koliko i pripada onome ko vrati zlato, pokriće već izmiren dug, a preostalo ćete podeliti sa Semijem.

– Zaslužio je i više od toga – složi se devojka. – Ali... kako ćemo izvesti da niko ne posumnja? Već smo izjavili da smo zlato našli...

– To je moja briga – prekide je Dok blago. – Imam već spremljenu priču. – Sve ćemo obaviti sutra, a onda konačno mogu da krenem.

Čuvši to, Dora preblede.

– Da odete? A zašto ne biste ostali još koji dan?

– Još neki dan? – ponovi Holidej, dok mu jedva primetan osmeh zaigra na licu. – Imao sam utisak kako jedva čekate da me se oslobodite.

– Pogrešan utisak – kazala je devojka i nežno ga odmerila svojim prelepim očima. – Ako ostanete, uverićete se u to.

– Zaista? – upitao je, osećajući kako ga obuzima talas prijatnog uzbuđenja. Za trenutak je pomislio na noć provedenu sa Dorom i odvratio:

– Pa, dobro, baš sam radoznao da i to vidim.

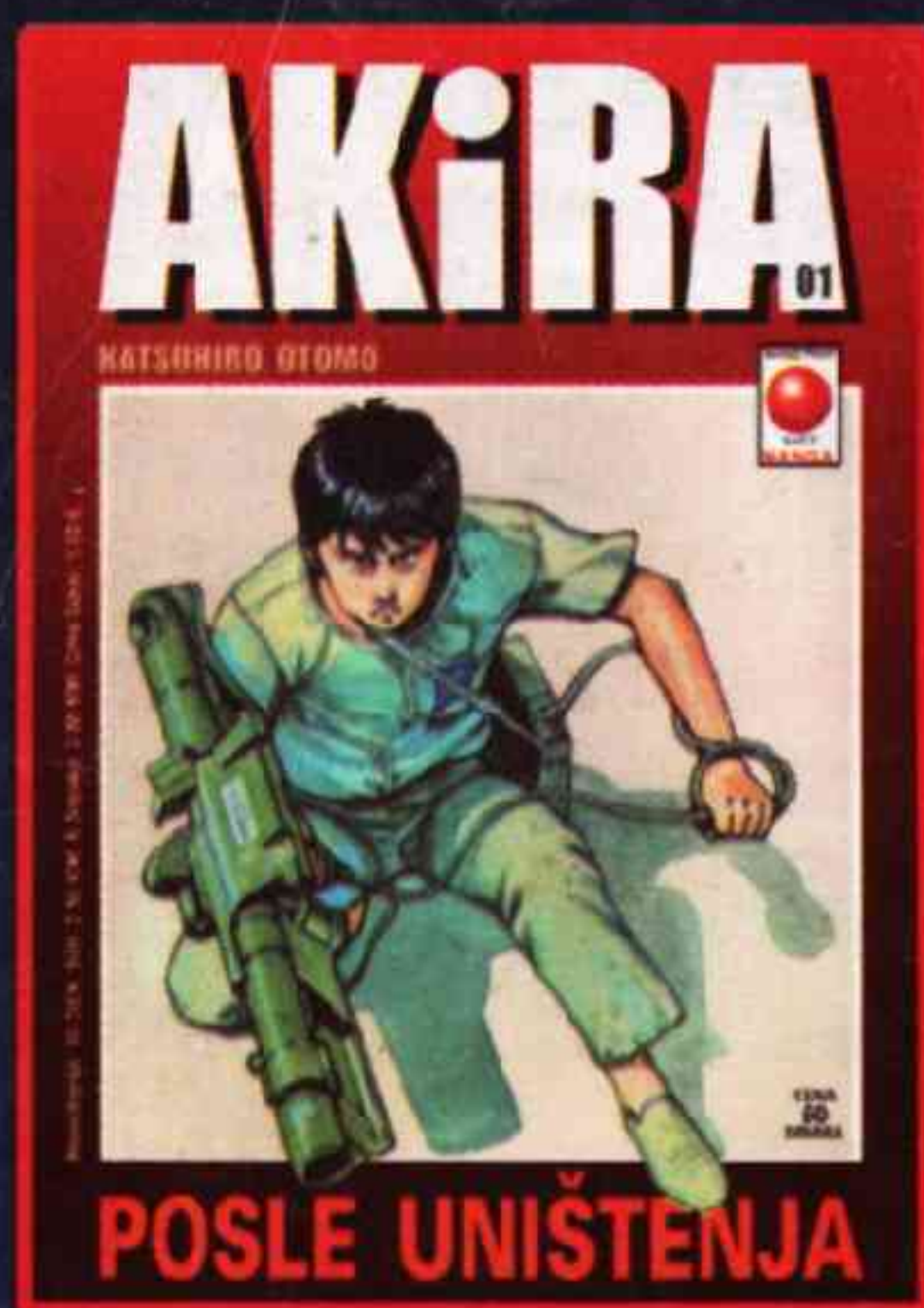
Njeno lice je zasjalo. Brzo je prišla i kratko mu stisnula ruku. Pogledavši je, Doku se učini da joj se mesec upleo u kosu i obasjao to prelepo lice posebnim sjajem.

Nije ništa rekao, ali je znao da će se na ranču zadržati nešto duže.

KRAJ

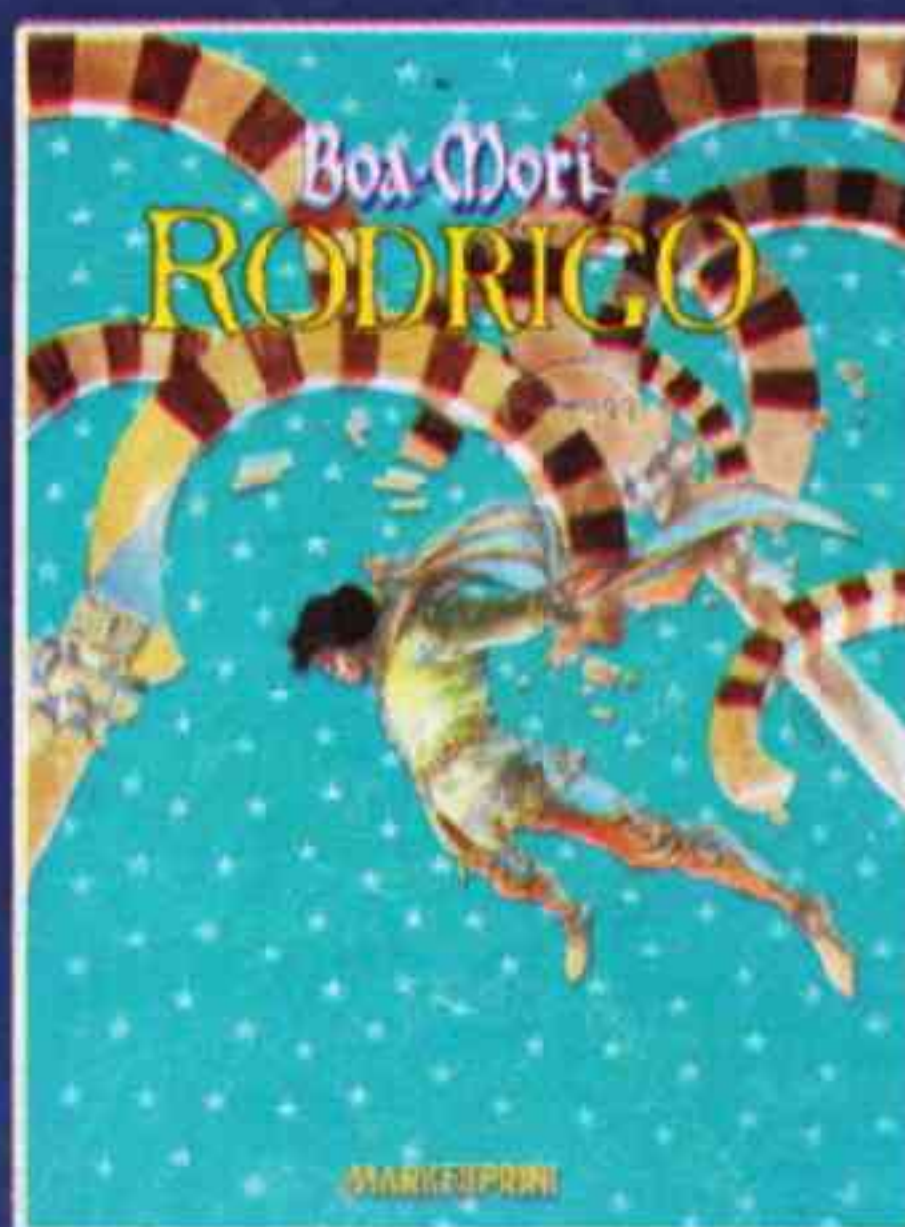
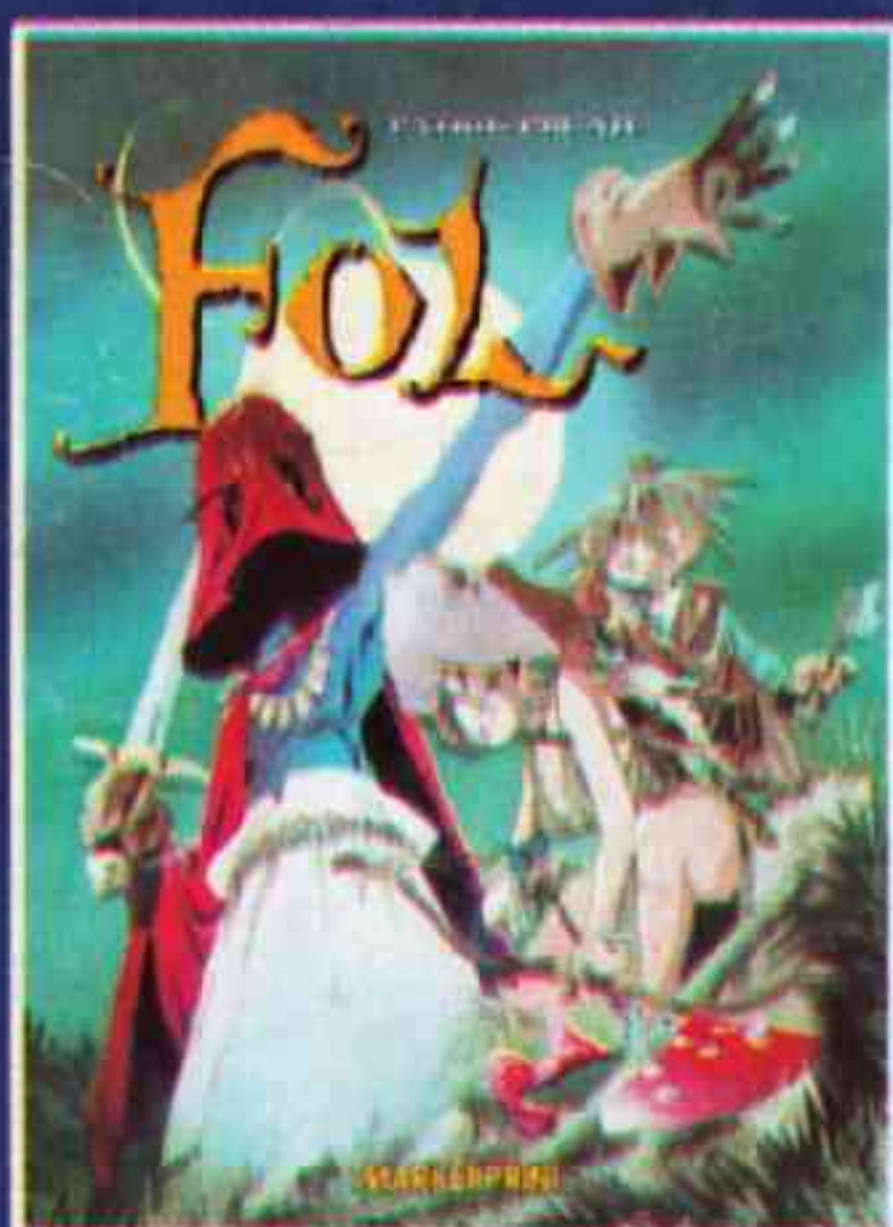
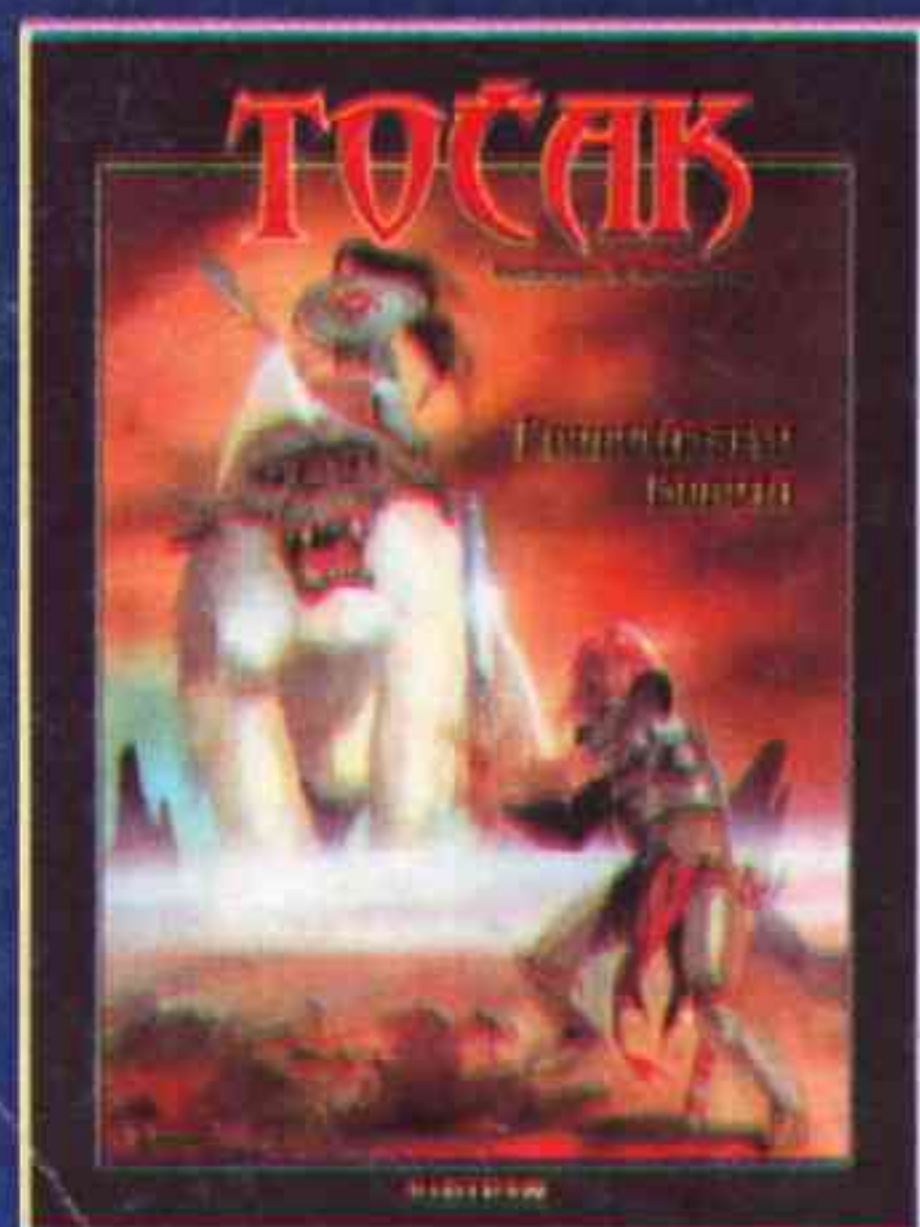
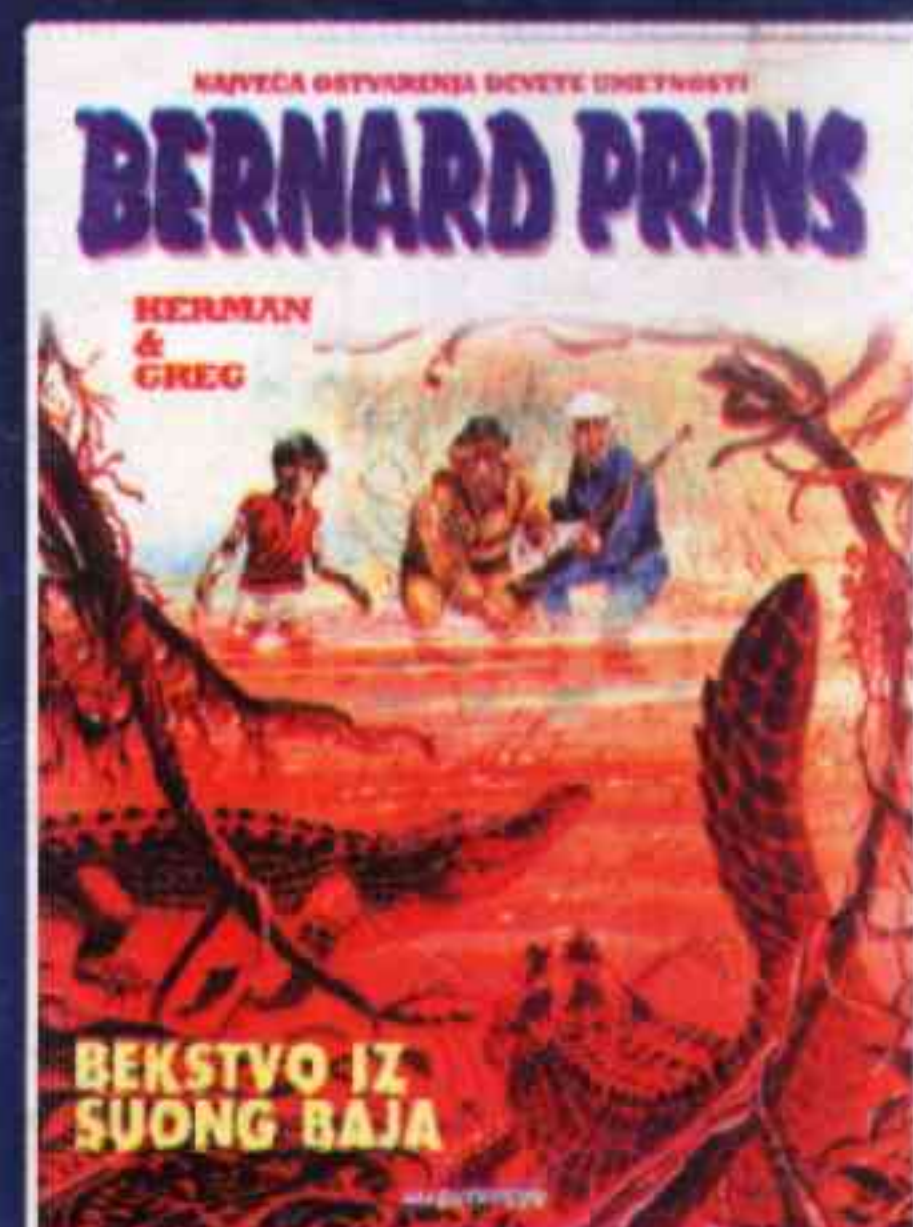
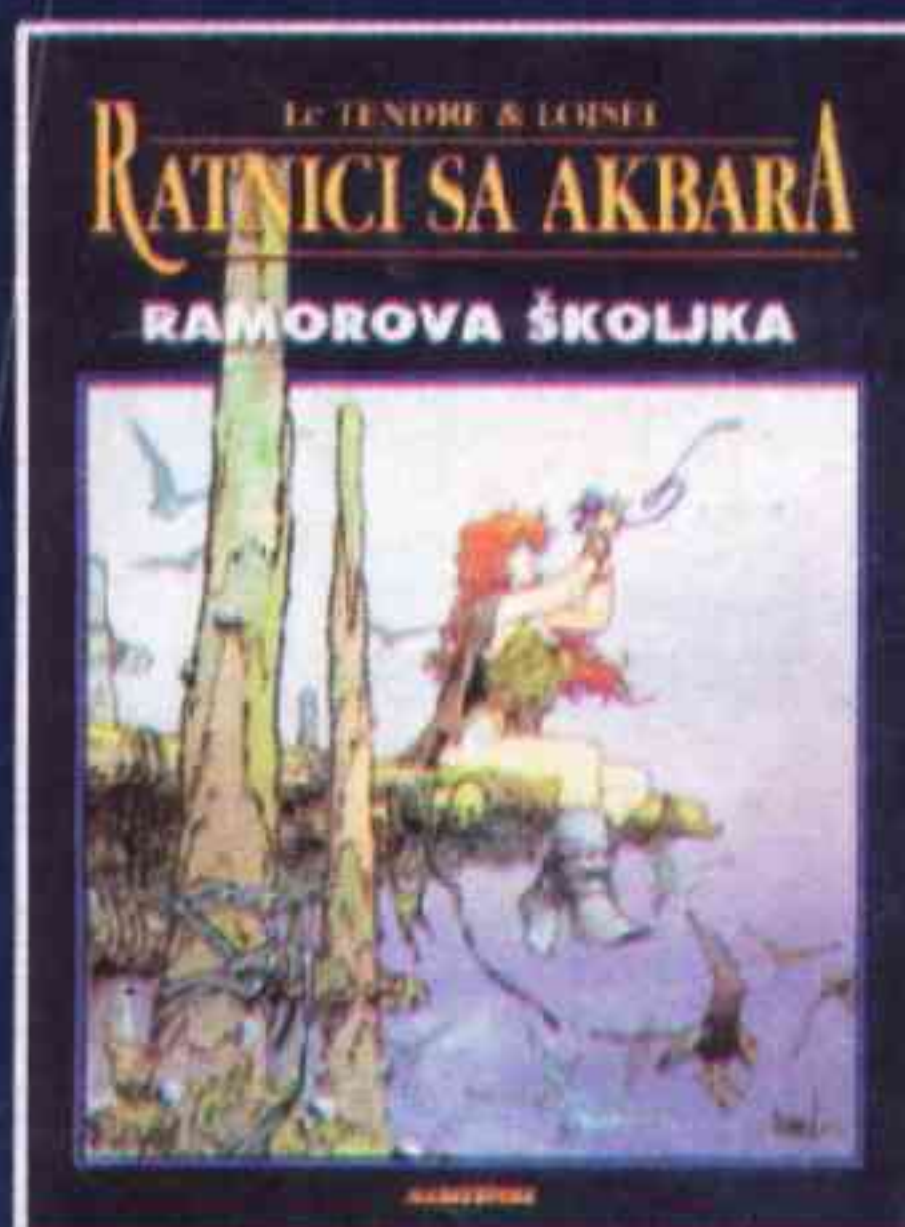
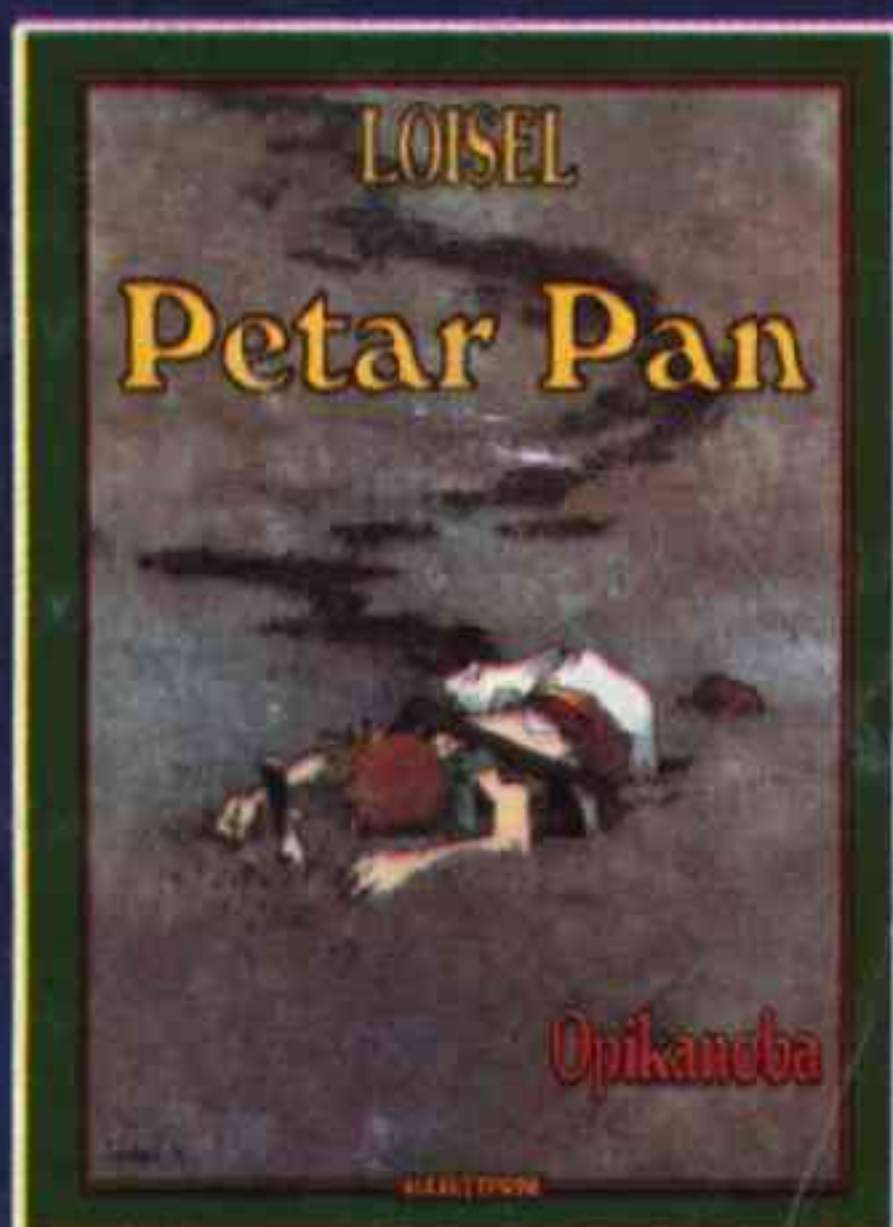
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00371

